

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

QUEENS & KNIGHTS:
A MAFIA ROMANCE | BOOK 1

A tattooed hand holding a gun, with red rose petals scattered around. The background is dark and textured, with a cracked glass effect on the right side.

Bea Me
PLEASE

M KAY NOIR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yalvar Bana Lütfen

(Deluxe Edition)

M Kay Noir

Beg Me Please (Deluxe Edition) Telif

Hakkı @ M Kay Noir 2024

Lütfen Bana Yalvarın, İlk baskı 2023

Kapak Tasarımı @ EB Creatitions

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için mkay@mkaynoir.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Merak edenler ve bilenler için: her kadın diz çökmek istemez

İçindekiler

1. [Kitap Çalma Listesi](#)
2. [1. Parti](#)
3. [2. Kurtarıcı](#)
4. [3. Zehirli](#)
5. [4. Aile](#)
6. [5. Kurtarıldı](#)
7. [6. Dikkat dağınıklığı](#)
8. [7. Canavar](#)
9. [8. Anılar](#)
10. [9. İzin](#)
11. [10. Bitmemiş](#)
12. [11. Hareket Etme](#)
13. [12. Takıntılı](#)
14. [13. Muhtaç](#)
15. [14. Temizlik](#)
16. [15. Fanteziler](#)
17. [16. Adaçayı](#)
18. [17. Kraliçe](#)
19. [18. İbadet](#)
20. [19. Alışveriş](#)
21. [20. Yakalı](#)
22. [21. Pandora](#)
23. [22. İyi Çocuk](#)
24. [Bonus İçerik: Domme vs Don](#)
25. [M Kay Noir'dan daha fazlası](#)

26. [Yazar Hakkında](#)

Bir Uyarı

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir. Rıza gösteren yetişkinler arasında sıklıkla grafik sahneler içerir. (Önce rıza, her zaman).

Tam TW/CW listesi için [yazarın web sitesine](#) bakınız (sayfa içi ve sayfa dışı bahsedenler).

Bu kitabın herhangi bir noktasında kendinizi güvende hissetmezseniz, lütfen ara verin ve devam etmek isteyip istemediğinizi düşünün.

Ruh sağlığı önemlidir.

Kitap Oynatma Listesi

[Spotify'da dinleyin](#) veya mkaynoir.com/bmp adresinde gezinin

1. Anna B Savage, *Senin Gibi Bir Kız*
2. The XX, *Sonsuzluk*
3. Balmumu Terzisi, *Ejderha Avcıları*
4. Lana Del Rey, *Karanlık Cennet*
5. Jamie T, *Don't You Find*
6. Oscar ve Kurt, *Joaquim*
7. Phantogram, *When I'm Small*
8. Lykke Li, *I Follow Rivers*
9. Kötü Kehanetler, *İç Huzurun Ölümü*
10. Awolnation, *Yelken*
11. Måneskin, *Beggin'*
12. Muse, *İyi Hissetmek*
13. Jack White, *Aşk Körlüktür*
14. Florence & the Machine, *Yumrukla Öp*
15. Indila, *Denière Danse*
16. Diamond Thug, *Choo Choo*
17. Fleet Foxes, *Koruyucunuz*

Parti

DANICA...

Hayatımı riske attığımı bilseydim, bu gece için garson gibi giyinmeyi kabul etmezdim.

Bu benim izin gecem olacaktı, ama planladığım gibi yatakta kitapla uzanmak yerine, restorana geri döndüm ve özel bir parti için hazırlanıyorum. Tabakları tekrar sayıyorum, 20 tane olduklarından emin oluyorum.

"Her an gelebilirler, acele eder misin Danica?" diye kapıdan beni dürtüklüyor restoran sahibi, kollarını şişkin göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Nedense hep yağlı görünüyor ve mutfakta bile çalışmıyor. Bana sorarsanız, neredeyse hiç çalışmıyor.

"Yardım edebilir misiniz?" Bıçakları titizlikle hizalarken artık kızgınlığımı gizlemeye çalışmıyorum. Ne de olsa şık restoranların şık yer takımlarına ihtiyacı vardır. Gerçi burası insanların sandığı kadar süslü bir yer değil, sadece göz boyama. Gerçekte, kendini güçlü sanan zalim bir patronun düşük ücretli, boktan bir işi daha.

"Bu benim işim değil-" diye o kibirli ses tonuyla söze başladı ama ben sözünü kestim.

"Benim de değil, değil mi? Ben *müdürüm*, unuttun *mu*? Senin küçük garsonun değil." Ona bakmadan bembeyaz masa örtüsünü düzeltiyorum.

"Böyle davranma. Angela'nın böyle yoğun bir gecede hastalanacağını nereden bilebilirdim ki? Şimdi ikisi gitti."

"Bunu sadece aile dostumuz olduğun ve annem beni suçluluk duygusuna sürüklediği için yapıyorum. Ama bana borçlusun, Owen. Gelecek hafta büyük bir ödevim var ve hâlâ yapacak çok işim var."

Sanki garsonculuk oynamak zorunda kalmadan da günüm yeterince stresli geçmiyormuş gibi. Hem eğitimime devam edip hem de tam zamanlı çalışmak giderek daha da imkânsız hale geliyor. Ama başka seçeneğim yok, eğer taşınmak istiyorsam

Ailemin evinden çıktım. Onlarla yaşamak, bir şekilde ayrılığı daha kötü hissettiren son çare.

Yine başarısız oldun Danica... Sus! İçimden geçenleri anlatan yarışma programı sunucusu her zamanki olumsuz halini takınıyor.

"Konuklara bu gece bu kadar kalabalık bir grubu ağırlayamayacağımızı söyleyebilirdin." Hepsini duvara fırlatıp teker teker kırılmalarını izlemek istememe rağmen, süslü şarap kadehlerini her bıçağın yanına dikkatlice yerleştirdim ve her şeyin ait olduğu yerde, doğru tarafta olduğundan emin oldum. Mükemmel.

"Başka herhangi bir müşteriye hayır derdim. Ama bir Fera'yı reddedemem. Tanrım, hayır."

Çok önemli gizemli misafirlerimiz hakkında daha fazla soru sormadan Owen gitti, (Tanrı korusun) kendi restoranında parmağını bile kıpırdatmadan önce mutfığa gitti.

İçimi çekiyorum ve aptal kravatımı düzeltiyorum, masa düzeni kadar düzenli olduğumdan emin oluyorum. Ne kadar içinde olursam, üniformadan o kadar nefret ediyorum. En azından sık sık giymek zorunda değilim, sadece garsonlar için. Beyaz, düğmeli yakalı gömlek, siyah kravat, siyah yelek, diz boyu siyah etek, şeffaf çoraplar ve siyah topuklu ayakkabılar.

Mecbur kalmasam asla böyle bir şey giymezdim (sadece çirkin olduğu için de değil). Gömlekler çok rahatsız. Erkek kesimi olduğu için göğsümü çok sıkıyor ve göğüslerimi minyon bedenime göre belirgin şekilde büyük hissettiriyor. Owen'a güvenin, tüm garsonlar için tek beden gömlek alsın.

Kıyafet kontrolüm birkaç dakika sonra Owen'ın "Geldiler!" diye bağırmasıyla yarıda kesiliyor. Odayı daha büyük göstermesi gereken büyük aynaya bir kez daha bakıyorum ve itaatkâr bir şekilde kapının yanındaki yerimi almadan önce yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum.

Sanki başka bir yere nakledilmişim gibi içeri daldıklarında ortam anında değişiyor. Kimi bekliyordum bilmiyorum ama dövmeli ve belalı deri ceketli bir grup kabadayı adam değildi.

Görünmezmişim gibi yanımdan geçip gidiyorlar, odayı terli, dumanlı kokularıyla dolduruyorlar. Görünürde bir kadın bile yok. *Belki de bekârlığa veda partisi gibi bir şeydir?* Umarım olmaz. Onlar kontrolden çıkıyor.

ve garsonların söylediğine göre asla bahşış vermiyorlarmış. Umarım vermezler, paraya ihtiyacım var.

Canlanmaya hazır jetonlu bir oyuncak gibi kapının yanında durup sessizce adamları izliyorum. Keşke yatağıma, rahat pijamalarımın geri döndüğüm kısma ileri sarabilseydim.

Konuklardan biri ikram edilen masa şarabına uzanıyor ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş şarap kadehlerimi devirmekten kıl payı kurtuluyor -İşaretimi veriyorum. *Tanrım, uzun bir gece olacak.*

Sahte gülümsememi hiç bozmadan, açmasına yardım etmek için yanına gidiyorum. "Yardımcı olabilir miyim efendim?" Bu gece sadece en itaatkâr sesimle. *Alçakgönüllü ol, Danica. Müşteri her zaman haklıdır.* Kahretsin, bu rolden nefret ediyorum. Uyumlu olmak bana göre değil, bunu her eski sevgilim söyleyebilir.

"Merak etme, tatlı yanak, ben hallederim," diyor 50'li yaşlarda, saçları arkaya doğru kaymış sümüklü herif, kulağa İtalyanca gibi gelen kalın bir aksanla. Yüzümü buruşturuyorum, taşaklarının tatlı olarak servis edilmesini istemiyorsa bana "tatlı yanaklar" demeyi kesmesini söyleyemeden dilimi tutuyorum. Bunun yerine kibarca gülümseyip geçiştiriyorum. *Sakin ol Danica.*

Partinin yerleşmesini sağlamak ve belki de sipariş almak için sabırsızlanıyorum ama kimsenin acelesi yok gibi görünüyor. Adamlar anlamadığım yabancı dillerin karışımı bir dilde yüksek sesle sohbet ediyor, ara sıra İngilizce de konuşuyorlar. Neyse ki özel odayı kiralamışlar da restoranın geri kalanını onların şamatalı kahkahalarından korumuşlar.

Birden odadaki enerji değişiyor - sessizlik odaya yayılmadan önce bile bunu hissedebiliyorum. Merakla, onların beklenti dolu gözlerini arkamdaki yeni gelenlere doğru takip ediyorum.

İki adam içeri giriyor: çocuksu bir yüzü olan neşeli bir adam ve açık gömleğinin düşük v çizgisinden dışarı bakan kalın dövmeleri olan daha uzun boylu, sinirli bir arkadaş. Bronzlaşmış yüzleri ve karanlık yüz hatları arasındaki benzerlikleri inceleyerek *akraba* olmaları sonucuna varıyorum.

Onlar içeri girerken kendimi uzun boylu olana bakarken yakalıyorum. Dövmeli tanrının zayıf ama kaslı olduğu her halinden belli olan vücudunu odanın içinde taşıyışında büyüleyici bir şey var. Süslü çizmelerinden tasarım deri kıyafetine kadar tamamen siyah giyinmiş.

Ceket. Bir zamanlar ağırladığımız ünlü aktörler gibi pahalı görünüyor.

Yeni gelen misafir odaya bakıyor ve tüm dikkatini misafirlerine vermeden önce bir an için gözüme çarpıyor. Muhtemelen yeniden doldurulması gereken boş bardaklarla ilgilenmeliyim ama bunun yerine yeni misafirin büyüüne kapılıyorum. Adam odaya güçle hükmediyor, etrafı dolaşıyor ve herkesi tek tek selamlıyor. Herkesin ondan neredeyse korkuyor gibi görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. *Belki de bu bir saygı meselesidir?*

Muhtemelen benim neredeyse iki katım yaşında olmasına rağmen onda inanılmaz seksi bir şeyler var. Saçındaki tuz ve biber lekelerine bakarak onu 40'lı yaşlarının başında tahmin ediyorum.

Uzaktan bakınca, aşk kitaplarında hep okuduğum alfalara benziyor - sert ama seksi bir şekilde. Ama o adamlar gerçek hayatta beni çok kızdırıyor. Her zaman daha iyi olduklarını, istediklerini yapabileceklerini düşünürlər. Umarım bu adam sadece rolünü oynuyordur. Onun egosunu okşayacak zamanım yok; almam gereken 20 sipariş var.

Genç adamın beni yanına çağırması ve onlara sadece "restorandaki en pahalı şampanyayı" getirmemi istemesiyle spekülasyonum kısa kesildi. Ona bunun fahiş bir fiyat etiketiyle geldiğini, kimsenin ödediğini görmediğimi söylemeye çalışıyorum. Ama karanlık tanrı devreye giriyor ve küçük kardeşinin doğum günü için "hiçbir masraftan kaçınmamamı" söylüyor. *Kardeşler, biliyordum!*

Ona "efendim" dediğimde dudaklarının köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve yoğun gözlerine bakarken bir saniye fazla duraklıyorum. Zengin bir zümrüt yeşili, altın rengi benekler büyüleyici soğukluklarına bir sıcaklık katıyor.

"İlerle kızım. Her an gelebilir." Arkasını dönüyor ve misafirlerinin yanına gidiyor. *Şu aksan!* İngilizcesi akıcı ve mükemmel, ama İtalyanca'nın izleri çok belirgin. İtalya'da bulunduğumdan ya da İtalyan tanıdığımından değil ama aksanı tanıyacak kadar aksiyon filmi izledim.

Aksanlı ya da değil, kimse tarafından "kızım" diye çağrılmaktan hoşlanmıyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum ve gidip şampanyayı getiriyorum. *Ne oldu?*

Dangalak. İstediklerini elde etmeye alışmış güzel, küçük, zengin çocuklar. En kötü türden güzel çocuklar. O tipleri bilirim.

Eski sevgilimin de böyle sinsi bir bakışı vardı. Çok tatlı dilli biriydi. Her şeyden vazgeçip onunla evlenmem için beni ikna etmeye çalıştı. Neredeyse beni de elde ediyordu. Onu evde mutlu etmeye odaklanmak için eğitimimi çoktan bırakmıştım. Ama sonsuza kadar onun için o kişi olamayacağımı biliyordum. Bir başkasının hayatında yardımcı oyuncu olmanın ötesinde hayallerim, hırslarım vardı...

"Bu gece sadece en iyi hizmeti bekliyorum, anlaştık mı?" diyor deri ceket giyen dövme tanrı-adam, şampanyayla döndüğümde derin ve buyurgan bir sesle. Kadehini eline aldığı anda, parmaklarının aile yadigârı gibi görünen özenli (ve muhtemelen inanılmaz değerli) yüzüklerle kaplı olduğunu fark ediyorum.

"Peki efendim. Nasıl isterseniz." Sahte bir gülümsemeye daha zorluyorum kendimi. Kendini beğenmiş konuklar ve zehirli yönetimle dolu bu boktan yerden çıkıp gitmek için neler vermezdim. Eğer eğitimimi tamamlamak için paraya bu kadar ihtiyacım olmasaydı, muhtemelen bunu yıllar önce yapardım. Ama burada sıkışıp kaldım, çok güzel gülümsüyorum. *Gözün ödülde olsun Danica. Sonsuza dek kapana kısılmak istemezsin, değil mi?*

Kendini beğenmiş misafir başka bir şey söyleme zahmetine girmiyor. Sadece kaşlarını çatı ve dikkatini başka birine verdi. Görünüşe göre onun değerli zamanına değmiyorum. Etrafa saçtığı paraya bakılırsa, "yardım" ile ilişki kurmak istemediği için onu suçlayamam.

Bu kadar süslü bir doğum günü partisi verdiğinizizi ve bu kadar çok insanın sadece sizin için geldiğini hayal edin. Geçen ayki doğum günüme kimse gelmedi, daha doğrusu kutlayacak kimsem yoktu. Ailem bile umursamadı. Daha 24^{üne} yeni giriyorsun, 30'unu kutlarız dediler.

Tipik.

Derin bir nefes daha alarak kendimi servis moduna zorluyorum, misafirlerimize fiziksel olarak saldırmak zorunda kalmadan sayısız uygunsuz dokunuştan kaçınmaya çalışırken küçük not defterime içki siparişlerini karalıyorum. Owen'ın bundan pek memnun olacağını sanmıyorum. Adamlar zorlanıyor ama sonunda eğlenceli buldukları tüm uygunsuz şakaların arasında bazı doğru cevaplar almayı başarıyorum.

Elimde dolu bardak tepsiyle döndüğümde, tepsiyi yere koymak üzereydim ki her şey başladı.

Restoranın bir yerinde bir şey düşüyor ve paramparça oluyor.

Ardından anlaşılmaz bağırışlar yükseliyor. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Owen'ın aceleyle içeri girip bir aksilik için özür dilemesini bekliyorum, belki de devrilen bir tepsi için. Ama özür dilemedi. Onun yerine, maskeli beş kişi İtalyanca olmayan bir dilde çığlıklar atarak kapıdan içeri dalıyor.

Bir anda her şey çok gürültülü oldu!

Kimin "Yere yat!" diye bağırdığını bilmiyorum.

Bu basit talimatı algılamam bir saniye sürdü. Daha hızlı tepki vermeliydim ama zaman yavaşladı.

Gerçek silahları var. Mermili silahlar. Bana zarar verebilecek mermiler. *Hay sikeyim.* Olduğum yerde donup kaldım. *Eğil, Danica!* Eğilmiyorum.

Biri tepki vermek için acele ederken beni yere düşürdü. Tepsim yere düşüyor ve altımdaki bardakları kırıyor. Dengemi kaybederek, başımın yanından geçen silah sesinin gürültüsü dışında her şeyin farkında olmadan kırık camın içine düşüyorum.

Çıldırılmamak için elimden geleni yapıyorum; bu gibi durumlarda sakın kalmak her zaman en iyisidir, derler. Kendimi daha önce böyle bir durumda bulduğumdan değil - bu sadece kitaplarda veya haberlerde okuduğunuz türden bir senaryo.

Siktir, siktir, siktir!

Kurtarı

CI

DANT

E...

Hiç tereddüt etmeden silahımı çektim ve kapıya art arda dört el ateş ettim. Kardeşime sağdan gitmesini söyleyerek hızla sola doğru ilerledim. Etrafımızda kurşunlar her yönden vızıldayarak geçiyor, barut kokusu havayı doldururken bir zamanların zarif odasını yerle bir ediyor.

Kutlamak için bir anlık huzurumuz olamaz mı? Rahatsız oluyorum ama endişelenmiyorum, sayıca onlardan fazlayız. Yine de tüm bu çatışma gereksiz. Luca'nın 40. doğum günü partisini mahvediyor.

Bir kadın çığlık atıyor ve başımı sese doğru çeviriyorum. *Lanet olası Garson.* Onun sadece bir yük olacağını bilmeliydim. Davetsiz misafirlerden biri onu saçlarından tutmuş, kapıya doğru sürüklerken kız kanlı elleriyle onlara tırmalıyor ve müthiş bir mücadele veriyor.

Pislik herif, elinde kızla odadan geri geri çıkarken gözlerini kardeşime dikmiş; yan taraftan geldiğimi görmüyor.

Yılların verdiği eğitim ve deneyim sayesinde bir fare kadar sessiz, diğer taraftan içeri giriyorum ve maskeli adamı tepki vermeye bile vakit bulamadan yere seriyorum. Silahı yere düşüyor ama salak, bir kadının ağzından hiç duymadığım küfürler savuran çığlık atan garsonu bırakmayı reddediyor.

Onu neden kurtardığımı bilmiyorum. Bir sivilin daha ölmesi olağan dışı bir şey değil. Yine de kendimi adamın dizlerini tekmeleyerek onu yere düşmeye zorlarken buluyorum. Sonunda bırakıyor ve garson kız hızla uzaklaşıyor.

Silahım kilitli ve dolu; onu vurmak üzereyim. Bu konuda hiçbir şey düşünmezdim, o bunu hak ediyor. İş arkadaşlarından ikisi zaten kanlar içinde yerde yatar. Ama kardeşimin bağıışı beni gerçeğe döndürüyor. Hızla yaklaşan polis sirenleri tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor; buradan gitmeliyiz. Ben istemiyorum.

polislerle uğraşmak istemiyorum. Ve bu pislik benim kurşunuma değmez.

Bu yüzden, herkese eşyalarını toplamalarını ve olabildiğince çabuk dağılmalarını emretmeden önce adamın karnına iki tekme atıyorum.

Köşede oturmaya devam eden, bir zamanlar beyaz olan gömleğinin her tarafı kan içinde yerde sallanan, dizleri çeşitli yerlerinden kesilmiş garson kız dışında herkes hareket ediyor. Siyah çerçeveli gözlükleri önünde yerde duruyor, kirli ve kan lekeleriyle kaplı.

Korkmuş gözlerle bana bakıyor ama o fırtınalı bakışlarda başka bir şey de var. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey.

"Benimle gel." Elimi ona doğru uzattım. "Siktir git," diye tıslıyor, yerde kalmaya devam ediyor.

"Bu bir emirdi, öneri değil," diyorum sertçe. Bana cevap vermeye nasıl da cüret ediyor. *Benim kim olduğumu bilmiyor mu?*

"Sağır mısın? Sana siktir git dedim." Bana dik dik bakıyor, iri kara gözleri öfkeyle dolu.

"Sakin ol, *Tesoro*," diyorum ona en mükemmel, yavaş İngilizcemle. Gözleri bana doğru ateş püskürüyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Eminim o ağzını kontrol edebilse oldukça güzel olabilirdi. Daha önce, şimdi dağınık olan siyah saçları başının üstünde toplandığında, aslında oldukça dikkat çekiciydi.

İçimi çekiyorum ve kolundan tutup tek bir hamleyle onu yukarı çekiyorum. Eğer kendi isteğiyle gelmek istemiyorsa...

"Siktir git!"

Bu kızın cüreti.

Onu omzuma atıp minibüse taşımak üzereydim ki birdenbire öyle sert bir tokat attı ki dişlerim takırdadı. Yüzümü yaktı.

Sikim beklenmedik bir şekilde kıpırdıyor.

Gülüyorum. "Alıngan bir ufaklık, değil mi?"

"Bırak onu, Dante!" Luca bir kez olsun mantığın sesi olarak bağılıyor. Haklı olduğunu biliyorum, onu almak değmeyeceği kadar sorun yaratır. Bir çatışmayı ortadan kaldırmak başka bir şey; ailemin etkisiyle bu kolayca halledilebilir. Ama bir kaçırma olayı biraz daha karmaşık olabilir.

"Bir dahaki sefere, seni küçük cehennem kedisi." Gözlerinde öfkeyle kanlar içindeki kadına bir kez daha bakıyorum, siyah saçları çözülmüş ve yüzüne dağılmış.

Arkamdan bağılıyor ama restorandaki kargaşadan, insanların dağılmaya çalışmasından ve yaklaşan siren seslerinden dolayı duyamıyorum. Zamanımız yok.

Filomun geri kalanı gibi siyah ve plakasız olan hazır minibüse biniyorum ve bu pisliği temizlemekle uğraşmak zorunda kalmadan önce hızla yola çıkıyoruz. Bunun için bir ekip var.

"Her şey yolunda mı patron?" Emilio direksiyonda, ikinci komutanım. Kendimi bildim bileli, hatta babamın zamanından beri ailemle birlikte. Sırlarımın koruyucusu, yani çoğunun. Geri kalanını kendime bile itiraf etmiyorum.

"Sı," diye basitçe cevap veriyorum. Birileri Feras'a neden bulaşılmaması gerektiğini zor yoldan öğrenmek üzere.

Arkama yaslanıyorum ve damarlarımda kaynayan kanı sakinleştirmeye çalışırken neredeyse dalgın bir şekilde yüzüklerimi çeviriyorum. İç çekerek serçe parmağımdaki yüzüğü öpüyorum. Bu yüzük annemindi. Tıpkı onun gibi küçük ve zarıftı. Diğerlerini de öpüyorum; ölen her sevdiğim için bir yüzük: annem, babam, büyükbabam ve büyükbabam... karım. Sık sık olduğu gibi boğazımı bir ağırlık kaplıyor. Bazı günler diğerlerinden daha iyi, ama keder asla tam olarak geçmiyor.

Eve gittiğimizde Luca'yı hiçbir yerde bulamadık. Muhtemelen fahişeleriyle birlikte. Gömleğimi düzelttim ve yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa doğru yürüdüm. Akşam yemeğini hiç yememiştik.

"Dışarıdan bir şeyler sipariş edeyim mi efendim?" Alicia, ev müdürüm ve aynı zamanda asistanım, kafasını mutfağa uzattı.

"Ben hallederim," diyorum ona, buzdolabını karıştırırken. Çalışanlarımın geri kalanı gibi onun da İngilizcesi kusursuz. Bu bir bakıma rahatlatıcı; bana annemin o yersiz Londra aksanını hatırlatıyor. Babam her zaman onu kendi deyişleriyle "daha iyi" konuşmaya ikna etmeye çalışmıştı ama annem o İngiliz aksanını hiç kaybetmemişti, en sonunda bile.

Buzdolabı tıka basa dolu, ama çoğu hala pişirilmesi gereken şeyler, bu yüzden bir kalıp peynir ve biraz üzüm alıyorum - bu akşam yememiz gereken beş çeşit yemeğe kıyasla hiçbir şey, ama daha fazla çaba göstermeye zahmet edemem.

Hüzünlü yemeğimi yemek odasına götürüyorum, eskiden özenle hazırlanmış ziyafetlerle dolup taşan 12 kişilik masada tek bir koltuğu dolduruyorum. Eskimiş halılarıyla büyük oda her zamankinden daha soğuk, daha boş geliyor. Masada genellikle sadece ben oluyorum, bazen Luca da. Ama bugünlerde genellikle kendi hayatını yaşıyor, akşam yemeği için nadiren eve geliyor. Bazen burayı sadece eşyalarını depoladığı bir yer olarak kullandığını düşünüyorum.

Biz büyürken, ev hiç bu kadar boş hissettirmezd - bu kadar büyük hissettirirdi, elbette, ama hayatla, etrafta vızıldayan personelle, eğlendirilecek misafirlerle doluydu... ama artık değil. Şu anda ana yatak odası dışında iyi kullanılan tek oda benim çalışma odam.

Yemeğin tadı pek güzel değil ama ofisime gitmeden önce üç parmak viskimi yudumluyorum. *Biraz iş yapsam iyi olacak.* Bu ay rakamlarda tam olarak anlamlandıramadığım garip bir şeyler oluyor.

Ama sıkıcı Excel tabloları bu gece dikkatimi toplayamaz, hele ki sikim hala huzursuzken. Şu güzel memeli küçük garson kızın ağzı iyi laf yapıyor. Ne gürültücü bir velet. *Bahse girerim ağzında bir sik varken ne kadar çabuk susardı.*

Yüzümde tokat attığı yer hala acıyor. Sadece düşüncesi bile beni sertleştiriyor ve nefesimin altında küfrediyorum.

Ağır bir iç çekişle pantolonuma uzandım ve ereksiyonumu yavaşça malzemenin üzerinde okşadım. Bu adamın dikkatini çeken bir şey olmayalı uzun zaman olmuştu. Ama o kanlı gözlüklü öğretmen görünümlü kız aklımdan çıkmayı reddediyor. Çok sinirliydi. *O ağızla başka neler yapabileceğini hayal edebiliyor musunuz?*

Kapıyı kilitliyorum, kimse buraya habersiz girecek kadar aptal değil. Emilio onları asla içeri almazdı, Luca bile. Ama yine de, o dolgun dudakları, o dişi aslanın gözlerindeki öfkeyi hatırlamaya çalışarak şaftımı yavaşça avuçlarken, kirli düşüncelerimle yalnız kalmak istiyorum.

Boğuk bir iniltiyle elime boşalıyorum - hızlıca, belirsizce. Bir mendille pisliği siliyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Tamam, işe dönelim.

Zehirli

DANICA.

Eve döndüğümde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bu çılgın deneyim boyunca soğukkanlılığımı korumuş, ilgisiz polis memuruna olanları sakince anlatmıştım. Bir not defteri vardı ama hiç not almadı. Owen Feras'tan bahseder bahsetmez, davayı çözmek artık kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Bir sağlık görevlisi bileğimdeki kesiği dikti ve muhtemelen yakında çirkin bir yara izine yol açacak altı küçük dikişle beni kutsadı. Vücudum en aptalca şeyler yüzünden bile yara izi bırakabiliyor-güneş yanıkları, su toplamaları, hatta küçük kesikler. Ama bileğim için endişelenmiyorum; acıya yabancı değilim.

Ev sessiz, annemle babam uyuyor, şükürler olsun. Onlara ne olduğunu açıklayacak enerjim yok, henüz değil. Muhtemelen bunun için beni suçlamanın bir yolunu bulacaklardır, her zaman yaptıkları gibi.

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatmak büyük bir rahatlama, hatta kanlı, berbat garson kıyafetini nihayet bedenimden çıkarmak daha da büyük bir rahatlama. İçimde onu yakmak için karşı konulmaz bir istek var ama bunca zaman sonra bile ateşin etrafında rahatlayamıyorum. Buna değmeyeceği sonucuna varıyorum ve onu masamın altındaki, yapmam *gereken* işlerle dolup taşan küçük çöp kutusuna atıyorum.

Duş tenime çok sıcak geliyor ama ben daha da sıcak tutarak bu gecenin anısını bedenimden atmaya çalışıyorum. İlk defa tehlikenin ağırlığı omuzlarıma çöküyor. O sırada otomatik pilota geçmiştim, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Ama şimdi, damarlarım boş, bedenim bitkin, neredeyse ne kadar boku yediğimi fark ediyorum. Eğer o dövme-tanrı adam beni kurtarmasaydı.

Hayır, en başta tehlikede olmanın sebebi o, diye hatırlatıyorum kendime. Zehirli bir adama karşı başka bir sağlıksız saplantının zamanı değil, bunlardan yeterince yaşadım. Hâlâ beni evcilleştirmeye çalışan son pislikten kurtulmaya çalışıyorum.

Herkes bunun aldatma yüzünden olduğunu düşünüyor - kışkırdım ve geleceğimi mahvettim, "tamamen saygın bir adamı" kaldırırma attım. Annem anlamadı, asla anlamaz. Sorun hep bendim. Aslında beni aldatan adam değil.

Anlamadığı kısım, onun başkalarını becermesine aldırmadığımdı. Zaten hiç tek eşli olmadık. Bizi mahveden yalanlardı. İsteddiği kişiyle yatmasına memnuniyetle izin verirdim; keşke o da benim aynı şeyi yapmama izin verseydi. Ama bunun yerine, gerçekte ne istediğimizi kendimize bile itiraf edemediğimiz için birbirimizi parçaladık.

Yorgan kılıfını çeneme kadar çekiyorum, uyumak yerine tavana bakıyorum. Başucumdaki saat 02:14'ü gösteriyor ama yorgun bedenime rağmen zihnim kapanmıyor. Ne kadar başka bir şey düşünmeye çalışsam da aklıma hep o kalın aksanlı dövmeli adam geliyor. Korkmuş bile görünmüyordu, sadece eğleniyordu. *O da kim?*

İçimdeki gazeteci meraklandı. Hayatım boyunca yapmak istediğim tek şey heyecan verici hikâyelerin peşinden koşmaktı. Benim neslimin en iyi araştırmacı gazetecisi olmak hayalimdi. Keşke diplomamı bitirseydim, belki her şey farklı olurdu.

Telefonuma uzanıyorum, arama çubuğuna bildiğim azıcık bilgiyi yazıyorum. Fazla bir şey beklemiyorum, karanlıkta bir atış, ama Google *tam olarak* kimi aradığımı biliyor.

Hay aksi! Telefonumda Dante'nin çok daha genç yüzüne bakıyorum. Griselda Blanco'nun kocalarından biri olabilirmiş gibi görünüyor ve her zaman Photoshop düzeyinde mükemmellikte kesilmiş saat 5 gölgesi sakalıyla da öyle giyiniyor.

Haber makalesi çok kötü. Google'da 'Dante Fera' için tıkladığım diğer tüm sonuçlar da öyle. Çoğunun süslendiğinden eminim, ancak bazı gerçekler kabul edilmiş gerçekler gibi görünüyor - 43 yaşında, 40 yaşında küçük bir erkek kardeşi, şüpheli yollarla bir aile mirası, bir eş (şimdi ölü). Bazı haber kaynakları sadece spekülasyon yapıyor, bazıları ise kesin: Feras'ın mafya bağlantıları var. Ancak hepsinin hemfikir olduğu bir konu var ki o da Dante Fera'nın geçilmemesi gerektiği. Babası 20 yıl önce kanserden (çok genç yaşta) öldüğünde aile şirketi ona miras kalmıştı. Dante sadece 19 yaşındaydı.

Yürüyen bir kırmızı bayrak, işte o. Gerçek anlamda tehlikeli. Peki o zaman neden karnımda bir türlü geçmeyen bir his var? Ne zaman gözlerimi kapatsam ve o keskin çene hattını ya da bronz tenini hayal etsem, bu endişeli heyecan, neredeyse çırpınan bir gerginlik.

Tanrım, Danica. İşte şimdi bela arıyorsun.

Belki de ailem haklıdır, belki de kaosu kendime çekiyorumdur. Ama belli ki Dante Fera kadar değil, okumayı bırakmam gereken ama onun yerine içinde kaybolmayı tercih ettiğim makalelerle dolu tavşan deliğine bakılırsa. Arada bir yerde uykuya dalıyorum, ekranım hala Dante, tıpkı zihnim gibi. Yüksek hızlı bir araba kovalamacası içinde olduğumuz, ben deli gibi sürerken Dante'nin insanlara ateş ettiği (Bonnie ve Clyde tarzı) ayrıntılı bir rüyanın içindeyim. Bir anda uyandığım da kalbim hızla çarpıyordu.

Biri kapımı yumrukluyor, muhtemelen annem. Babam genellikle sessiz seyirci rolünde daha iyidir, annemin liderliği ele almasına izin verir ve annemin inançla savunduğu fikirlerin aynısını ona da buldozerle kabul ettirir.

"Danica!" Bu o.

İnliyorum, yuvarlanıyorum. Saat 09:12'yi gösteriyor, uyanık olmam için çok erken, ama annem her zamanki gibi neye ihtiyacım olduğunu pek umursamıyor gibi görünüyor.

"Aç şu kapıyı. Danica!" Bağırıyor, sesi zihnimde yankılanıyor.

"Dayan. Tanrım."

Yedek depomda olandan daha fazla çabayla kapının kilidini açıyorum ve hemen yatağa geri düşüyorum.

"Bu kapı neden kilitli ki?" Annem içeri dalarak soruyor.

"Buna mahremiyet deniyor anne. Duydun mu? Artık ergen değilim, lütfen bana ergenmişim gibi davranmayı bırak."

"Benim evim, benim kurallarım," diyor basitçe, perdeleri açıyor ve acı verici derecede parlak ışığın içeri girmesine izin veriyor. *Bu saatte kim uyanır ki zaten?*

"Owen aradı." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış bana bakıyor, yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yok.

"Tabii ki yaptı." Hırsızlar gibi kalın kafalılar, nedenini hiç anlamadım. Askerlik günlerinde amcamla arkadaş olmalarıyla ilgili bir şey.

Ağzından çıkacak bir sonraki cümlelerin herhangi bir endişe ifade etmesini, iyi olup olmadığımı sormasını beklemiyorum ve öyle de olmadı.

"O işi alabilmen için kendimi tehlikeye attım, minnettar olmalısın..."

"Anne. Burada tam anlamıyla kurban bendim. Lütfen şunu keser misin artık?"

Bir an önce yaşayacak başka bir yer bulmam gerekiyordu. Stuart Townsend'in vampir Lestat rolünde artık solmuş posterlerinin hâlâ duvarlarda asılı olduğu, Damon Salvatore'un yanında sinsice gülümseyen eski yatak odanıza geri dönmek gibisi yoktu. (*Oh, lan.*)

Ama gençlik aşklarım bile bu bok çukurunu daha ev gibi hissettiremiyor; her şey kötü anılarla lekelenmiş. Ama yine de başka seçeneğim yok, henüz değil. O ayrılık bana hiçbir şey bırakmadı. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen sadece birkaç ay sonra bir erkeğin yanına taşınmamalıydım, kendi erkekliğiyle başa çıkamayan bir narsistle mutsuz bir karşılıklı bağımlılığa düşmek için bağımsızlığımı mutlu bir şekilde bir kenara atmamalıydım.

Özlediğim tek şey arkadaşlarım. Herkes onun tarafını tuttu, onun çekici tavırları yine benim sert tavrıma galip geldi. Hayatını yaşamasına izin vermeyen ve onu arkadaşlarından ayırmaya çalışan başka bir kıskanç kız arkadaş, böylece onu tamamen kendine alabilecekti. *Saçmalık.*

Aksine, onunla daha az zaman geçirmek istedim. *Onu* sürekli Beni üç yıl boyunca Rapunzel gibi eve kilitledi, ne zaman başka bir erkek hakkında konuşmaya cüret etsem öfke nöbetlerine kapıldı. Arkadaşlarımın çoğu erkekti ama onun kırılğan egosu bunu kaldıramadı. Ayrıldığımızda, her zamanki ekibimden uzaklaşmıştım ve tüm "yeni" arkadaşlarım hızla internetteki boktan anonim mesajlarında ona katıldılar ve bana durmadan zorbalık ettiler.

Artık kahraman oydu. Kimse *onu* terk *ettiğimi* bilmiyor ya da nedenini anlamıyordu. Hayatımın aşkı beni defalarca gazlayıp manipüle ettikten, şehirde fahişelik yaparken bir şekilde beni ikna ettikten sonra kimse nasıl başa çıktığımı sormamıştı.

Onun hayatını mahveden bendim. Hayır, sormadılar. Ben de bir şey söylemedim.

Annem konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi uzun zaman önce bıraktım.

Ona siktir olup gitmesini söylememe iki saniye kalmıştı ki kapı çaldı ve neyse ki onu odamdan çıkardı.

"Lanet olsun," diyorum boş koridora doğru yüksek sesle, kapımı tekrar çarparak kapatıyorum ve battaniyeleri başımın üzerinde sürüklüyorum.

Ama rahatlamam kısa sürdü çünkü ismimin evin içinde yankılandığını duydum, annem beni aşağıya çağırıyordu. *Şimdi ne olacak?*

Yüksek sesle iniliyorum ve onu duymamış gibi yapıyorum. Bu onun gitmesini sağlamayacak ama onu kızdıracağı kesin.

Sesi giderek daha ısrarcı bir hal alıyor.

"Danica! Polis!"

Lanet olsun!

Aile

DANT

E.

Geri dönüp arabaya gitmeliyim, ama yapmıyorum. *İş için*, diyorum kendime. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Tanığın iyi olduğundan emin olmak işimin bir parçası değil. Ama yine de, o herhangi bir tanık değil.

Açan garson kız değil, ona çok benzeyen yaşlı bir kadın. Minyon bir vücudu ve kızıyla aynı ateşli gözleri var.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?" diye temkinli bir şekilde soruyor. *Hay sikeyim*. İstihbarat için çok fazla. Adresini hemen buldular ama ailesiyle yaşadığına dair bir şey söylemediler. Garip, böyle birinin yıllar önce bağımsızlık için çaresizce kümesten kaçacağını düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

"Günaydın hanımefendi. Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim en kibar ses tonumla ve iyi bir önlem için bir gülümseme ekledim, "Ben poliste bir müfettişim. Dün geceki olaydan sonra kızınızın iyi olduğundan emin olmak istedim..." Doğaçlama yapıyorum.

"Çok teşekkür ederim, nazik adam. Umarım Danica'nın başı dertte değildir."

"Hiç de değil. Bu sadece rutin bir kontrol," diye devam ediyorum, daha fazla soru sormamasını umarak. *Bu kötü bir fikir*. "Her neyse, iyi günler hanımefendi." Fikrimi değiştirmeye çalışıyorum ama Bayan Matthews'un başka fikirleri var.

"Hayır, hayır. Lütfen içeri gelin efendim. Size bir fincan çay yapayım. Danica hâlâ yukarıda ama eminim kısa sürede çıkacaktır." Güler yüzlü hanımefendi kapıyı benim için açık tutuyor ve kızını annelerin onları çağırdığı şekilde çağırıyor - yüksek sesle, acilen.

"Çok tatlısın. Yapmak zorunda değilsin."

Gülümsüyorum. "Lütfen, hiç sorun değil."

Başımı salladım ve daveti kabul ettim. Tüm yorgunluğuma rağmen ilgimi çekti. Danica beni burada bulursa muhtemelen çok kızacak. Bu düşünceyi eğlenceli buluyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve kadın (kendisini June olarak tanıtan) benim kim olduğumu düşündüğünü söylerken Danica'nın babasını selamlamak için elimi uzatıyorum. Mutlu bir şekilde teşekkür ediyor ve beni çay içmem için mutfağa yönlendiriyor.

Danica'yı kızdırmak için bir bahane olsa da çay için oldukça heyecanlıyım. En son ne zaman çalışmadığım biri tarafından çay ikram edildiğini bilmiyorum. Belki annem hayattayken? Beni ikindi çayı için çağırdığında mutfak her zaman taze pişmiş kurabiye kokardı. O mutfakta kendimi çok güvende hissederdim. Ama bu uzun zaman önceydi.

"Ne oluyor lan?" Daha önce sadece bir kez duymuş olsam da bu sesi her yerden tanıyorum.

"Danica! Kibar ol!" diye azarlıyor babası.

"Burada ne işin var?" diye tükürüyor, bana ters ters bakarak. Saçları hâlâ dağınık, ayakları çıplak. Pijama altı ve sade siyah bir bluzla bile hâlâ görülmeye değer. *Tanrım, uzun zamandır bu kadar mükemmel göğüsler gördüğümü sanmıyorum.* Sütyen takmadığı belli; gözlerim ince kumaşın üzerindeki küçük çakıl taşlarına takılıyor. *Dişlerimin arasında nasıl hissederdim acaba?* Bu düşünceyi çabucak bastırıyorum. İsteyeceğim son şey kötü zamanlanmış bir ereksiyon daha yaşamak, özellikle de onun ailesinin yanında.

Yüzüm sakın ve ölçülü, Danica'ya altın çocuk gülümsemesi atıyorum. Kaşları öfkeyle çatılıyor ve ben yüksek sesle gülme isteğime direniyorum.

"Kabalaşma Danica," diye araya giriyor annesi, "Kibar müfettiş eve sağ salim vardığından emin olmak için uğramış."

"*Müfettiş* mi?" Danica kafasının içinde hesap yapıyor, yumrukları iki yanında sıkılıp açılıyor.

"Evet, çay içmek için kalıyor. Bir fincan ister misin?" diye soruyor annesi tatlı tatlı.

"Tanrım, gerçekten mi? Bence gitmelisin," diyor Danica bana. "Uzun kalmayacağım-"

"Git buradan!"

"Danica!" diye bağılıyor babası sesini yükseltmeden.

Danica ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemeden tekrar kapatıyor. Beni orada ifşa edeceğinden eminim, ama nedense hiçbir şey söylemiyor, bir çay fincanı alıp salona doğru ilerliyor.

"Sorun değil, çok travmatik bir gün geçirdi. Gitmeliyim-" diye başlıyorum ama annesi sözümü kesiyor.

"Saçmalama. İşte bardağın. Gel bakalım."

Kenardaki tekli koltuklardan birini seçiyorum ve ailenin odanın etrafına dizilişini izliyorum. İki elimle fincanımı tutarak, Danica geceyi uydurma bir şekilde anlatmaya çalışırken sessiz kalıyorum. Zaman zaman başımı sallayarak onun uydurduğu gerçekleri onaylıyor, ailesinin endişesini en aza indirmek için komplo kuruyorum.

Çayımı içerken beklenmedik bir kıskançlık duygusu kalbimi sızlatıyor. Bir ailem olmasını, bir hayatımın olmasını, yani sadece işimin etrafında dönmeyen bir hayatımın olmasını özlüyorum. Babam öldüğünde, işi devralmaktan başka seçeneğim yoktu. Ne de olsa en büyüğün yükü bu. Ama ben *bu* hayatı hiç istemedim.

Danica'nın ailesinin bir sürü sorusu var ama o her şeyi belirsiz tutuyor. *Zeki kız*. Çayımı sessizce yudumluyor, onun çalışmasını izliyorum. Bir yanımda bunun kahve olmasını diliyor çünkü gece boyunca dönüp durduktan sonra beni uyandıracak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var, aklımda kanlı garson var. Ama bu sadece çay, sıcak ve ev gibi. Neredeyse uykumu getirecek.

Hikayesi bittiğinde Danica bana doğru bakıyor ve ben de onaylayarak gülümsüyorum. Beni orada istemediğini söyleyebilirim ama bu beni rahatsız etmiyor. Yumuşak sarı duvarları ve kabarık halılarıyla sıcak, orta sınıf salon beni kendine çekiyor; burayı seviyorum. Acaba burası onun büyüdüğü ev mi?

"Çayınız hazır, değil mi?" Sesindeki düşmanlık açıkça belli oluyor.

"Evet, çok teşekkür ederim Bayan Matthews." Yaşlı kadına kibarca gülümsüyorum.

"Sadece June yeterli."

"Teşekkür ederim, June. Misafirperverliğiniz çok takdire şayan." Elini öpüyorum, hafifçe kızarıyor.

"Gidelim," diye emrediyor Danica, bileğimden tutup beni adeta salondan dışarı çekiyor.

Kızgın kızını dışarı kadar takip ederken babasına "Umarım yakında tekrar görüşürüz," diyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Danica dışarı çıkar çıkmaz alçak sesle tıslıyor. Şoförüm hâlâ garaj yolunda sabırla bekliyor.

"Ailenle yaşadığını bilmiyordum. İstedim ki-"

Bitirmeme izin vermiyor. "Senden bıktım artık. Git artık. Ve ailemi rahat bırak. Bu dramaya ihtiyacım yok," diyor sertçe, gözlüklerini yüzüne geri iterek. *Tanrım, o güzel gözler yanıyor.*

Danica gitmek için arkasını dönüyor, benden kurtulmaya hevesli. Ama ben bileğinden tutup onu kendime doğru çekiyorum. Çok kolay, ben ondan çok daha iri ve güçlüyüm.

O bir şey söyleyemeden dudaklarımı dudaklarına götürüp onu rüyalarımındaki gibi tutkuyla öpüyorum.

Dudakları sıcak, lezzetli... An kısa sürse bile.

"Siktir. Çekil!" Danica geri çekiliyor ve yüzüme olabildiğince sert bir tokat atıyor, dünden daha sert. Acıtıyor ama iyi anlamda.

Yüksek sesle gülüyorum, bu da onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor. *Bu çocuğun cesareti.*

Onu bırakır bırakmaz, çıplak ayaklarını çimento yola vurarak fırlayıp gidiyor. Yüzümde bir sırıtışla gidişini izledim.

Kapı bir saniye bile bana bakmadan çarparak kapandı. Yanağım yanıyor ve parmaklarımı yanağıma dokundurup acının tadını çıkarıyorum.

Benimkinin de ilgisini çektiğini anlamak için aşağıya bakmama gerek yok, yarı yarıya dikilmiş, her saniye sertleşiyor.

Kendine gel, Dante, minibüse binerken aklım beni azarlıyor. Sen sıradan bir adam değilsin. Genç bir veledin peşinden koşmaktan daha önemli işlerin var.

Yine de Danica'nın heyecanlandığında gözlerindeki o ateşli bakıştan daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Ne deli bir kadın.

kurtard

ım.

Yapmak istediğim son şey işe geri dönmek ama Owen'ın telefondaki cırtlak sesi seçeneklerimin ya hemen geri dönmek ya da hiç dönmemek olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

En azından dün beni çoğunlukla yalnız bıraktı. Annem ev telefonunu açmam için ısrar edene kadar defalarca aradı ve ben onu görmezden geldim. *Bu da sayılır, değil mi?*

O haydut Dante evimden ayrıldıktan sonra doğruca yatak odama gittim ve kapıyı kilitleyerek günün geri kalanında dünyayı dışarıya kapattım. Ne yazık ki uyku gelmedi. Bileğim, dikişlerin derimi bir arada tuttuğu yerde çok fena ağrıyordu. Aspirin ağrıyı hafifletmek için çok az işe yarıyordu, ama yine de iyileşmeyi zorlamak için çok fazla hap yuttum.

O pisliğin restoranda kafama silah dayamasıyla aynı zamanda sınavıma çalışmayı bıraktım. Elbette bu, ihtiyacım olursa yeniden yazmak için yeterince iyi bir neden. Bu endişelerimin en küçüğü.

Dante Fera'nın şu anda nerede yaşadığını biliyor olması korkutucu ama sanırım böyle bağlantıları varken beni bulmasına şaşırmamalıyım. Bana sorarsanız biraz sapıkça, daha doğrusu çok sapıkça. Gururum okşanırdı ama bugünlerde ahlaken gri erkeklerden uzak durmaya çalışıyorum, onlara doğru koşmaya değil. Bunu vücuduma söyleyin, çünkü nedense hâlâ onun kokusunu düşünüyorum, eski para ve güç kokan o miskli sabun kokusunu.

Her ne kadar bu birazcık heyecan, monoton hayatıma güzel bir değişiklik getirmiş olsa da, bir gün okyanusun dibinde uyanmakla hala ilgilenmiyorum, hayır teşekkürler. Ve eğer bu adam ailemi büyüleyerek beni kazanabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var; belli ki karmaşık aile dinamiğimizi bilmiyor.

Yine de onun yakışıklı yüzüne tekrar bakmak için telefonumdaki haber ağlarını bir kez daha tarıyorum. Tek bir sosyal medya hesabı bile yok gibi görünüyor - ne tuhaf ama medyanın ona taktığı isimle büyük Don Fera hakkında bilgi sıkıntısı yok.

İç çekerek telefonu bir kenara bıraktım ve akşam için rezervasyonları kontrol etmeye geri döndüm. Bugün işler çok yavaştı. Basın olay hakkında pek bir şey söylemedi. Şaşırdım, hikâyenin manşetlerde olacağını düşünmüştüm. Ama pek bir şey yoktu, internette bile. Yerel gazete dün 6. sayfada bir restorandaki "kargaşa" hakkında küçük bir haber yayınladı, resim yoktu. Haberde kimsenin yaralanmadığı ve failerin yakalandığı yazıyordu. Başka bir şey yok.

Gazetecilerin beni aramasını beklerdim. Aramadılar. Kimse aramadı. Sessizce, herkes yoluna devam etti. *Her şeyi hayal mi ettim?* Hayır, bileğimdeki dikişler iki gün önce yaşanan kaosun kanıtı. Muhtemelen terapiye ihtiyacım olduğunu biliyorum ama bunu kim karşılayabilir ki? Konuşacak biri... Ama kimse yok.

İyi değilim. Ama bugünlerde kim iyi ki, değil mi?

"İki kişilik masa lütfen." Ses beni son zamanlarda sürekli içine düştüğüm zihin çukurundan çekip çıkarıyor. O zamandan beri-

Beynim bedenime yetişiyor. O ses!

Başımı kaldırmama gerek kalmadan o olduğunu anlıyorum. Parfümü hafif ama sarhoş edici, tanıdık.

"Dante..." Gözlerine bakarak fısıldıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, düşüncelerim karmakarışık. *Ne istiyor acaba?*

"Bayan Matthews," diyor yavaşça, Bayan'ın tıslamasını çıkararak.

Fuayenin loş ışığında gözlerini arıyor, bu tehlikeli adamın burada ne aradığına dair en ufak bir ipucu bile arıyorum. Yüzü hiçbir şey ele vermiyor.

"Doluyuz," diye yalan söylüyorum.

"Emin misin?" diye soruyor boş odaya bakarak. "Eminim," diye cevap veriyorum sessizce ama iddialı bir şekilde, bakışlarını tutarak.

"Merak etme, sana zarar vermek *istemiyorum Danica.*" Adımı yavaşça söylüyor, iddialı sesiyle her harfi dikkatle telaffuz ediyor. Seviyorum

İtalyan aksanıyla kulağa nasıl geldiğini. Yine de beni rahatlatmak için çok az şey yapıyor.

Cevap vermiyorum, gardımı düşürmüyorum. Her yerde karşıma çıkmayı bırakmalı, cidden.

"Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Ne kadar küstahça." Ona ters ters bakıyorum, onu yakalayıp tezgahın üzerinden kendime doğru, içime çekme isteğimi bastırıyorum. Tüm sağduyuma rağmen onu tekrar öpmek, dudaklarını dünkü gibi hissetmek istiyorum. Ama bu cazibeye boyun eğmeyi reddediyorum; Dante Fera kötü haber.

Bana bilmiş bir bakış atıyor, sert dış görünüşünü bir anlığına yumuşatan bir gülümseme. "Hiç de değil. Sadece seninle yemek yemek istiyorum. Konuşmak için."

Bana bakışı, gözlerindeki o ilkel bakış, biliyorum ki benimkinde de yansımaları görüyor... Ağzım "Şu anda *çalışıyorum*" diyor ama bedenim sessizce *seni şimdi istiyorum* diye bağılıyor.

"Beni sonra arayın, Bayan Matthews. Numaram rezervasyon defterinizde var."

Sakince arkasını dönüyor ve gidiyor. Peşinden koşmak istiyorum ama aklım bana daha mantıklı davranmamı, Dante Fera'yı sonsuza dek unutmamı söylüyor. Bedenim aynı şeyi istemiyor, Dante'yi istiyor. Ama ben güçlü duruyorum, o kız olmayı reddediyorum, sırf bir erkek seksi diye her şeyi bir kenara bırakan kız. Mesele sadece görünüşü değil; ne zaman yanıma gelse damarlarımda kabaran ateş. *Büyü artık, Danica. İnsanların sonu böyle ceset torbaları oluyor.*

Büyük zorluklarla, rezervasyonları kontrol etmek gibi sıradan bir göreve geri dönüyorum. Kısa bir süre sonra tekrar bölünüyorum. Onu duymadan önce rahatsız edici varlığını alanımda hissediyorum-Owen.

"Ne istiyormuş?" diye soruyor sahibi acı acı, elini garip bir şekilde kalçama koyarak, sahiplenerek.

Onu silkeledim. "Yok bir şey. Bir rezervasyon. Ona dolu olduğumuzu söyledim."

"Ha, keşke. Buraya, *senin* yanına gelmesini istemiyorum." Tüylerimi diken diken eden bir şekilde bana gülümsüyor, ben tam tersini yapmaya çalışırken aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyor. İğrençlik seviyesi çok yüksek ve ona kalemi saplamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Onun yerine, onu yolumdan çekiyorum. *Bu saçmalığa ihtiyacım yok.*

Şimdi. Çalışanlarına hayvan gibi davranan sinsi evli bir sürüngenin uygunsuz yaklaşımları için iyi bir zaman olduğundan değil.

Yeter artık.

"Siktir git, Owen. Benden bu kadar." Sonunda bitirdim. O duramadan çantamı kaptım.

"Öylece gidemezsin Danica. Vardiyan yeni başladı. Masada sana ihtiyacım var. Buraya gel."

Veda etmek için arkama bile bakmıyorum, hayır, hemen o r a c ı k t a çıkıp gidiyorum. Sırf diplomamı bitirmek için hayatımı bu boktan yerde daha fazla harcamayı sikeyim. *Başka bir yolu olmalı.*

Ama Owen kolumdan tutup beni restorana geri çekiyor ve kapıyı arkamızdan çarpıyor.

"Bırak beni! Canımı yakıyorsun!" Onu itmeye çalışıyorum ama bileklerimi sıkıca kavırıyor.

"Bana saygısızlık etmenden bıktım Danica," diyor sürüngen, saçlarımdan çekerek.

"Siktir. Defol!" Tehditlerim kulak ardı ediliyor.

"Biri sana dersini vermeli..." Beni duvara doğru itiyor, tombul vücudunu benimkine bastırıyor. Aletini kalçamda hissedebiliyorum, sertleşmiş. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

"Bırak. Bırak." Umutsuzluğa kapılıyorum. Bu çok boktan bir durum. Çenelerini kapalı tutmaları için para ödenerek, hışımla ayrılan hoşnutsuz garsonların hikâyelerini duymuştum. Ama şimdiye kadar Owen pis ellerini üzerimden çekmeyi başarmıştı.

"Çok yazık. Böyle bir ağzı olan güzel bir yüz." İğrenç parmaklarını ağızma sokuyor ve ben öğürüyorum. Keşke taşaklarına bir diz atabilseydim ama yeterince kaldıraç kullanamıyorum, vücudum duvara sıkışmış durumda. *Tanrım, lütfen, hayır.*

Parmağını sertçe ısıırıyorum.

"Seni fahişe!" diye bağırıyor, yüzüme bir tokat atıyor.

"Lütfen, bırak beni." Sızlanıyorum, çaresizim. Ama hala onu üzerimden atamıyorum.

Asla geri dönmemeliydim.

Gömleğimi yırtıp açarken, düğmeler uçuşurken onu durdurmak için çaresizim. Her şeyimle savaşıarak çığlık atıyorum ama kimse yok.

beni duymak için etrafta. Personelin geri kalanı bir saat daha gelmeyecek.

"Hayır, sevgili Danica. Bu gece, sonunda sana bir ders vereceğim." Gözlerimi kapatıyorum; artık burada olamam.

"Bırak onu!" diye gürlüyor yeni bir ses odada.

Gözlerimi açıyorum, ufukta bir umut ışığı belirliyor.

Biri çığlığını duydu.

Dante!

Çoktan gittiğini sanmıştım ama gitmemişti. Buradaydı, bize doğru koşuyordu, silahını Owen'a doğrultmuştu.

"Bay Fera? BEN, BEN..." Owen kekeleyerek gitmeme izin verdi. Yırtık gömleğimi örtmek için vücudumu koruyarak kapıya doğru koşuyorum.

"Senin gibi adamlar beni hasta ediyor." Dante onun çenesine bir yumruk indirdi ve Owen acı içinde inleyerek yere düştü. Hiç bu kadar sert yumruk atan birini görmemişim. Ama bu sadece bir yumruk değildi.

"Ayağa kalk," diyor Dante, sesi yüksek ve korkutucu.

"Lütfen, Bay Fera." Şimdi yalvaran Owen.

"Ayağa kalk." Dante onun hayalarına tekme atar ve suçlu yere düşer, acınası bir halde yere yığılır.

"Lütfen... lütfen merhamet edin." Owen elleriyle taşaklarını koruyarak ağlıyor.

"Merhameti hak etmiyorsun, seni pislik." Dante ona bir tekme daha atıyor ve bulunduğum yerden bile Owen'ın parmaklarındaki kemiklerin çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Dante..." Sesim planladığımdan daha yumuşak çıkıyor ama yine de beni duyuyor ve başını çeviriyor. "Sadece gitmek istiyorum. Lütfen."

Bana ve Owen'ın yerdeki kanayan yüzüne bakıyor. "Ona bakmanı istemiyorum, tek bir kelime bile. Bir daha asla. Anlaşıldı mı?" Parmaklarını sıkarken sesinden öfke damlıyor.

Owen öfkeyle başını sallıyor, yerde küçük bir bebek gibi ağlıyor.

"Bir dahaki sefere sikini keserim," diye tehdit ediyor Dante, dikkatini bana vermeden önce onu bir kez daha tekmeliyor. Birkaç gün içinde ikinci kez, Dante Fera beni dolaylı olarak katalize ettiği bir durumdan kurtarıyor.

Dante'nin elini tutup onu minibüsüne kadar takip ederken hiç tereddüt etmiyorum ve restoranı bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde geride bırakıyorum.

Her yer buradan daha iyidir.

Ama *hiçbir yere* gitmiyoruz.

Dikkati dağılmış DANTE...

Danica, Fera yerleşkesine giderken bir kez bile konuşmadı. Ben de onu zorlamıyorum, sadece ceketimi ona doğru kaydırıyorum. Kabul etti, yırtık gömleğini örttü.

Restorandaki o pisliğin işini bitirmeliydim, Danica orada olmasaydı bitirirdim. Ama onu korkutmak istemedim. Tanıdığı birini çıplak ellerimle öldürdüğümü görmesinin olumlu bir izlenim yaratacağını sanmıyorum.

Yine de Emilio'dan biraz dalga yaratmasını, belki içki ruhsatlarını iptal ettirmesini falan isteyeceğimi aklıma not ediyorum.

Onu evine götürmeliyim, evine, ama yapmıyorum. O da itiraz etmiyor, sadece sessizce soğuk pencereye yaslanıyor, manzara bulanıklaşırken uzaklara bakıyor. İçinde hiç ateş kalmamış, sadece yenilgi, gözleri boş.

Onu evimin etkileyici lobisinden geçirip, el yapımı korkulukları olan ahşap merdivenlerden yukarı çıkarırken bile Danica'nın yüz ifadesi değişmiyor; isteklerini kaybetmiş bir zombi gibi.

Ona Doğu Kanadı'ndaki misafir odalarından birini gösteriyorum, yeşil duvarlı ve güzel bahçe manzaralı olanı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa Alicia halledecektir. Sadece telefonda 0'ı tuşla." Yatağa oturup başını göğsüne yaslayışını izlerken sesim gayet netti.

"Danica."

Ne güzel bir isim.

Başını kaldırıyor, bakışları sonunda benimkilerle buluşuyor.

"Çok yorgunum." "İstediğin kadar uyuyabilirsin, oda senin."

"Ama kalamam..."

"Gerek yok. Hazır olur olmaz Emilio seni eve götürecektir. Ama şimdi dinlen."

Danica başını sallıyor ve sırtı bana dönük bir şekilde yatağın üzerinde küçük bir top gibi kıvrılıyor.

Başka ne yapacağımı bilmediğim için oradan ayrılıyorum ama beş dakika sonra kendimi tekrar içeri bakarken buluyorum. Uyuyor gibi görünüyor, vücudu sığ nefeslerle yavaşça inip kalkıyor. Yırtık gömleği göğsünün üzerinde açık duruyor, açıkta kalan göğsünün güzel kıvrımı sikimin kıpırdanmasına neden oluyor.

Vücudumdaki her hücre onu hemen almak, nefes nefese adımı haykırana kadar sिकmek istiyor. Bunu uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Ellerim tenine dokunmak, görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını hissetmek için ağrıyor; köprücük kemiğinden amına kadar yalamak, onu bütünüyle yutmak istiyorum... Ama hareket etmiyorum, sadece uyumasını izliyorum.

Onda bir şey var, beni titreyen bir aleve pervane gibi çeken bir ateş. Bu duygunun yoğunluğu beni şaşırtıyor.

-Fiziksel olanın ötesinde arzuya benzer bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Ama Danica farklı. Henüz tam olarak çözemiyorum ama ipliği çözmeden hayatımdan çıkmasına izin veremeyeceğimi biliyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kapıyı kapatıp uzaklaşıyorum, pantolonumdaki çadır rahatsız edici bir şekilde sertleşiyor. Onu şimdi, savunmasızken alırsam, şansımı tamamen mahvedeceğimi biliyorum. Başlamak için hiç şansım olmadığından eminim.

İstediğimi elde etmeye alışkınım ama Danica Matthews kolay kolay tavlanabilecek bir kıza benzemiyor. Ailesiyle çay içtikten sonra evinden ayrıldığı gün, bir sürü çiçek, konser bileti, hatta pahalı mücevherler gönderdim... ama tüm hediyeler açılmadan geri geldi. *Gönderene iade.*

Hışımla ofisime gidip kapıyı çarparak kapatıyorum; yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ama ne zaman yalnız kalsam, tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığı gibi yine düşüncelerimi işgal ediyor. İyi bir özel dedektifin küçük bir garsonun peşine düşmesi ne büyük kayıp. Ama onu tekrar görmeliydim, onu tanımalıydım.

Çok geçmeden Emilio'nun tanıdık kapıyı çalma sesi duyuldu, her zamankinden daha yumuşaktı.

"Sı?" İç çektim. *Şimdi ne olacaktı?*

"Özür dilerim patron. Rahatsız edilmek istemediğinizi biliyorum. Ama-"
Emilio söze başlar ama Luca sözünü bitiremeden onu iterek geçer.

"Ah, Luca. Anlıyorum. Sorun değil, Emilio. Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve kardeşimi içeri almak için kenara çekiliyor. Bu ikisinin arasında her zaman bir sevgi-nefret ilişkisi olmuştur ama Emilio'nun her zaman saygılı olacağını biliyorum - Luca bunu hak etmese bile. Biz küçükken zavallı gardiyana çok eziyet ederdi, hem de sebepsiz yere.

"Düşünceleriniz için teşekkürler, *kardeşlerim*." Luca sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. *Diliyor, ha!*

"Sonunda eve gelmen ne güzel." Viskiye uzanıp ikimize de birer sert içki dolduruyorum.

"Halletmem gereken bazı işler vardı. Beni özledin mi?" Luca neşeyle gülüyor, içkiyi alıyor ve sandalyelerden birine oturuyor.

"Her zaman böyle aptalsın." İçimi çektim. "Doğum günün için üzgünüm bu arada."

"Önemli değil. Kim 40 yaşının hatırlatılmasını ister ki zaten?"

"Hey, 40'ta yanlış bir şey yok."

Luca gülüyor. "Sorun değil. Ben de kutlamalarımı yaptım."

"Bu yüzden mi partiden beri eve gelmedin?" Kaşlarımı kaldırıyorum ama artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Küçük kardeşimin kaçamakları çoğu çevrede iyi biliniyor; söylentilere inanılacak olursa, şehvet zevki cinsiyet ya da herhangi bir gelenek tanımıyor. Şahsen ben kardeşimin seks hayatını düşünmekten hoşlanmıyorum ve onu kendi haline bırakıyorum.

"Görülecek insanlar, gidilecek yerler," diyor Luca gizemli olduğuna inandığı bir tavırla, ama ben onun vücudunda gizemli bir kemik olmadığını biliyorum. Belli ki bir şeylerin peşinde, her zaman bir şeylerin peşindedir.

"Ne istiyorsun, Luca. Yine para mı?"

"Bana hiç doğum günü hediyesi vermedin." *Tam isabet, biliyordum.*

"Hediyeler bana göre değil." "O zaman borç vermeye ne dersin?"

"Sana para vermeyeceğim Luca. Yeterince maaş alıyorsun. Bayilik nasıl bu arada? Rakamlar-" diye başlıyorum ama dramatik bir etki yaratmak için esneme numarası yaparak sözümü kesiyor. Tam bir tembel, aynı kumaştan kesildiğimize inanamıyorum. Gece ve gündüz kadar farklıyız.

Birbirimize bu kadar benzemeseydik, Luca'nın evlatlık olduğu konusunda ısrar ederdim. Bazen hala merak ediyorum, özellikle de eski numaralarına başladığında ve onu hapisten kurtarmak zorunda kaldığımda - yine. Ama o benim küçük kardeşim, tek ailem. Ne yapabilirim ki? Onu seviyorum. Annemiz öldüğünde o kadar küçüktü ki.

"Sayılar hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"İlginç bir şey. Doğu Kanadı'ndaki şu küçük garson kız gibi." Luca sırtarak dudaklarını yalıyor.

"Ne olmuş ona?" Çok savunmacı davranıyorum - öyle olduğumu biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Ooh, ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Luca eğleniyor. "Siktir git, Luca. Sana para vermeyeceğim. O yüzden git."

Beni görmezden geliyor ve dürtmeye devam ediyor. "Kız çok genç. Güzel göğüsleri var ama."

Ayağa fırlıyorum, yumruklarım masaya çarpıyor. "Yapma."

"Vay canına. Garson kızları oyuncak olarak kaçırarak bir tip olduğunu düşünmemiştim. Ayaklarına kapanmak için yalvaran bir sürü orospuyu görmeyen bir tek sen misin?"

"Kadınlara sürtük deme. Hiçbirini istemediğimi biliyorsun."

"Kesinlikle. Ama öte yandan bu küçük kız...hmm."

Gömleğini tutup masamın diğer tarafından kendime doğru çektim. "Artık Danica hakkında konuşmak istemiyorum," diye tıslıyorum ona.

"Ooh, Danica. Ne güzel bir isim. Polonyalı mı? Düşünsene..." "Hayır." Amerikalı, **d o ğ m a** büyüme. Ama bilmesine gerek yok.

Onun hakkında hiçbir şey. Muhibre göre, iki ağabeyi ve beyaz çitleri olan normal bir orta sınıf kızı. Banliyö geçmişinde pek ilginç bir şey yok.

Tekrar gitmesine izin verdim ve koltuğuma yığıldım. "Bugün senin saçmalıkların için enerjim yok Luca. Git başkasını rahatsız et."

"O zaman bu kredi için kesin bir hayır mı?" "Seni dışarı atmadan önce defol."

"Peki. Ayıyı kim dürttü? Hiç eğlenceli değilsin, Dante. Hiç eğlenceli değilsin." Luca içkisinin kalanını bitirir ve kapıya yönelir.

"Yürütmen gereken bir aile işin varken eğlenceye zaman yok." Bırakmalıyım ama bırakmıyorum.

"Evet, bundan zevk almıyormuş gibi davranma. Tüm güç. Bütün para."

"Ben bunu hiç istemedim-"

"Bana acıklı hikayeni anlatma. Bunu daha önce milyonlarca kez duydum."

Luca kapıyı çarpıyor ve sonunda beni yalnız bırakıyor. Büyümesini, daha sorumluluk sahibi olmasını dileyip duruyorum ama o gün gittikçe uzaklaşıyor. Bir yanımda onun rahat yaşam tarzını, günlerini geçirdiği kaygısız tavrı kıskanıyor. Ama benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı, ilk doğan için değil. *Şanslıyım*. Kendimi şanslı değil, kapana kısılmış hissediyorum.

"Emilio!" Sesleniyorum ve yaşlı gardiyan saniyeler içinde kapıda beliriyor.

"Patron? Bay Luca için üzgünüm."

"Özür dileme. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Mesele bu değil. Lütfen Alicia'ya Bayan Matthews için kıyafet ayarlamasını söyleyin. Gömleği yırtılmış."

Emilio başını salladı, açıklama bekliyordu.

"Eski ebeveyn yatak odasında hâlâ birkaç elbise olmalı." Dolaplarını temizlemeliydim ama hiç yapmadım, kendime yediremedim.

"Sì, *Don mio*." Bir an için ikimiz de sessiz kaldık, söylenmemiş kelimeler havada ağırlaştı, boşucu bir hal aldı. Ama Emilio asla sırası gelmeden konuşmazdı ve benim de söyleyecek sözüm yok, sadece suçluluk duyuyorum.

"Dağılabilirsiniz." Gözlerimi kaçırıyorum, kendimi yeniden soğukkanlılığımı toplamaya zorluyorum.

Şu anda herhangi bir iş yapmamın imkanı yok ama yine de en azından e-postalarımı kontrol etmek için kendimi zorluyorum. Tüm rutinim bozuldu. İki gündür koşu bile yapmadım, bacaklarım huzursuz.

Ne ilk ne de son kez, Danica'yı masamın üzerinde domaltırken adımın inlemesini duymanın nasıl bir his olduğunu merak ederken buluyorum kendimi.

Belki de sadece uyumam gerekiyordur?

Canavar

DANICA...

Bir başlangıçla uyandım. *Neredeyim lan ben?*

Etrafımdaki geniş oda, başucu lambasının yumuşak turuncu ışıltısı dışında karanlık. Okumak için yeterli bir ışık değil ama yüksek tavanlı yatak odasında yönümü bulmama yetiyor.

Dante'nin evindeki yatak odası. Dante Fera. *Aman Tanrım.*

Telefonuma uzanıyorum. Owen'ın adı cevapsız aramalar listemi dolduruyor ve derin uykuya teslim olup beni aşağı çekmesine izin vermeden önce telefonumu sessiz moda alma öngörüsüne sahip olduğum için minnettarım.

Uyumayı başarmış olmam şaşırtıcı ama bu bir güç kesintisinden çok bir sistem kapanması gibi hissettirdi; restorandaki o berbat olaydan sonra vücudum çöktü.

Bir yanımda Dante'nin beni kurtarmak zorunda kalmasına, Owen'ın en başta böyle bir sürüngen olmasına kızdı. Ama en büyük parçam, dövmeli tanrı müdahale ettiği için minnettar.

Bu çaresizlik hissinden nefret ediyordum, çok tetikleyiciydi. İnsanlar her zaman benden faydalanabileceklerini düşünüyorlar çünkü tanıştığım yetişkin erkeklerin %90'ı benden büyük ve uzun.

Bu kadar saf olma Danica. Dante muhtemelen beni kurtarmadı; ya benimle kendi yolunu çizmek için beni kaçırdıysa? Ya gidemezsem?

Her seferinde derin bir nefes alarak düşüncelerimi sakinleşmeye zorluyorum. Gerçek suç podcast'lerinden topladığım anekdotal kanıtlara dayanarak, panik hiç kimsenin hayatta kalmasına yardımcı olmamıştır. Söylemesi yapmasından daha kolay.

Elimden geldiğince yumuşak adımlarla, gıcırdayan ahşap döşeme tahtalarının üzerinden kapıya doğru ilerliyorum. Bir misafir odası için kesinlikle çok büyük (ve süslü). Evdeki kendi yatak odam muhtemelen buraya üç ya da dört kez sığabilir. Gerçi benim yatak odamda ağır perdeler yok.

Maria'nın tüm Von Trapp ailesini, hatta pislik babayı bile giydirmesine yetecek kadar kumaş içeren bordo perdeler.

Ama benim hayatım şu anda *Müziğin Sesi* değil, muhtemelen *Güzel ve Çirkin*'e daha yakın.

Tanrım, umarım kaçırılmamışımdır. Yapacak çok işim var.

Çok rahatladım, parlak bronz kapı kolu direnç göstermeden dönüyor ve gıcırtılı kapı sallanarak koridora açılıyor, kilitli değil.

"Bayan Matthews."

Hemen yanımda kalın bir ses yükseldiğinde kalbim neredeyse duracaktı. Gri saçlı ve kalın göğüslü koruma elemanı. Yani, onlardan biri. *Siktir, kesinlikle kaçırıldım.* Yani, isteyerek gittim ama-

Parlak siyah kemerli ve sivri ayakkabılı gardiyan gülümsemeye çalışıyor ama gülümsemesi ona tuhaf geliyor.

"İşemem lazım," diyorum ona, kollarımı göğsümün üzerinde korumacı bir şekilde kapatarak, yırtık gömleğim hâlâ yana doğru sallanıyor.

"Elbette, Bayan Matthews. Sağınızdaki ilk kapı."

"Teşekkür ederim."

"Bayan Matthews?" Ben kaçamadan beni durdurdu. "Akşam yemeği saat 7'de."

"Akşam yemeği mi? Hayır, teşekkürler. Evde yemeğim var." Yemekten söz edilince bile midem gurulduyor. Saatler önce yaptığım kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim. Ama ya yemeğime ilaç koyarsa?

"Don Fera sizi bekliyor." Yüzü değişmiyor: nötr ama güçlü, kesinlikle eğlence için uğraşmak isteyeceğiniz bir adamın yüzü değil.

"Akşam yemeği için giyinmiş sayılmam," diyerek başka bir yaklaşım deniyorum.

"Banyodan döndüğünüzde ev yöneticisi gardirobunuzla ilgilenecek. Misafir duşunu kullanabilirsin."

Duş fikri kulağa çok davetkar geliyor. Kendimi pis ve iğrenç hissediyorum. Owen'ın kirli parmak izlerini vücudumdan temizlemek harika olurdu... Ama burada duş almak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Ya banyoda beni gözetleyen kameralar varsa?

Normalde teşhirciliği çok severim ama normal, güvenilir insanlarla, mafya lideriyle değil (yani onlardan biriyle).

Büyük korumayı görkemli koridorlardan geçerek misafir banyosuna kadar takip ediyorum. Burası çok büyük. Eski iç mekanlar, yüksek tavanlar ve aşağıya doğru inen özenli bir merdiven - Dante gerçekten burada mı yaşıyor?

Bir an için tüm bunların bir rüya, Dante'nin hayal gücümün bir ürünü olma ihtimalini düşünüyorum. Ama bileğimdeki taze dikişler bir orospu gibi ağrıyor ve bunun sadece bir hayal olma ihtimalini yerle bir ediyor. Kargaşa sırasında bazıları yırtılmış olmalı, çünkü kuruyan kan derime yapışıyor.

İşemem gerekiyor, bu yüzden banyo kapısını arkamdan kapatmadan önce başka soru sormuyorum. Bu evdeki her şey bir film setinden fırlamış gibi değil mi? Banyo, muhtemelen benden daha eski olan duvar kâğıtları, krem rengi duvar kâğıdındaki soluk pembe güllerle tezat oluşturan cilalı pirinç musluklarla çok ekstra. Benim şirin anlayışıma uymuyor; daha çok kitsch gibi. Ama hey, bu bir ev yenileme programı değil ve bu çirkin duvarları düzeltmek zorunda olan ben değilim.

Etrafımı inceliyorum, olası bir kaçış için umutluyum. Ama hemen fark ettim ki hiç şansım yok. Her ne kadar pencereden tırmanıp kaçan havalı bir aksiyon yıldızı olmak istesem de, küçük pencere açılmıyor. Açılrsa bile, F beden göğüslerle sığmamın imkânı yok.

Banyo aynasında kendimi görüyorum ve ne kadar dağınık göründüğümü fark ediyorum. *Kendini toplu, Danica. Sakin ol.*

Elimden geldiğince saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum ve yüzüme biraz su sıçratıyorum. Ellerimdeki kanı dayanabileceğimden daha sıcak suyla ovarken tüm lavabo kıpkırmızı oluyor. Çoğu çıkıyor ama tırnaklarım hâlâ kirli.

Tanrım, bir enkaz gibi görünüyorum. Şu duşu alsam iyi olacak. Eğer eve bu şekilde gelirim annem sorularıyla çenesini hiç kapatmayacak.

Kapıyı açtığımda Bayan Ev Yöneticisi (ya da Alicia, bütün gün gördüğüm ilk içten gülümsemesiyle kendini tanıtıyor) banyonun dışında bekliyor.

Çok konuşuyor ve beni evin diğer tarafındaki bir odaya götürürken ayak uydurmaya çalışıyorum. *Ne kadar çok oda var, vay canına.* Hepsinde insanlar mı yaşıyor? Belki de ek iş olarak otel işletiyorlardır. Bu fikir beni eğlendiriyor ve sırtıyorum.

Benden çok da büyük olmayan Alicia kapının kilidini açıyor ve kapı gıcırdarak açılıyor, belli ki düzenli olarak kullanılmıyor. Bu garip çünkü ışığı yaktığında buranın evin ana yatak odası olduğu anlaşılıyor. Çok büyük! Ama biraz tozlu.

Bana özenle oyulmuş kapakları olan, muhtemelen restorandaki aylık maaşımdan daha pahalıya mal olan kıyafetlerle ağzına kadar dolu gardırobu gösteriyor. Çok renkli, çoğunlukla benim tarzım değil, ama çeşitli askıları karıştırırken, parmaklarımı yumuşak kumaşların üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum, çok dökümlü, çok kadınsı.

"Bunlar kimin kıyafetleri?" Sade yeşil çiçekli bir elbise çıkararak soruyorum. Elbiseler genelde benim tarzım değil ama pantolon denemekle uğraşmak da istemiyorum - bedenime uymayan bir pantolonla uğraşmaktansa bedenime uymayan bir elbiseye şekil vermek daha kolay. Ayrıca, sadece onlara bakarak bile bu kıyafetlere sahip olan kişinin benim gibi büyük bir kıcı olmadığı açık.

Alicia soruma cevap vermiyor ve yüzündeki yarı sert, yarı garip ifade, bu soru sorma tarzının beni fazla ileriye götürmeyeceğini açıkça ortaya koyuyor.

Sanki saatin kaç olduğunu biliyormuşum gibi, "Akşam yemeği saat 7'de" diye tekrarlıyor. Uyandığımda saat 6'dan biraz önceydi.

En azından kıyafetler eski kıyafetler gibi güve topları gibi kokmuyor. Ve nihayet yeni duş almış bedenime geçirdiğimde elbise tenimde çok tuhaf bir his bırakmıyor. Üstüme oturuyor, en önemli şey de bu. Bir şeyi göğüslerimin üzerine oturtmak her zaman sorun olmuştur.

Gardiyan Emilio (sonunda sordum) beni merdivenlerden yemek salonuna (odaya değil) götürüyor. Dekor daha önce gerçek hayatta gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Kim bu kadar süslü bir evde yaşar ki? Tümü gotik ve kasvetli, halılar benden daha eski görünüyor. *Burayı temiz tutmak çok zor olmalı.* Gerçi bu kadar büyük bir evi karşılayabiliyorsanız, temiz tutacak insanları da karşılayabilirsiniz diye düşünüyorum. Evin erkeği pek ev işi yapıyor gibi görünmüyor.

Dante, sadece iki kişi için biraz fazla görünen uzun masaya çoktan oturmuştur. Oda Viktorya dönemi masallarından fırlamış gibi görünüyor. *Kimin bu kadar dramatik bir avizesi var ki? Ya da*

Bu konuda herhangi bir avize. Üst kattaki odalarda olduğu gibi perdelerin de yenilenmesi gerekiyor; çok karanlık ve ağrlar.

"Geç kaldın," diyor ben yaklaşırken, dönüp bana bakmıyor bile.

Omuz silkiyorum ve Emilio'nun bir sandalye çektiğı yere, Dante'nin yanına oturuyorum. Yaşlı adam bana biraz şarap dolduruyor ve ben de minnetle bardağı uzanıyorum. Çok susadım. Muhtemelen bunu şarapla gidermeye çalışmak iyi bir fikir değil ama sinirlerime de iyi geleceğini umuyorum.

Dante bana garip bir şekilde bakıyor, yüzü acı ve ihtiyaç arasında bir yerde anlaşılmaz bir ifadeyle bükülmüş. Bu beni rahatsız ediyor, zaten olduğumdan daha fazla rahatsız ediyor.

"Ne oldu?" Talep ediyorum.

"O elbise..." Dante kendini kontrol etmeye çalışarak sertçe yutkunur. Bir an için neredeyse savunmasız görünüyor - tüm tavrını değiştiriyor. Uzakta, düşüncelerinde, belki de bir anısında kaybolmuş gibi görünüyor.

Uzaklara bakar ve şarabını büyük bir yudumda içer. Biri hemen yeniden dolduruyor.

"Kimin bu?" Bu akşam ikinci kez soruyorum, daha önce olduğu gibi merakla. Bu kadın şimdi nerede? Annesinin olamaz, bu modern tarzla olmaz herhalde.

Dante konuyu değiştirir. "Seni kurtarmak zorunda değildim, biliyorsun..."

"Neden yaptın?" Sesimi sabit tutuyorum. Her zerrem kaçmak istiyor ama mantıklı olarak kaçacak bir yer olmadığını biliyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım bana birini hatırlatıyorsun. Sende o ateş var..." Dante düşüncelere dalar. Yüzünde acı dolu bir ifade belirir.

"Yine de beni sonsuza kadar burada tutamazsın."

Tekrar gülüyor ve güldüğünde ne kadar yakışıklı görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Normalde yüzünü kaplayan bulutlu ifadeyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Sen benim tutsağım değilsin, Danica."

"Biliyorsun Owen muhtemelen olanları polise anlatmıştır.

-Ve beni kaçırdığınızı."

"Ah, hem de keskin bir tane. Senden hoşlanıyorum Danica," dedi ve ekledi, "Polisten korkmuyorum."

"O zaman kimden korkuyorsun?" *Bu adam nasıl bir hayat sürüyor?*

"Bu uzun bir hikaye. Sadece bu öğleden sonra olanlar hakkında konuşmanı istemiyorum diyelim. Her şeyi unutman senin yararına olur."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hiç de değil. Ben senin güvenliğini düşünüyorum..." diyerek yine zihninde gizli bir yere dalıyor.

Ben ona sümüklü bir laf atamadan, burnuma inanmak gerekirse, Çin yemeği kokan, dumanı tüten paketlerin gelmesiyle bölünüyoruz. İhmal edilmiş midem ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle gurulduyor.

"Ah, işte burada." Dante özenle katlanmış kapları açarken beklentiyle bana bakıyor. Ondan korkmam gerektiğini biliyorum ama teknik olarak bana zarar verecek bir şey yapmadı, değil mi?

"Tamam, ama hemen sonra beni eve götür, tamam mı?" Yemek zaten burada, yiyebilirim de. Mühürlü paket servis olduğunu ve personelin hazırladığı bir şey olmadığını bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Yine de zehirli olabilir...

"Evet, hanımefendi. Söz veriyorum. Erişte mi, pilav mı?" Sıcak bir şekilde gülümsüyor, neredeyse utanarak. Restorandaki aynı kaba adam olduğuna inanmıyorum. Gülümsediğinde zararsız görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum. Birkaç saat önce Owen'ın ağzını burnunu kırdığını gördüm.

Yanlış karar verdiğim için kendimi azarlıyorum ve masaya geri oturuyorum. *Artık kaos yok Danica, unuttun mu?* Hâlâ son ilişkimin yaralarını sarmaya çalışıyorum ve şimdi burada sırf sevimli bir gülümsemesi var diye silahlı bir haydut için Stockholm Sendromu yaşıyorum.

"Erişte, teşekkür ederim," diyorum basitçe ve yemeğe uzanıyorum. Yemek çubuklarını kullanma zahmetine katlanmadan bir çatal dolusu tavuğu suratıma tikiştiriyorum ve yanımdaki tehlikeli yemek arkadaşşıma rağmen midem anında rahatlayarak mutlu bir şekilde yanıt veriyor.

"Benim için bir zevk, Danica." Dante erişlerini olması gerektiği gibi çubukların etrafına rahatça sarıyor.

Yine de o gözler...

"Neden buradayım?" Yüzümü hiç de hoş olmayan miktarda tavukla doldurarak soruyorum.

Cevap vermiyor.

Anılar

DANTE...

Danica'nın haftalardır bir şey yememiş aç bir kaçak yolcu gibi erişte yemesini izlemek tuhaf bir şekilde büyüleyici. Konuşmadığımız odada Elena'nın gardırobundan giyinmesine izin vermek konusunda çelişkili olsam da burada olmasından memnunum.

Neden hâlâ acıyor? Karımın ölümünün üzerinden altı yıldan fazla zaman geçti ve ben hâlâ onun kıyafetlerini atmaya kıyamıyorum. En azından sonunda bir amaca hizmet ediyorlar, her ne kadar hafif toz kokusu açıkça belli olsa da.

Buna rağmen Danica bu zarif yeşilin içinde harika görünüyor; gözlerini gerçekten ortaya çıkarıyor. Yine de tüm dikkatimi çeken gözleri değil, çok küçük elbiseyi geren o muhteşem göğüs dekoltesi.

Masayı bir hamlede temizlemek ve onu tam orada, kalçaları ondan (benden) daha yaşlı olan masaya yayılmış bir şekilde sahiplenmek istiyorum. Ama zamanı değil, henüz değil. *Sabır, Dante.*

"Sadece akşam yemeği ve sonra bana bir Uber çağır, tamam mı?" Danica eriştesini höpürdeterek yerken onaylıyor. Bu köhne şatonun içinde yersiz görünüyor ama aynı zamanda değil. Onda çok rahat, çok doğrudan bir şeyler var.

"Ne istersen tabii ki. *Sadece* akşam yemeği," diye onu rahatlatıyorum. "Bay Mafya Patronu'nun şatosunda akşam yemeği." Danica kendi kendine gülüyor.

"Süslü hizmetçileri ve eski kadife perdeleriyle."

Gülümsememi bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Sevgili Danica, bir, ev personelime saygısızlık etme, kabalık ediyorsun - onlar benim hizmetçilerim değil. Ve ikincisi, bu kadife değil, brokar." İçimi çektim, tam bir züppe gibi konuştuğumun tamamen farkındaydım.

"Brokar da neyin nesi? B ö y l e bir kelimeyi kim bilir?"

Bougie."

"Ah, üçüncü maddeyi unutmuşum: smanchy bir kelime değil, bougie de öyle."

Danica çatalını yere bıraktı. "Sana smanchy'yi vereceğim ama bougie tamamen gerçek. Araştırın!"

"Bougie'ye bakmıyorum, saçmalıyorsun." "Emilio!" diye onu çağırıyor.

"Ona ne yapacağını söyleme, o benim korumam, senin değil."

"Koruman olan biri için çok yakın bir ilişkiniz olduğu kesin."

"Emilio benim korumamdan çok daha fazlası, haklısın. Çok şey atlattık. O benim danışmanım, koruyucum ve en yakın müttefikim gibi. Benim ikinci komutanım diyebiliriz. O yüzden ona biraz saygı göster."

Danica beni dinlemiyor; bana bakmıyor bile. "Google'da araştırdın bile, değil mi?" Sırıtarak Emilio'ya bakıyor.

"Özür dilerim, *Don mio*. Bilmem gerekiyordu." Emilio omuz silkiyor.

İç çekiyorum. "Peki. Sen de beni aydınatabilirsin. Ne yazıyor?" "Bir kelime efendim. Çocukların burjuva dediği gibi bir şey sanırım."

"Ha! Sen yaşlısın! İşte sorun bu." Danica gülüyor ve ben yumruğumu masaya vuruyorum.

"Ben yaşlı değilim!"

"Yaşlı adam söyledi. Neyse ki seksi bir ihtiyar, o yüzden affedilebilir."

Yavaşça Danica'ya dönmeden önce bileğimin tanıdık bir hareketiyle Emilio'yu kovuyorum. "Benimle flört mü ediyorsunuz, Bayan Matthews?"

"*Ben* mi? Asla. Ben masumum, unutmayın. Sadece bir tanığım." Dramatik bir etki yaratmak için kirpiklerini kırıştırıyor ve ben de yüzümü asmamaya çalışmama rağmen gülümsüyorum.

"Sen bir tanıktan çok daha fazlasısın."

"Öyle mi? Her halükarda, orada kıcımlı kurtardığın için teşekkürler - yine." Danica içkisine uzanırken göz temasını sürdürüyor.

"Kurtarılmaya değer bir kıcı." "

"Ha! Şimdi de benimle flört ediyorsun, Don Fera."

"Yüzde yüz suçluyum." Suçüstü yakalanmışım gibi ellerimi havaya kaldırdım.

"Yaşlı bir adam için hiç fena değil." "Velet gibi davranıyorsun."

"Beni evcilleştirmek mi istiyorsun?" Danica bardağını dudaklarına götürüyor, şaşkın şaşkın bana bakıyor.

"Asla. Bu kadar vahşi olman hoşuma gidiyor."

"Genelde bu kadar vahşi değilimdir." Omuz silkiyor. "O zaman hepsi benim için, daha da iyi."

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Oh Tanrım. Nefes alamıyorum. Yavaşla, Dante.

Tanrım, biraz nazik ol. Zor bir gün geçirdi.

"Şarap?" Zihnimi döngüsünden çıkarmaya çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum.

Danica başını sallıyor, burnundan aşağı kaymış gözlüklerinin üzerinden dikkatle bana bakıyor. Yüzünde hâlâ hoşnutsuz bir öğretmen ifadesi var ama bu gece başka bir şey de var - belki de eğlence? Her iki durumda da, eski para ve acı dolu anılar kokan bu evde olduğu için mutluyum. Bazı günler burada boğulacakmışım gibi hissediyorum. Ama asla gidemem, kaderim doğduğumdan beri mühürlü.

Danica etiketi okumak için şişeyi kendisine doğru çevirirken, "Tabii, bu şişe çok pahalı," diyor. "Restoranda servis ediyorlar, o yüzden biliyorum," diye ekliyor iddiasını desteklemek için.

"Hmm." Şarabın fiyatı hakkında yorum yapamam. Alışveriş için endişelenmem gereken başka insanlar var.

"Restorandan bahsetmişken... kardeşinin partisinin olduğu gece ne oldu?" İşte beklediğim soru. Tek sürpriz, o dile getirmeden önce buraya kadar gelebilmiş olmamızdı.

"Danica..."

Sorusuna cevap vermiyorum ve onun yerine şarabı kadehimde döndürerek düşüncelere dalıyorum. Sonunda burnunda durmayı reddeden gözlükleriyle neden bu kadar tanıdık görüldüğünü anlıyorum. "Bana beşinci sınıf öğretmenim Bayan Donovan'ı hatırlatıyorsunuz," diyorum.

"Konuyu değiştiriyorsun." Beni rahat bırakmıyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Uyku enerjisinin bir kısmını geri kazandırmış gibi görünüyor.

"Aslında senden çok ateşli bir öğretmen olur," diye ısrar ediyorum. Vurulma olayı hakkında benden daha fazla şey öğrenemeyecek. *En azından bu gece.*

Danica yemi yutarak iç geçiriyor. "Dikkatli ol, seni dizime çekip bir saplak atmamı istemezsin." Bana göz kırpmıyor, onun

Yüzü nihayet biraz yumuşuyor. Belki şarap rahatlamasına yardımcı oluyordur?

"Çok isterim," diye içtenlikle cevap veriyorum, hayatımda tek bir şaplaktan bile zevk almamış olmama rağmen. Yine de şu anda Danica'nın pantolonumu indirip çıplak eliyle kıcıma vurmasından daha çok istediğim bir şey yok. Sadece bu düşünce bile sikimi heyecanla zıplatıyor. Nefesimi tutuyorum, büzülmüş dudaklarımın arasından havayı yavaşça dışarı bırakıyorum.

"Beni kışkırtma." Danica sırtıyor, şarabından bir yudum daha alırken bakışlarımla cesurca buluşuyor. Bir kez bile ürkmedi ya da gözlerini kaçırmadı; gözünü bile kırpmadı. Onun iki katı büyüklükteki erkekler karşımda korkuyla siniyor ama Danica nedense fazla çaba harcamadan bir anda boynunu kırabileceğim gerçeğinden tamamen habersiz görünüyor.

"Aslında beni istediğin kadar dövebilirsin," diyorum temkinli bir şekilde. *Ne söylüyorum ben?* Yine de sadece gerçekleri konuşuyorum. Ben, Don Fera

-Şehrin en korkulan adamlarından biri olan bu küçük baharatlı cehennem kedisinin benimle birlikte olmasını, bana bir ders vermesini, vücuduma istediği her şeyi yapmasını istiyor.

Danica bir an şaşkın şaşkın bana baktı ve sonra yarı sarhoş bardağını itti. "Gitmek zorundayım."

"Gidemezsin."

"Neden? Beni gerçekten kaçıracak mısın?" Danica sert bir şekilde soruyor, katı öğretmen yüzü tekrar yerine oturuyor.

"Hayır..." Tereddüt ediyorum. "Çünkü gitmeni istemiyorum."

"Ve?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Ve senden hoşlanıyorum, Danica Matthews."

Benimle alay ediyor ve ayağa kalkıyor. "Kulağa normal geliyor."

"Değil, güven bana. *Normalden* başka bir şey." Ağır ağır iç çekip şaraba uzanıyorum.

Gitmiyor ama oturmuyor da. En azından henüz.

"Beni istediğini elde etmeye alışmış zengin bir kötü çocuk olarak gördüğünü biliyorum. Haklısın, ben tam olarak buyum. Ama dahası da var. Ben her zaman böyle değildim..."

Danica sonunda oturuyor, sözsüz bir şekilde bardağını doldurmam için bana doğru itiyor.

"Gençken aslında bir gün müzisyen olmak isterdim. Ne aptalım, tek istediğim bir gruba katılmak, Thom Yorke ya da Johnathan Davis gibi olmaktı." Gülüyorum. Şimdi her şey çok saçma geliyor. "Benim

Annem benim en büyük hayranımdı, çok destekleyiciydi. Beni gitar derslerine bile götürdü. Babam bana bunun sadece bir çocuğun hayali olduğunu hatırlatırdı. Hiçbir Fera normal bir hayat sürmek için doğmaz, özellikle de ilk çocuk olacak kadar şanssızsanız..." Sözümü kesiyorum.

"Yani mafya gibi bir şey misin?" Danica soruyor ve sonunda bakışlarına karşılık veriyorum.

"Öyle bir şey ama kimse o kelimeyi kullanmaz ve sana da kullanmamayı tavsiye ederim. Ayrıntıların bir önemi yok. Ama ben iyi bir insan değilim Danica, bunu bilmelisin. Ben tehlikeli bir adamım."

"Sanki ilk tanıştığımız gece bir adamı vurduğunu görmedim," diye hatırlatıyor bana. "Ayrıca, internet senin hakkında *her şeyi* biliyor."

"Bugünlerde sır saklamak daha zor. Dönüştüğüm kişiyle gurur duymuyorum. Eminim annem hayal kırıklığına uğradı. Neden babamla kaldığını hiç bilemedim; o çok iyi bir insandı. Belki de kardeşimi ve beni onun acımasızlığına, ilişkilerine katlanacak kadar seviyordu. Onun için her zaman çok iyiydi. Ama ben şanslıydım, o iyi bir anneydi..." *Tüm bunları ona neden anlatıyorum ki?* Kendimi, öğretmenine kırık oyuncağını gergin bir şekilde gösteren küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Şarap kadehimi tek yudumda boşaltıyorum.

"Annen hakkında geçmiş zamanda mı konuşuyorsun?" Danica'nın sesi yumuşak, neredeyse nazik.

"Evet. O öldü. Hepsi gitti. Ama önce o gitti. Sanırım on yaşlarındaydım. Luca, kardeşim, yedi yaşına yeni girmişti. Artık onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyor. Ona göz kulak olmaya, onu babamdan ve onun zalim yöntemlerinden korumaya çalıştım-" Artık ailemi düşünmek istemiyorum ve sözcükleri boğazımda durdurup, kurşun gibi ağır oldukları yerde, tekrar mideme inmeye zorluyorum.

"Sen sadece bir çocuktun, Dante. Bu senin işin değildi. Sert olmak zorunda değildin." Sert ifadesi yumuşuyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. Elleri yumuşak ve sıcak; dokunulmak güzel bir his.

"Sert adam olmaktan yoruludum, çok yoruludum," diye itiraf ediyorum ağır bir iç çekişle, "daha gençleşmiyorum, 43 yaşındayım bile..."

Danica elimi sıkarak devam etmemi bekliyor.

"Sonumun babam gibi olmasını istemiyorum. Annem öldükten sonra bizi terbiye etmek dışında bizimle hiç konuşmadı. Beni birkaç yıl yalnız bıraktı ama 16. yaş günümde resmen işe alındım. Sanırım o zamana kadar öleceğini biliyordu - kanser."

"Kulağa pek eğlenceli bir çocukluk gibi gelmiyor."

"Eğlenceli mi? Hayır, bu babamın izin verdiği bir şey değildi." Aksine, cezalandırdığı bir şeydi. Ama bunu ona söylemedim. Zaten havayı öldürmek için iyi bir iş çıkarmıştım.

"Sen sadece bir çocuktun." Danica hâlâ elimi tutuyor.

"O kadar da kötü değildi. Annemin vefatından sonra babamın ailesi bize tam zamanlı olarak baktı. İyiydiler, en azından nispeten."

"Peki ya annenin ailesi?"

"Onlarla hiç tanışmadık. Bazen babamla tanışmadan önce İngiltere'deki hayatından bahsediyordu ama çok fazla değil. Anladığım kadarıyla ailesi, babam gibi bir haydutla evlendiği için onu evlatlıktan reddetmiş. Ama gençti, aşıkı ve muhtemelen en önemlisi bana hamileydi." Meraklı bakışlarından gözlerimi kaçırıyorum ama hâlâ ellerimin üzerinde olduğunun fazlasıyla farkındayım.

"Büyükanne ve büyükbabana ne oldu?"

"Babamdan çok kısa bir süre önce öldüler."

"Çok mu yaşlandılar?"

"Yaşlılıktan ölmek bir Fera'nın dört gözle beklediği bir şey değildir. Hayır, o bir araba bombasıydı." Hayatımın büyük bir bölümünü içime attığım acı dolu anılarda boğulmamak için yüzüklerimi çeviriyorum. Ama insan öyle bir günü asla unutamıyor, okuldan eve döndüğünüzde evinizin önünde polis arabalarını bulmak, sonrasında yaşanan kaos...

"Kulağa berbat ötesi geliyor. Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." Danica'nın gözleri hüznle doldu. *Neden ona güveniyorum ki?* Yine de birine anlatmak iyi hissettiriyor, tamamen yabancı biri olsa bile... Benim tarzımdaki bir yaşam tarzı pek fazla *arkadaşla* birlikte gelmiyor.

"Yaşamak acı çekmektir, babam hep böyle derdi." Sözlerim dudaklarımdan damlayan acıyla lekeleniyor.

"Kulağa tam bir pislik gibi geliyor. Büyükanne ve büyükbaban öldükten sonra en azından biraz çaba gösterdi mi?"

"Hayır, kendi şeytanlarıyla savaşıyordu. Kanser dramı birkaç yıl sürdü. Öldüğünde 19 yaşındaydım."

"Dante..." Adımı iç çekerek söylüyor.

"Kimse kalmamıştı. Yapmam gerekeni yaptım, işi devraldım ve kardeşime baktım."

"Bu 19 yaşında biri için çok büyük bir sorumluluk."

"Başka seçeneğim yoktu. İş devam etmek zorundaydı. Babam pek çok kötü insana pek çok söz verdi ve ben de kardeşimin güvende olduğundan emin olmak zorundaydım. Kendimi işe o kadar kaptırmıştım ki kendi hayatımı tamamen unutmuştum."

"Ve dışarı çıkmayı hiç düşünmediniz mi?"

"Yaptım. Bir kere. Karımla tanıştığımda. Onun için her şeyden vazgeçecektim, belki başka bir ülkeye taşınacaktım, kendi ailemizi kuracaktım. Ailem öldükten sonra ilk kez her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm..." İkimize de biraz daha şarap koyuyorum.

"Ama iyi değiller miydi?"

"Ailemizin çok fazla düşmanı var. Ona göz kulak olamadım." Yumruklarımı sıkarak dudağımı ısırıyorum. Geçmişim hakkında konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bir an sessizlik içinde oturduk.

Danica elimi sıktı. "*Sana* kim bakıyor, Dante?"

"Hiç kimse..." Elimini onunkinden çekiyorum. Her şey çok fazla olmaya başlamıştı. "Hadi yürüyüşe çıkalım. Henüz bahçeyi görmedin." Gülümsemeye çalışıyorum ama içimi gördüğünü biliyorum.

Danica bakışlarımı koruyarak başını sallıyor. O sempatik gözleriyle tüm savunmalarımı ortadan kaldırıyor. Onun önünde kendimi çıplak hissediyorum. *Topla kendini, Dante.*

Bu kırılganlık anından biraz uzaklaşmak için sandalyemi itiyorum. "Seninle fuayede buluşuruz. Önce tuvalete gitmem gerek." Sesim sert ve soğuk... Kendimi toparlamam gerekiyor, hem de hemen.

Yemek masada bitmemiş olarak duruyor.

Sadece akşam yemeği.

İzin DANICA...

Ne yapıyorsun, Danica? Rasyonel olarak, buradan siktir olup gitme fırsatını değerlendirmem, kaostan ve tehlikeden uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Ama açıklanamaz bir şekilde Dante'ye çekiliyorum. Zavallı adama sarılmak istiyorum. Ondan sarılmaktan fazlasını istiyorum.

Beklediğim gibi biri değil. O sert dış görünüşünün ardında, annesine ihtiyacı olduğu belli olan savunmasız küçük bir çocuğun saklı olduğunu kim bilebilirdi? Talihsiz hayat hikâyesi için kalbim parçalanıyor. O kadar çok ölüm var ki, hayal bile edemiyorum.

Son şarabımı da içiyorum ve söylenildiği gibi fuayeye gidiyorum. Dante'nin gelmesi çok uzun sürüyor ve antika mobilyalar ve muhtemelen pahalı tablolarla dolu soğuk odadan çabucak sıkılıyorum. Hiçbir yerde fotoğraf yok, ne garip. Evimiz fotoğraflarla dolu.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, duvar boyunca tabloları takip ediyorum. Duvardaki toz rengi çizgilere bakılırsa bazıları açıkça kayıp. *Tuhaf.*

Ev çok büyük. Sanırım ev yanlış kelime, daha çok bir *malikane* gibi.

Merdivenler daha fazla resim ve daha fazla boşluk içeren uzun bir koridora çıkıyor. Her tarafta kapılar var ama hepsi kilitli. Biliyorum çünkü her birini deniyorum. Dante'nin ne sakladığını merak ediyorum. Muhtemelen bu kapıların ardında olandan çok daha fazlasını.

Koridorun sonunda bir kapı aralık duruyor. Belki de onun odasıdır?

Öyle.

Merakım her zaman olduğu gibi beni yeniyor. Dante gözetlediğimi fark etmeden önce fuayeye dönsem iyi olacak ama dönmüyorum. Hayır, kapıyı biraz daha iterek sessizce açıyorum.

Işık loş ve mobilyalar seyrek, ama bunun dışında odada pek bir şey fark etmiyorum. Tek fark ettiğim önümdeki yarı çıplak adam ve onun kapladığı alan.

Dante'nin sırtı bana dönük ve gömleğini değiştiriyor gibi görünüyor. Çıplak sırtı kaslı ama zayıf, derisinin üzerinde siyah mürekkeple yapılmış büyük bir dövmeyle kaplı. Çivili kanatlar mükemmel simetrik ve karmaşık. Böyle bir parçayı bitirmek çok uzun sürmüş olmalı. Muhtemelen acı da vermiştir. Ve pahalı.

Ama sırtını kaplayan sadece dövmeler değil. Yaklaştıkça, aralara karışmış yara izlerini fark ediyorum. Ona uzanmak, tenine dokunmak istiyorum ama aniden beni fark ediyor.

Dante dönüyor ve bileğimi havada yakalıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözlerinde öfke parlıyor.

"Çok uzun sürdü," diye cevap veriyorum, kalbim boğazımda çarpmasına rağmen kararlı bir sesle. Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum ama korkmuyorum. Ufak tefek yapım yüzünden bana hükmedebileceğini düşünen erkeklerle bir ömür geçirdim. Hepsi siktirip gidebilir.

Yine de kalbim yavaşlamıyor. Dante'nin daha önce karşılaştığım diğer erkeklere benzemediğini biliyorum. O tehlikeli, gerçekten tehlikeli.

Yine de gitmiyorum, gitmek istemiyorum. Yüzü yumuşayana kadar bakışlarını hapsediyorum.

"Özür dilerim, ellerimi yıkarken döktüm," diye açıklıyor Dante, bileğimdeki tutuşunu gevşeterek. Yine de ona cesaretle bakıyorum, sessizce bana borçlu olmadığı bir açıklama talep ediyorum.

"Ben, şey, hemen üstümü değiştirmek istedim-" diye kekeliyor nedense. Gerginliği beklenmedik, neredeyse yersizdi; onu hazırlıksız yakalamıştım.

Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan dürtülerime teslim oluyorum ve kolumu boynuna dolayarak onu öpmek için kendime çekiyorum. Uzanmak için parmak uçlarımda durmam gerekiyor ama sanki görünmez bir güç tarafından yönlendiriliyormuş gibi bedenlerimiz birbirine yaklaşıyor.

Tanrım, başka bir şey istemiyorum!

Dudaklarımız yumuşak, tereddütlü bir öpücükle buluşuyor; bastırılmış duyguların ve arzuların hassas bir keşfi. Dudaklarında şarap tadı var, ama aynı zamanda

Başka bir şey, daha fazlası, tarif edilemeyen bir şey. Belki de... *İstemek*.

Dante öpüşmemizi kesip beni şiddetle ittiğinde yüksek sesle nefes alıyorum. İvmenin etkisiyle neredeyse geriye doğru düşüyordum ama neyse ki beni hâlâ bileğimden tutuyor ve tekrar dengeye getiriyor.

"Bence gitmelisin," diye alçak sesle nefes alıyor Dante, gözleri gerçek duygularını ele veriyor. İkimiz de gitmemi istemediğini biliyoruz.

Bir an için kendimi onun parlak zümrüt gözlerinde kaybolmaya bırakıyorum, söylemediği kelimeleri arıyorum. O gözler gerçeği söylüyor, o da bunu istiyor.

Cesurca onu kemerinden tutup kendime doğru çekiyorum. Sert sikinin hatları karnımda belirginleşiyor. İçimde ilkel bir şehvet uyandırıyor, karnımı karıncalandırıyor.

"Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan, o zaman bu nedir?" Elimi pantolonunun üzerinden ereksiyonunun üzerine sürterek sertçe soruyorum. Dante'nin tüm vücudu geriliyor ve dokunuşuma direnmeye çalışarak keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Ben kötü bir haberim," diye iç geçiriyor Dante, neredeyse sızlanıyor, kaşlarını çatarak acı dolu bir kararsızlık ifadesi takınıyor. "Senin için iyi olmayacağım." Kelimeler kulağa prova edilmiş, boş geliyor.

Bunca yıl sonra, birinin bana bir şeyi yapmamamı söylemesi, onu yapmak *istememin* tam nedeni.

"Kendim için karar verebileceğimi düşünmüyor musun?" Kemerinin tokasını çözüyorum ve fermuarını kasıtlı olarak aşağı kaydırıyorum. "Herkes sizden korkuyor ve her dediğinizi yapıyor diye bana patronluk taslayamazsınız Bay Fera," diye en iyi öğretmen sesimle onu bilgilendiriyorum. Elimi iç çamaşırının içine sokup parmaklarımı uzunluğunun etrafına doladığımda beni durduruyor.

"Oh Tanrım." Dante yüksek sesle nefes veriyor ve direncinin yumuşadığını hissedebiliyorum. Elimdeki et sertleştikçe yumuşuyor. Etkileyici büyüklüğü tüm avucumu dolduruyor; kalın, hazır.

"İyi hissettiriyor mu?" Yavaşça sikine masaj yaparken gözümde sinsi bir sırıtma parıldıyor. Ani baskın arzularımın nereden geldiğini bilmiyorum; daha önce hiç yaşamamıştım. Ama şu anda durumun ve *onun* kontrolünü ele almaktan başka bir şey istemiyorum.

"Çok iyi..." Dante nefes nefese, elimde kıvranıyor.

"Hâlâ gitmemi istiyor musun?" Yüzümü ona yaklaştırarak fısıldıyorum.

"Hayır. Gitme. Lütfen." Beni tekrar öpmek için eğiliyor, bu sefer Çekinmeden, çaresizce ağızma atlıyor. Sert sakalları yanağımı çiziyor ama çok sonrasına kadar fark etmeyeceğim.

Elim hâlâ sikinin etrafında, onu açıklıkla öpüyorum ve dilimi, istenmeyen fantezilerimde pek çok kez yaptığım gibi, istekli dudaklarının arasına sokuyorum.

Zaman eriyip gidiyor, artık doğrusal ya da önemli değil. Var olan tek şey bu andı.

Sadece artık nefes alamadığım zaman geri çekiliyorum. Islak olduğumu biliyorum, çok ıslak.

Yavaşça kulağına uzanıyorum ve fısıldıyorum: "Benim için soyun."

Dante bir an için bana şaşkın şaşkın bakıyor ama yüzümdeki şeytani sırıtış ilk seferinde doğru duyduğunu doğruluyor.

Sikini bırakıyorum ve gösterinin tadını çıkarmak için yatağa oturuyorum.

Dante kendinden emin bir şekilde kıyafetlerini çıkarıyor, boksörünü aşağı kaydırıp nihayet ve tamamen o kalın sikini ortaya çıkarırken bakışlarımı üzerinde tutuyor - sadece benim için gururla dikkat çekiyor.

Kalçasının etrafını dikenli tel dövmesi sarıyor ve bu adamın bacak gününü atlamadığı çok açık. O kalçalar benim belim kadar kalın. Ama şu anda ilgilendiğim kalın şey onlar değil.

İşaret parmağım ileri geri kıvrılıyor ve onu daha yakına çağırıyor.

Dante itaat ediyor ve sanki transa geçmiş gibi bana doğru yürüyüp sertliğini gösteriyor.

Aletini elime alıyorum, yavaşça okşuyorum, dudaklarından çıkan iniltilerin tadını çıkarıyorum. "Birileri kötü çocuk olmuş, değil mi?"

"Çok..." diye soluk soluğa kalıyor.

Hiç düşünmeden içgüdülerime uyup elimin tersiyle sikine vuruyorum.

Dante beklenmedik bir acıyla iki büklüm oluyor, yüksek sesli bir uluma odada yankılanıyor.

Yaptığının aptalca olduğunu hemen anlıyorum. Ne yapıyordum ben?

İşte böyle ölürsün, Danica Matthews.

Ama Dante beni azarlamıyor, beni alt etmiyor, misilleme yapmıyor. Hayır, kendini toparladı ve bana bir kez daha sikini uzattı.

"Yine mi?" Kaşımı kaldırarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Daha sert."

Bu sefer daha fazla çaba gösterdim, elim ereksiyonuna yüksek bir sesle vurdu. "İstediğin bu mu? Ha?"

Dante cenin pozisyonunda yere düşüyor, elleriyle mahrem yerlerini koruyor ve ben de yanına çöküyorum. "Aptal küçük çocuk. Artık o kadar da güçlü değiliz, değil mi?"

Başını sallıyor, hayır. Ama aldırıyor gibi görünüyor.

Parmaklarımı meme uçlarının üzerinde birleştirip tüm gücümle bükerken Dante yüksek sesle hırlıyor.

"Lütfen..." diye inliyor, nefes nefese.

"Durmamı ister misin?" *Siktir, umarım onu incitmemişimdir.*

"Hayır, lütfen yapma..." Gözlerini kapatıyor, derin bir nefes alıyor ve tekrar açıyor.

"O zaman ne?"

"Lütfen gelmeme izin ver..." Sesi küçük geliyor ve bu beni daha da güçlü hissettiriyor.

Daha önce kimse benden *izin* istememişti.

Sırıtiyorum ve onu tekrar çimdikliyorum. "Ancak önce ben gelirim."

Undone DANTE..

Sikim çok fena ağrıyor ama tahrik olmanın ötesindeyim. Kimse bana böyle davranmamıştı, buna kim cesaret edebilir ki? Bu cüretinden dolayı onu cezalandırmalıyım ama yine de tek yapmak istediğim yeşil elbiseli, ne yapacağı belli olmayan Tanrıça'ya tapınarak günlerimi geçirmek.

"Aç mısın, köpekçik?" Danica külotunu çıkarıp yatağa geri oturuyor, bacakları karşı konulmaz bir davetle önümde açılıyor. Gözlerindeki ateş intikam duygusuyla geri dönmüş, bakışlarından sınır tanımadan damlayan bir parça yaramazlıkla karışmış.

Tanrım, evet, lütfen! Ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, kendimi yerden dizlerimin üzerine çekerken, gerçek bir dilden çok yürümeye başlayan bir çocuğun gevezeliğine benzer bir şey mırıldanıyorum, bir mıknatısın çelik gibi ona çekiliyorum - sorgusuz sualsiz. Her ne kadar rasyonel zihnim durum üzerinde fazla düşünmek istese de, şu anda sürücü koltuğunda değil, acı verici bir şekilde sertleşmiş horozumda tüm kan nabızı atarken değil.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Danica gülüyor, muhteşem amcığı dışında tamamen giyinik bir şekilde üzerimde yükseliyor, yeşil elbisesi kalçalarının üzerinde yükseliyor. O süt gibi kalçalar o kadar kalın, o kadar yumuşak ki yanağımı birine yaslayıp derin derin içime çekerek kokusunu hafızama kazımaya çalışıyorum. Teninin benimkine verdiği hissi... Bu kadar büyük bir karşılaştırma bulmam mümkün değil.

Danica saçlarımı okşuyor, parmaklarını kalın buklelerimin arasından geçiriyor ve nazikçe çekiştiriyor. Bu tahrik edici ve besleyici bir karışım.

"Yavaşça..." diyor, beni amına doğru çekiyor, parmakları hâlâ saçlarımda. Karşı koymuyorum; bana nerede ihtiyaç duyarsa oraya gideceğim.

Kalçasını öpüyorum, merkezine doğru yaklaşırken teninde sümüklü öpücüklerden oluşan bir iz bırakıyorum. Sertliğim unutulmadı ama tek görevim Danica'yı memnun etmek olduğu için önceliksizleşti.

İyi iş, ona ihtiyacı olan hizmeti vermek. Bunun bir açıklaması yok ve ben de bir açıklama arama zahmetine girmiyorum - bunu en az onun kadar istiyorum, hem de fazlasıyla.

Benim Öpücükler kaçınılmaz olarak kurşun Ben için onu gizli çalı, ve Dilim dudaklarının arasına dalıp klitorisinin üzerinde gezinirken en güzel küçük nefes alışıyla ödüllendiriliyorum. O düğmeye tekrar tekrar bastığımda Danica altımda geriliyor, dilim hassas tomurcuğunun üzerinde elimden geldiğince nazikçe oynuyor. Nazik olmaya alışık değilim; istediğimi alırım. Ama bugün değil. Bugün, gerekirse yalvaracağım. O kadar açım ki, hepsini istiyorum! Kendimi sabitleyerek, iki elimle kalçalarını kavıyorum ve dilimi amının derinliklerine doğru zorluyorum.

Tanrım, çok ıslak. Farkına varınca aletim kıpırdadı. *Aşağı oğlum!*

"Yavaşça dedim!" Danica çıplak ayağını sikimin üzerine koyuyor ve ben nefes nefese kalıp olduğum yerde donakalıyorum.

Sadece hafif bir baskı uygulayarak, tırnaklarında küçük beyaz çiçekler olan mükemmel boyalı ayak parmaklarıyla ereksiyonumu okşuyor. *Neden bu kadar iyi hissettiriyor?* Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti; zor nefes alıyorum. Sürekli kendime nefes vermem gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum, göğsüm yanıyor.

Sarhoş gibi hissediyorum ama olmadığımı biliyorum. Kendimi bu kadar bulanık hissetmem için bir ton içki içmem gerekir ve o zaman bile şu anda damarlarımda dolaşan coşkuyla kıyaslanamaz.

Danica saçımı çekiyor ve ben de o ateşli kara gözlerine bakıyorum. Gözlükleri yatağının başucundaki komodinin üzerinde duruyor, artık bakışlarımız arasında bir engel değil.

"Özür dilerim..." Bu tek kelimeyi söylemek çok çaba gerektiriyor, beynim onun ayağının sikimin üzerindeki hissine kilitlenmiş durumda. Kendimi ona sürtmek, bitirene kadar sürtmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Önce o gelecek, söz verdim ve ben her zaman sözümün eri oldum.

"Sorun değil. Öğreneceksin." Danica saçımı bırakıyor ama sikimi bırakmıyor, ayağı ereksiyonumun üzerinde duruyor. Parmaklarımla amının dudaklarını hafifçe aralayıp o değerli klitorisini, nasıl doğru fiske vuracağımı bulmam gereken güçlü düğmeyi ortaya çıkarırken temas noktalarımızın fazlasıyla farkındayım.

Zaman ölçüsüzce geçiyor. Diz çökmekten dizlerim ağrıyor ama bu şu anda öncelikler listemde oldukça alt sıralarda yer alıyor. Danica'nın özünde kaybolmuş, onun gibi bir Tanrıça'nın hak ettiği şekilde amına tapıyorum. Memnun etmek için çaresizim, açım ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Kontrolü ona bu kadar çabuk, gümüş bir tepside verdiğime inanamıyorum ama geri istemek gibi bir arzum da yok.

"Aynen böyle. Durma," diyor Danica aceleyle aldığı nefesler arasında ve baskıyı aynı seviyede tutmak için tüm konsantrasyonumu harcıyorum - beynimdeki tek düşünce bu oluyor. *Bitirmeliyim. Bitirmeliyim.*

Önce yavaşça, geniş bir darbeyle ıslaklığından bir ürperti yalıyorum, sonra bir tane daha; kalçaları altımda titriyor. Durmuyorum. Ayak parmakları sikimin üzerinde kıvrılırken değil. Saçlarımı büyük bir güçle çekerken değil. Hayır, onun hızlı nefesleri ve giderek daha yüksek sesle inlemeleri benim ödülüm, devam ediyorum.

Sonunda Danica'nın dudaklarından bu evde kesinlikle duyulmayacak yüksek sesli bir çığlık yankılanıyor. Tek tepkim memnuniyet, utanç değil. *Başarı!*

Durmuyorum, bu benim kararım değil; resmen serbest bırakılana kadar görevimin başındayım.

Danica sonunda, "Artık yeter," diye nefes alıyor ve beni ayağıyla itiyor.

İtaatkâr bir şekilde topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp, orgazmla buruşmuş o muhteşem yüzü, düzensiz hareketlerle inip kalkan ağır göğsünü, tüylerim diken diken olmuş tenini inceliyorum. *Tanrım, o kadar güzel ki!*

Danica gözlerini tekrar açıp bana seslenene ve beni saçlarımdan tutup yerden kaldırana kadar kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Aptal dizlerim neredeyse beni yarı yolda bırakıyordu ama ayağım takılmadan onun yanındaki yatağa uzanmayı başardım. Yeşiller içindeki Tanrıça, yüzünde (henüz) nasıl yorumlayacağımı bilemediğim sinsi bir sırıtişla beni yatağa itiyor ve kalın kalçasını belimin iki yanına koyarak üzerimde geziniyor.

"İyi yaptın, çok iyi. Seninle gurur duyuyorum." Danica yanağımı okşuyor ve ben de gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna yaslanıyorum.

Kelimeler hissettirdikleri kadar inanılmaz geliyor. Çok iyiydim. Annem öldüğünden beri hayatımda birinin bana benimle gurur duyduğunu söylediği tek bir an bile hatırlamıyorum. Bu onaylama bedenimi içten dışa doğru ısıtıyor.

Uygun bir cevap vermek için kelimelerin yetersizliğinin farkında olarak gülümsüyorum

-Neyse ki hiçbiri beklenmiyor.

Danica beni bir öpücük için kendine çekti ve yüzümü tükürükle kapladı. "Tadın am gibi." Bu düşünce onu eğlendiriyor.

Tadım nasıl başka bir şeye benzeyebilir ki? Ama hiçbir şey söylemiyorum, sadece dilimi onunkinin üzerinde oynatıyorum, dans ediyorum.

"Sana biraz rahatlama önerdiğimi sanıyorum?" Danica arkaya uzanıp sikimi iki elinin arasına alıyor ve korunmaya ihtiyacı olan yaralı bir güvercin gibi okşuyor. Tavrında hem çok şefkatli hem de çok şehvetli bir şey var. Beni her an, hiçbir uyarıda bulunmadan incitebileceğini biliyorum ve bu da tüm bu deneyimi daha da heyecan verici kılıyor.

Yine de ona güveniyorum. Tanıdık geliyor, sanki günlerdir değil de yıllardır tanıdığım biri gibi. Benimkine karşı teni doğru hissettiriyor, dışbükeyleri içbükeylerime baskı yapıyor. Sabırlı olmak, bedenimi kendi zamanında, kendi isteğiyle keşfetmesine izin vermek çok zor. Normalde, şimdiye kadar herhangi birini üç kez anlamsızca sikmiş olurdum. Ama bu normal değil. Kararları veren ben değilim ve olmak da istemiyorum.

Onun zevkinin ilk öncelik olarak ele alınmasında çok özgürleştirici bir şey var. Performansım üzerinde fazla düşünmek zorunda kalmıyorum, onun da tatmin olup olmadığı konusunda endişelenmiyorum. Şehveti dudaklarımda taptaze duruyordu; her damlasını çoktan içmiştim.

Bu odanın, bu anın dışında hiçbir şey yok. Büyük, korkutucu Don Fera olmak zorunda değilim; üzüme uygun yaşamak zorunda değilim. Danica'nın söyledikleri dışında hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Ve şu anda bana etten dildosu gibi kıpırdamadan yatmamı söylüyor ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

"Evet, Bayan," sonunda bir tür cümle kurmayı başarıyorum. Parmaklarının sikimle alay ettiği, onu evcilleştirdiği yerde tenim yanıyor.

Bu kadın benim sonum olacak, aman Tanrım.

Yine de bir şekilde umurumda değil.

hareket ettirme.

Miss. Kulağa hoş geliyor, çok resmi, çok uygun. Hak ettiğin saygıyı görmek böyle bir şey mi?

Ama Dante Fera'nın yontulmuş vücudundan istediğim saygı değil, zevk-gerçek zevk. Güvenilir asamdan başka bir şey klitorisime dokunmayalı aylar oldu ve Dante'nin dili eşsiz. Bunu ona kim öğretti? *Tanrım, çok iyi hissettiriyor.*

"Kımıldama." Onu yatağa itiyorum, yeşil elbiseyi başımın üzerinden çekişimi izlerken yüz ifadesinin değişmesinin tadını çıkarıyorum. Elbise kimse takip etmeden yere düşüyor; Dante'nin gözleri kıvrımlarıma yapışmış durumda.

Sütyenimi çözmeden önce ona baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırpıyorum, sonunda belime doğru biraz daha aşağıda duran ağır göğüslerimi serbest bırakıyorum. Dante'nin vücuduma duyduğu açık arzu karşısında kendimi mahcup hissetme dürtüsü buharlaşıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Dante, görünüşe göre daha uzun cümleler kuramıyor. Elleri Thriller klibi için seçmelere katılan biri gibi önünde uzanıyor, kendi başlarına, sanki onlara hakimiyetini kaybetmiş gibi.

"Bu iyi bir 'oh tanrım' olsa iyi olur," diye takılıyorum, kalçalarımı sallıyorum ve sırf onun tepkisini görmek için göğüslerimin göğsümde zıplamasına izin veriyorum. Hayal kırıklığına uğramadım, zavallı adamın neredeyse ağzının suyu akıyordu. Göğüslerim her zaman en iyi varlığım olmuştur. *Onları seviyorum -başkalarının ne düşündüğünü siktir et.*

"Çok güzel." Sanki telekinezi kullanarak onları yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi küçük elleriyle kavırıyor. İşe yarıyor, ama sadece ben isteyerek ona doğru gittiğim için, yatağın yanındaki sarı lambanın yumuşak ışığında çıplak vücudum **t a m a m e n** sergileniyor. Kendimi güzel hissediyorum, gerçek bir Tanrıça gibi. Eğer bir kaide olsaydı, çatlaklarımla birlikte gururla üzerine çıkardım.

Dante'nin bana bakışında tüm utancımı, alçakgönüllülüğümü bir kenara bırakmamı sağlayan bir şey var; onun için gösteriş yapmak istiyorum.

Dikkatlice kendimi onun üzerine bırakıyorum, ıslak am dudaklarım karnına bastırıyor, ikimizin de bunun farkında olduğunu biliyorum. Dante kıpırdamaya cesaret edemiyor, gözlerimin içine bakmayı bile zor başarıyor, bakışları sert meme uçlarıma kilitlenmiş.

Tereddüt ediyor, elleri kararsız ama yakın.

"Onlara dokunabilirsin." Sırıtarak ellerini göğüslerime doğru yönlendiriyorum. Ellerini kavradığımda dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor, sert ellere karşı yumuşak göğüsler, mükemmel. Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. *Bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?*

Dante bir süre onları tutuyor, dokunuyor, sıkıyor, okşuyor; yeni bir oyuncağı olan küçük bir çocuk gibi, göğüslerimle tamamen büyülenmiş görünüyor.

Önceki ortağımın söylediği gibi "pek göğüs erkeği" olmamasına rağmen her zaman çok hassaslardı. Ama Dante'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa aynı sorunu yaşamıyor gibi görünüyor.

"Lütfen," diye m ı z m ı z l a n ı y o r , sanki ses tonundan ne istediğini anlamam gerekiyormuş gibi. Ne kadar da muhtaç bir çocuk. Her zaman "çok fazla" olan kişi olmaktan güzel bir değişiklik.

"Kelimeler. Kullan onları. Ne istiyorsun?" Kalçalarımı kıvrıp ıslaklığımı karnına sürüyorum.

"Tadına bakabilir miyim?" Dante sonunda başarıyor, gözleri şehvetle parlıyor.

"Tadının hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" "Lütfen."

"Hmm... Devam et." Eğilip sol göğsümü dudaklarına doğru indiriyorum. Dante anında, süt olmadığını bilmesine rağmen süt bekliyormuş gibi emmeye başlıyor. Bu ne kadar iyi hissettirdiğini değiştirmiyor-çok iyi. *Lanet olsun!*

Bir meme ucumu diğeriyle değiştirip dikkatle ama açlıkla emerken ıslaklığım Dante'nin karın kaslarına yayılıyor.

"Onları ısırabilirsin," diye teklif ediyorum, o itaat edip sert etimi kemirirken zevkle başımı arkaya atıyorum. Vücudum sanki bir

Müzik akorlarının doğru sırayla koparıldığı bir düzenleme, onun için mırıldanıyor. Her hücre yanıyor!

"Prezervatifiniz var mı?" En çok arzuladığım şeyi elde etmek için sabırsızlanarak soruyorum ve Dante göğsümden ayrılmadan komodini işaret ediyor.

"Aferin oğlum." Gülümseyerek uzanıyorum.

Dante yüksek sesle inliyor, sanki acı çeken yaralı bir hayvan gibi, ama bunun tamamen farklı bir duygu olduğunu biliyorum.

Kendimi yeniden konumlandırıyorum, böylece dövmeli tanrının aletini dudaklarımın arasına alabiliyorum ve ikinci deriyi kaydırmadan önce kendime bir tat veriyorum.

Dilimi sünnetli sikinin ucunda gezdirirken Dante'nin inilteleri daha da yükseliyor. Hepsini alamıyorum ama deniyorum, boğazıma bastırıldığını hissedene kadar öğürme rahatlığımla savaşıyorum, tüm vücudu altımda kıvranıyor.

Tırnaklarımı hafifçe taşaklarının üzerinde gezdirdiğimde, tuzlu ve ılık bir damla pre-cum ile ödüllendiriliyorum.

Bunu ağızımda patlamadan önce durmam için bir işaret olarak alıyorum, bitmesini istediğim yer orası değil, hayır, ona içimde ihtiyacım var-şimdi!

Onu tükürdüğümde Dante acınası bir şekilde itiraz ediyor; o kadar zavallı görünüyor ki, kederli yüzüne gülmekten kendimi alamıyorum. *Zavallı bebek.*

Ama kıpırdamıyor; prezervatifi takarken kıpırdamadan duruyor, sertliğini yarığımınla aynı hizaya getirirken üzerinde geziniyor. Başını deliğime bastırıyorum, baldırlarım çömelmeye dayanabildiği sürece ikimizle de alay ediyorum.

"Hazır mısın?" Cevabı bildiğim halde soruyorum - ikimiz de hazırız; *zaten* hazırдық.

Yavaşça kendimi onun sikinin üzerine bırakıyorum, kendimi onun ereksiyonuna dayıyorum. *Tanrım, inanılmaz bir his!*

Ağızıma kadar Dante'yle doluyum, hiç olmadığım kadar doluyum. Bir an için kıpırdamadan üstüne oturuyorum, siki içimde derinlere gömülü.

"Adını bile hatırlamayana kadar seni becermek istiyorum, küçük çocuk," diyorum ona ve daha fazla istediğim bir şey yok.

"Lütfen." Dante'den itiraz yok, sadece beklenti var.

Eğilip bir öpücük ve bir tane daha çalışıyorum, kalçalarım yavaş yavaş sallanmaya başlarken tükürüğümü Dante'nin yüzüne bulaştırıyorum, ikimizin de arzuladığı sürtünmeyi yaratıyorum. Boğazından bir inilti yükseliyor ve onu yutuyorum, hızımı artırıyorum ve meyve arayan bir pacman gibi iniltileri yiyorum.

Dante'nin elleri göğüslerime uzanıyor, parmaklarının arasında zıplarken onları tutuyor, çimdikliyor, okşuyor. Fera ailesinin reisini bir hobi atı gibi sürerken, zevk karnımda kıpırdanan şehvetle karışıyor, içimde yükseliyor ve yükseliyor.

Tırnaklarımı göğsüne geçirip onu tırmalıyorum ve o da bana izin veriyor. Gözlerim açık kalmayı reddediyor, kendimi tekrar tekrar onun sikine sokuyorum, onu tam doğru açıyla G noktama sokuyorum. Bir elim göğsünde, diğer elim klitorisime geri dönüyor, itişlerimle birlikte masaj yapıyor, Dante'nin daha önce amımdan yaladığı zevki yeniden inşa ediyor.

"Tanrım," diye iniliyor Dante, onun gibi bir adamın çıkaramayacağını düşündüğüm bir ses.

"İyi misin?" Durarak soruyorum.

"Durma. Lütfen."

"Ne oldu?"

"Yaklaştım."

"Gelmeye

mi?" Dante

başını sallar.

"O zaman yap. İçime gel!" Hareketlerimin hızını artırarak talimat veriyorum - hem klitorisime hem de kalçalarım. Kontrol inanılmaz hissettiriyor; güçten, şehvetten, içimde oluşan bu hissi, bu doruk noktasını tamamlama ihtiyacından sarhoşum.

Dante iki eliyle kalçalarımı kavriyor, yüksek sesle kükrerken sıkıca tutuyor, orgazmı kendini şiddetle dışarı atıyor. İtalyanca haykırıyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bundan zevk aldığını bilmek için bir çevirmene ihtiyacım yok.

Saniyeler sonra bitiriyorum, doruk noktası merkezden dışarıya doğru tenimi yakıyor.

Kalbim sanki tam bir kardiyo antrenmanı yapmışım gibi çarpıyor - ki yaptım. Attan inip bir şeyler atacak kadar bile enerjim yok.

yapışkan prezervatifi yere bıraktım. Hızlı nefesler arasında Dante'nin geniş dövmeli göğsüne yığılıp başımı terli bedenine yaslıyorum. Kalp atışları kulaklarımda çınlıyor, tıpkı benimki gibi hızlı.

Dante iri kaslı kollarını etrafıma sarıyor, beni içine, üzerine çekiyor, vücudumu onunkine dolamak için bacaklarını etrafıma doluyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece değerli biriymişim gibi beni koruyarak sarılıyor.

"Dante nihayet sessizliği bozuyor, dakikalar sonra saçlarımı okşuyor, yüzümün etrafında çözülen asi dalgaları evcilleştirmeye çalışıyor.

Sırıttıyorum ve şakacı bir şekilde göğüs kollarını çekiştiriyorum. "Bir şey değil."

Takıntılı

DANTE...

Ne oluyor lan? Gözlerimi yavaşça yatak odamın penceresinden giren ışığa doğru açıyorum. Dün gece perdeleri kapatmaya fırsatım olmamıştı.

Yatak boştu. Danica gitmiş ama pahalı Mısır pamuğundan çarşaflarımda hâlâ onun şehvet kokusunu alabiliyorum. O sıvıştığında uyanmadığıma inanamıyorum.

Vücudum ağrıyor ama sadece 40'lı yaşlarımdan getirdiği olağan gıcırtilar ve ağrılar yüzünden değil. Dün gece hem acı hem de zevk aldım ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim! Acıda uyarılmayı çok daha güçlü kılan bir şey vardı, özellikle de *ondan gelen*.

Tanrım, neden? Daha önce hiç kimse bana böyle davranmamıştı. Neredeyse benim yarı boyumda genç bir kadın.

Danica'nın benden neden hiç korkmadığını hâlâ bilmiyorum. Kim olduğum ya da ne yaptığım (ya da yapabileceğim) umurunda bile değildi. Hayır, kontrolü tamamen ele aldı ve beni sızlanan bir aptal olarak bıraktı. *Neden bu kadar özgür hissettirdi?*

Kendini ayaklarımdan dibine atan diğer tüm zor durumdaki genç kızların aksine, Danica benim korumamı aramıyor; ona göz kulak olmama ihtiyacı yok. Bunun için kalmadı. *Neydi o zaman?*

Gıcırtiları duymazdan gelerek ayağa kalktım ve tuvalet ihtiyacımı gidermek için banyoya yöneldim. Aynalı duvarda çıplak bedenimi görüyorum. Taze çiziklerin ince kırmızı çizgileri dövmelemlerimle karışıyor, cildimi bir gece öncesinin hatıralarıyla güzelce süslüyor.

Bunu bana yapmasına izin verdiğime inanamıyorum... Ama daha çok, ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum. O anda, tüm yoğun düşünceler durdu ve sessizleşti - nihayet.

Sadece anısı bile beni anında yeniden sertleştirmeye yetti ve tüm işleme sürecini zorlaştırdı.

Tanrım, Danica. Bana ne yapıyorsun?

Üzerime bir eşofman ve yelek geçirip vücudumu canlandırmak için çok ihtiyacım olan kahveyi aramak üzere aşağıya iniyorum.

Saatin kaç olduğunu bile kontrol etmiyorum; umurumda değil. Bir şeye geç kalma olasılığım yüksek, ama geç kalırsam beni kim azarlar? Kim cesaret edebilir? Danica Matthews dışında kim beni herhangi bir şey için azarlamaya cesaret edebilir?

Tanrım, neden onu düşünmeden duramıyorum? Danica. O minyon vücudu ve şehvetli kıvrımlarıyla üzerimde yürümesini istiyorum. Ben orada öylece yatarken, savunmasız, acımasız, hayal ettiği her türlü kaderi kabul ederken, en yüksek topuklu ayakkabılarıyla üzerimde yürümesini. *Ama neden?*

Kahve ocakta bekliyor, moka pot hala sıcak, ve ben taze bir fincan dolduruyorum. Çalışma odasına her zamanki güzergâhım üzerinde değil ama çoktan bitmemiş yemeklerden temizlenmiş olan yemek odasına uğruyorum.

Danica'nın bir gece önce oturduğu ve sabırla benim hüznün ve ölümle dolu hayat hikâyemi dinlediği boş koltuğa bakıyorum. *Hiç böyle olmamıştı.*

Genelde onlara hiçbir şey söylemem, kadınlara. Karımın ölümünden sonra, bir daha asla sevmeyeceğimi kesin olarak biliyordum. Her türlü ihtiyacım viski ve fahişelerle gideriliyordu. Kontrol hep bende idi; kararları ben veriyordum. Kendilerini bana attılar, tehlike ve paranın cazibesine kapıldılar ama bu boş zevklerin kalıcı bir rahatlama getirmediğini biliyordum.

Ama Danica öyle değil. Bu farklı hissettiriyor. Onu omzuma atıp benim yapan büyük kötü alfa olmamı istemiyor. Hayır, eminim fiziksel olarak yapabilseydi beni *omzuna* almayı tercih ederdi. *Çılgın kadın.* Gülümsüyorum.

Düşüncelerim Danica ile dolu. O güzel iri göğüslerini, kalçalarının kıvrımlarını... amının çiğ tadını düşünüyorum. Böylesine muhteşem bir vücudu orgazma ulaştırmak ne büyük bir ayrıcalık. Dün gece bir anda dizlerimin üzerine çöktüm, onun seksine açtım.

Kendi şartlarına göre önce o boşalmıştı - oh, ne güzel bir manzara: başını geriye atmış, yüzü sayısız zıt duyguyla buruşmuş... o çılgılık! Ne muhteşem bir zevk çılgılığı. I

ona tekrar tekrar çığlık attırmak istiyordu. Ama hayır, Danica'nın başka planları vardı.

Beni içinde istiyordu ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyordum. Prezervatif takılıyken bile kendini çok iyi, çok sıkı hissediyordu. Daha derine itmek, her yerini almak istiyordum ama arabayı kullanan ben değildim. Bu sefer sadece orada yatıyordum, onun zevki için sadece fallik bir şekilde indirgenmişim. Oh, ne şanslı bir çocuktum.

Neredeyse dalgın bir şekilde gözlerimi kapatıyorum ve bana binişini hatırlamaya çalışıyorum, teni tenime değişiyor... sonunda bitirmeme, onun içinde bitirmeme izin verilmesinin nasıl bir his olduğunu. Sonraki an, sadece kollarında yatmak, kısa tırnaklarını göğsümde, meme uçlarımda gezdirirken kendimi çok güvende, çok korunmuş, çok mutlu hissetmek... *Kahretsin!*

"Her şey yolunda mı efendim?" Bu Emilio. Gerçekliğe geri döndüm.

"Evet, her şey yolunda. Bayan Matthews bu sabah eve iyi geldi mi?" Nedense kızaracak gibi oluyorum ve soğukkanlılığımı korumak için gözlerimi kaçırıyorum. Emilio tüm sırlarımı biliyor ama bu sır sadece bana ait.

"Evet, efendim. Eve gitmek için bir Uber çağırdı. Onu kalması için ikna etmeye çalıştım ama..." diye devam ediyor ve ben gülüyorum. Gerçekten inatçı biri.

"Teşekkürler, Emilio. Başka bir şey var mı?" Nazik dev kapı aralığında hareketsiz kalınca soruyorum. Aklında bir şey var, bunu söyleyebilirim.

"Bugün o randevumuz var efendim. Ricci ailesiyle..."

"Evet, tabii ki. Orada olacağım, sadece önce bir yere uğramam gerekiyor. Arabayı yarım saat içinde getirebilir misin lütfen?"

Emilio başını sallıyor ve ben de duşa gitmeden önce kahvemin kalanını yudumluyorum. Danica'yı tenimden temizlemekten nefret ediyorum ama saçlarım am gibi kokarken, çatlaklarımda ter kurumuşken bu şekilde insan içine çıkmamın imkânı yok.

Programa göre, 29 dakika sonra dışarıda arabayı bekliyorum. Ama Ricci toplantısına gitmiyoruz, o bekleyebilir. Şu anda buna ya da başka bir şeye konsantre olabilmemin imkânı yok. Zihnim tek bir yolda ilerliyor ve bu ilk kez işle ilgili bir yol değil.

Bir saatten az bir süre sonra Danica'nın kapısının önünde durmuş, gergin bir şekilde zilin açılmasını bekliyorum.

Annesiyle tatlı tatlı konuşmaya hazırım ama Danica'nın beni bizzat karşılamasıyla bu çabadan kurtuluyorum. Anında zihnim sakinleşiyor, telaşlı koşuşturmalarım duruyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Gülümsüyor, üzerinde sadece kalçalarının üstünü zar zor örten kısa kırmızı ipek bir elbise var. *Acaba külot giyiyor muydu?*

Onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor; kokusundan. Tam burada önünde diz çökmek ve ona tapınmak istiyorum!

Ama sözlerime odaklanarak kendimi tutuyorum. "Biliyor musun," diyorum.

"Anlat bana," diyor Danica, yüzünde yine o katı öğretmen bakışı beliriyor ve kekelememek için kendimi zor tutuyorum.

"Beni kucağına çekip şaplak atmanı düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ediyorum. Bu sefer yüzüm kızarıyor. Ama başka tarafa bakmıyorum. Yüzümü boyayan aşağılanmayı görmesini istiyorum.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Danica eğlenmiş görünüyor. Önlüğünün açılmasına izin veriyor, sol göğsü hafifçe dışarı çıkıyor ve odaklanmam için sahip olduğum son umudu da elimden alıyor.

"Her şeyden çok."

"Bana bir mesaj atabilirdin, biliyorsun. Bir 90'lar romantik komedisi yakışıklısı gibi kapımda belirmene gerek yoktu."

Bu düşünce aklıma bile gelmedi. Onu görmeye ihtiyacım vardı, dün gecenin iyi geçtiğini, istediğim şeyi istediğim için benim tam bir sapık olduğumu düşünmediğini bilmeye ihtiyacım vardı.

"Evine git, seni aptal adam." Danica gülüyor ve kalbim sıkışıyor ama uzun sürmüyor. "Bu gece daha sonra geleceğim. Önce yapmam gereken şeyler var." Bu bir *hayır* değil.

Ben rahatladığımı ifade edemedim Danica gömleğimin önünü tutuyor ve dağınık bir öpücük için beni kendine çekiyor.

Karşı koymuyorum, koymak da istemiyorum.

Tadı kahve ve arzu gibi, çiğ. Sikim kıpırdıyor.

Lanet olsun, Bayan Matthews. Bana ne yapıyorsun?

Needy

DANICA...

İkinci fincan kahvemi içtikten sonra bile konsantre olmak söylemekten daha kolay. Ama şimdi kritik zaman, bunu yapmak zorundayım. Zaten akademik yılı tekrar ediyorum, üçüncü kez yapmak zorundayım. Muhtemelen bana bir şans daha vermeyecekler.

Böyle bir narsist için eğitimimi bıraktığıma hâlâ inanamıyorum; ne kadar körmüşüm. Seyahat etme, birlikte bir iş kurma, bir hayat kurma planlarımız vardı ve ben bu hayallere tamamen inanmıştım. Ama o bunu başka biriyle kurdu. Yine, tüm o yalanlar ve manipölasyonlar olmasaydı, tamamen iyiydi.

İç çekiyorum ve bir paragrafı bilmem kaçınıcı kez tekrar okuyorum. Kısa bir süre önce, bu hayatımdaki en önemli şeydi, ama şu anda onu mükemmel hale getirmek için uğraşamam. Bazen yeterince iyi iyidir.

Bir gün şu lanet Gazetecilik diplomasını alacağım, bir gün. O zaman umarım tüm berbat anılarıyla birlikte bu evden taşınabilirim. Eve geri taşınmak, o ayrılıktan sonra kendimden geriye kalan azıcık şeyi de yok etti. Ama başka seçeneğim yoktu, gidecek başka yerim yoktu.

Soğuk kahvemden bir yudum daha alarak kendimi projem için seçeceğim ilginç bir konuya odaklanmaya zorluyorum ama şu anda zihnimin ilginç bulduğu tek şey tenimdeki Dante'nin kolonyasının kalıntıları. Elbette, muhtemelen önce duş almalıydım ama başka önceliklerim vardı.

Bu sabah Dante'nin yatağında uyandığımda kalmayı düşünmüştüm. Ama unuttuğum telefonuma bir kez bakmam bana bugünkü üniversite ödevimin son teslim tarihini hatırlattı. Yapabildiğim kadar sessiz bir şekilde, vücudumu onunkinden ayırarak gizlice yataktan çıktım.

Yapmak istediğim ikinci son şey ayağa kalkmaktı ama yapmak istediğim son şey yılı tekrarlamaktı. Bu ödev final notum için çok önemliydi ve Dante vals yapmadan önce

hayatıma beklenmedik bir şekilde girdiğinde, günlerce bu lanet şey üzerinde çalışmışım.

Emilio'nun beni eve bırakma ısrarına rağmen Uber'e binmişim. Annem meraklı bir sürük olabiliyor ve eve neden gelmediğimi açıklamaya çalışmak yeterince zordu - bunu neden plakasız siyah bir minibüsle yaptığımı açıklamak imkansız olurdu. En iyisi sessizce içeri girmeye çalışmaktı.

Hâlâ bir sürü sorusu vardı, özellikle de Owen onu arayıp gerçeğin aptalca bir versiyonunu anlattığı ve bana cinsel saldırıda bulunmaya çalıştığı kısmı rahatlıkla atladığı için. Onu başından savdım ve yatak odamın kapısını çarparak kapattım. *Bana çocukmuşum gibi davranmayı ne zaman bırakacaktı?*

Restorandaki vardiyamdan sonra projeyi bitirmek için bütün gece çalışmayı planlamam günler öncesine aitmiş gibi geliyor ama Dante'nin restorana gelip beni eve götürmesi daha düündü. Belli ki hayat en iyi planlarıma bile aldırış etmiyor.

Alt katta kapı zili çaldı.

"Danica!" diye bağılıyor annem odasından.

"Ne?!"

"Cevap ver. Meşgulüm."

"Ben de meşgulüm!"

"Danica!"

"Urgh." Bilgisayarı kapattım ve habersiz gelmeye cüret edenin ağzına sıçmaya hazır bir şekilde aşağıya indim.

Ama kapı açılır açılmaz yumuşadım. Gelen Dante'ydi. Hem mahcup hem de yakışıklı görünüyor, şık siyah bir pantolon ve içine sokulmuş beyaz yakalı bir gömlek giymiş. Hangi ayakkabıyı giydiğine bakma zahmetine girmiyorum, her zaman pahalı görünüyorlar, tıpkı diğer özellikleri gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Çok hevesli görünmemeye çalışarak gülümsüyorum.

Her parçam şu anda kapıyı arkamdan kapatıp arabasına atlayabilmeyi diliyor, üniversite için o aptal ödevi "gönder" tuşuna basmanın önemini bilen parçam hariç her parçam. Ayrıca, *Cosmopolitan* her zaman daha az ulaşılabilir olunması gerektiğini, bunun sizi daha çok istemelerini sağlayacağını söyler. *Sanki sikimdeymiş gibi.*

Hiç de korkutucu görünmeyen korkunç adamı uzaklaştırıyorum, ona gizlice bakarak alay ediyorum ve sonra görüşeceğimize söz veriyorum. Vücudum isyan ediyor, özellikle de sıcak dudakları benimkilerle buluştuğunda, ama kendime biraz hakim olup kapıyı kapatıyorum ve aşık olmuş hülyalı bir genç kız gibi ahşap çerçeveye yaslanıyorum.

Güpegündüz ona meme gösterdiğime inanamıyorum! Ama bu her şeyden çok bir heyecan; biraz teşhircilikten hoşlandığımı hep biliyordum. Meme uçlarım, daha önce dikkatsizce giydiğim kırmızı saten elbisemin kumaşına karşı kaya gibi sert.

Bilgisayarımın başına geri oturduğumda konsantrasyon için hiçbir umut yok, zihnim sadece Dante ve Dante ile dolu - karnımda hissediyorum, şehvetin, ihtiyacın o gergin çırpınışını. *Hay sikeyim!*

Aceleyle hocama ödevimin son taslağını eklediğim bir e-posta yazıyorum. Referanslarım hâlâ tamamlanmadı ama iki saat sonra başlayacak olan son teslim tarihinden önce onları bitirmemin mümkün olmadığını biliyorum. Geçmek için yeterli olmalı, dönem notlarım şimdiye kadar örnek teşkil etti. Önemli olan tek şey geçmek.

Bir de kalçalarımın arasında hissettiğim karıncalanma. Dante vücuduma açıklayamadığım bir şey yapıyor; kemiklerimde onları huzursuz eden ilkel bir şehveti ateşliyor. Neredeyse hiç cinsel dürtü duymadığım aylardan sonra, nihayet uykumdan uyanıyorum, açlıktan ölüyorum.

Uzun zamandır tek hissettiğim yenilgiydi, içinde boğuluyordum. Ama Dante içimde yavaş yavaş olgunlaşan, doğru zamanı, doğru kişiyi bekleyen bir şeyi harekete geçirdi.

Sevimli Danica, şimdi de kötü çocuklara bayılan ve dramatik aşk açıklamaları yapan o rüya gibi sürtüklerden biri oldun. Düşüncelerimi aktaran yarışma programı sunucusu her zamanki şirret halini takınıyor ama bugün ona ayıracak vaktim yok.

Onun yerine kapımı kilitleyip hoparlörün sesini sihirli değneğimin sesini bastıracak kadar açıyorum ama annemin bana bağıracağı kadar değil, gerçi bu eşik sürekli değişiyor.

Yatağıma uzanıyorum ve kalçalarımı ayırıyorum, vibratörü klitorisime getiriyorum ve anında odada yankılanmak isteyen bir iniltiyi yutmak için ısıriyorum. Damon ve Lestat ben kendimi tatmin ederken duvarlardan beni izliyorlar, tıpkı gençken yaptıkları gibi, ama ben bugün sadece Dante'yi istiyorum.

Gözlerimi kapattığımda, düşüncelerim dün gecenin anılarına yöneliyor: Dante'nin içimdeki hissi, sakalının amımı gıdıklaması, altımda inlemesi... dudaklarındaki "Bayan" kelimesi. Asa klitorisimdeyken, beni zaten yakın olan bir orgazma doğru sürüklerken, Dante'ninki gibi bir vücuda hükmetmenin heyecan verici heyecanını yeniden yaşıyorum - çok güçlü, çok büyük, dizlerinin üzerinde çok güzel bir şekilde itaatkar.

Orgazm vücudumu titretirken alt dudağımı ısıyorum, ayak parmaklarım zevkle kıvrılıyor. *Oh, Tanrım. Dante!*

Nefesim tekrar doğal ritmini bulana kadar gözlerim kapalı kalıyor, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmesine neden olmayan bir hıza yavaşlıyor. Yine de, orada öylece uzanıp tavana bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu çok saçma, hiçbir şeye konsantre olamayacağım. *Cosmo'yu siktir* et, diye karar veriyorum ve üzerime siyah bir pantolon ve daha önce giyilmiş ya da giyilmemiş basit bir bluz geçiriyorum. Duş alma ya da iç çamaşırı giyme zahmetine bile girmiyorum; hayır, sadece ayakkabılar, beni Fera malikanesine götürmesi için bir Uber çağırıyorum - olduğum gibi kirli ve inanılmayacak kadar azgın.

Belki biraz kestirmeliyim ya da duş almalıyım ya da muhtemelen her ikisini de yapmalıyım; belki de bir şeyler yemeliyim. Ama bunun yerine, annem hareketlerimi sorgulamadan önce çantamı kapıp aşağıya iniyorum. Bu geceye kadar beklememin imkânı yok.

Saçmaladığımı, Dante'nin yürüyen bir tehlike işareti olduğunu biliyorum; o tehlikeli ve neredeyse babam kadar yaşlı. Ama bu mantığın hiçbirini yolculuğu iptal etmeme neden olmuyor. Evler otoyol boyunca bloklar halinde geçip gidiyor, hala bilmediğim bir rota. (Şimdilik.)

Ne istiyorsam onu istiyorum.

Ve benim istediğim, içimdeki şeytanı uyandıran o 1.75 boyundaki dövmeli tanrı.

Temizlik

DANTE...

"Bir şeyin ortasındayım!" Çalışma odamın kapısı tekrar çalındığında Emilio'ya sesleniyorum. Kendimi dizüstü bilgisayarımı açmaya zorlamak yeterince zordu ve şimdi biri beni rahatsız etmeye cüret ediyor.

Emilio yine de gitmiyor. Kapıyı hafifçe aralayıp başını içeri uzatıyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, *Don mio*. Bayan Matthews burada..."

Danica! "Burada mı?" Yazdığım cümleyi bitirme zahmetine girmeden dizüstü bilgisayarı kapatıyorum, bekleyebilir.

Emilio yavaşça başını sallıyor. "O aşağıda. I-

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Ama Danica Emilio'nun yanından geçip içeri girmeden önce ayağa kalkacak zamanım bile olmadı, korumamı ya da işlerin doğru yapılış şeklini hiç umursamadan. *Çok sabırsız.*

Emilio o kadar şaşkın ki ne yapacağını bilemiyor. Aşılmaz duvar olma konusundaki mükemmel rekoru, spor ayakkabı giymiş ufak tefek bir esmer tarafından çok az bir çabayla kırıldı.

"Teşekkürler, Emilio." Gülümsüyorum ve bileğimin bir hareketiyle onu başından savıyorum. O kapıyı kapatır kapatmaz Danica da arkasından kilitliyor.

"Sadece bu gece geleceğini sanıyordum?" Kaşlarımı kaldırarak bana doğru gelmesini bekliyorum.

"Daha sonra gelmemi ister misin?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. Bunu her yaptığında tüm tavrı değişiyor, bambaşka birine dönüşüyor - paranın satın alamayacağı her şeyi vermek istediğim birine.

"Hayır, Hanımefendi." Bana gelmesini beklemiyorum; yanına gidip onu kollarımla sarıyorum. Bir ev hayvanından daha büyük değilmiş gibi onu kucağıma aldım, etrafımda döndürdüm ve derinden öptüm.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Danica, onu masama taşıırken bacaklarını belime doluyor, gök yüksekliğindeki yapılacaklar arasında bir boşluk yaratıyor

ihmal ettiğim yığınlar. Kâğıtlar yere saçılıyor ve kötü yerleştirilmiş bir fincan paramparça oluyor; bu daha sonrası için bir sorun.

"Dün geceki gibi kokuyorsun." Yüzümü boynuna yaslayıp derin derin içime çekiyorum. *Dio mio!* Anında sertleşiyorum.

"Henüz duş almadım, kusura bakma." Danica sadece omuz silkiyor.

"Sevindim." Boynunu yalıyorum, tadının keyfini çıkarıyorum. "Seni kirli seviyorum."

"Aptal çocuk. Muhtemelen önce temizlenmeliyim." Danica gülüyor ve derin bir öpücük için beni kendine çekiyor.

"Hayır, senin tadına bakmak istiyorum." Şu anda daha fazla istediğim bir şey yok.

"Az önce yaptın."

"Hayır... burada." Elim kasıklarının üzerinde duruyor, pantolonunun üzerinden amını okşuyor. Ona ihtiyacım var. Şimdi!

"Boynumun kirli olduğunu düşünüyorsan, aşağımın ne kadar kirli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Çok dikkat dağıtıcıydın, önce kendime bakmam gerekiyordu." Danica göz kırpmıyor.

Dudaklarımdan yabancı bir inilti çıkıyor, o kadar sertleşiyorum ki, acı verici bir şekilde. Kendine dokunduğu, kendini tatmin ettiği, orgazmı boğduğu düşüncesi... Keşke bunu görebilseydim. Ben tadına bakmadan tek bir orgazmın bile vücudunu terk etmesini istemiyorum.

"Lütfen." Önünde diz çöküyorum, sanki kapı çerçevesi kadar uzun değilmişim gibi pelüş halıya düşüyorum, önünde isteyerek ufolanıyorum.

"Seni uyarmadığımı söyleme." Danica omuz silkiyor, ayakkabılarını tekmeliyor. Aceleci hareketlerle pantolonunu çıkarmasına yardım ettim. Külot yok,

Tekrar. *Tanrım, kadın.*

Masama geri tırmanıyor ve ben kuduz bir hayvan gibi hırlayarak kalçalarını ayırıyorum, parmaklarım yumuşak tenini sıkıca kavırıyor. Kokusu sarhoş edici, doyamıyorum!

"Ye bakalım, köpekçik," diyor bana, iki eliyle saçımı çekerek.

Tereddüt etmeden, mutlu bir şekilde içine giriyorum, kirli amını olduğu gibi yıkıyorum - ne büyük bir ayrıcalık.

Danica bacaklarını boynuma doluyor ve dilimin altında yayılan ıslaklığıyla ödüllendirilene kadar beni yerimde hapsediyor. Tüm vücudu titriyor ve üstümde sallanıyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum.

Ben devam ederken bana küfürler savuruyor, doruk noktasının her son damlasını yalayıp yutuyor. Ne güzel bir ses. Umurumda bile değil.

Emilio muhtemelen bizi duyabilir; bu ofisin dışında başka hiçbir şey yok.

Saçlarımı ve başımı serbest bırakarak beni itiyor, belden aşağısı çıplak, dağınık masanın üzerine otururken kuduz bir köpek gibi nefes nefese kalıyor.

"Şimdi duşa daha çok ihtiyacım var." Danica gülüyor ve orgazmı yatıştığında beni bir öpücük için yukarı çekiyor. Onu sıkıca tutarak öpücüğümüzü derinleştiriyorum, gururla onun doruk noktasının tadını paylaşıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece hipnotize edilmiş gibi ona bakıyorum, kıyafetini tekrar toparlamasını izliyorum.

Pantolonunu giyer giymez onu omzuma atıyorum ve avını yakalamış bir mağara adamı gibi kapıya yöneliyorum.

"Yürüye biliyorum, biliyorsun!" Danica gülüyor, şakacı bir şekilde protesto edercesine yumruklarını sırtıma vuruyor.

"Bir Kraliçe yürümek zorunda kalmamalı," diye cevap veriyorum onu Emilio'nun nötr yüzünü geçip koridordan Batı Kanadı'na götürürken.

Onu dikkatlice, tutku dolu gecemizden sonra yeni çarşafarla yeni yapılmış yatağıma yerleştiriyorum. "Burada bekle." Danica muhtemelen dinlemeyecek ama denemeye değer.

"Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum," diyor ve ben de gülümseyerek başımı sallamak zorunda kalıyorum.

"Tabii ki." Onu tanıdığım kısa süre içinde Danica hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da ne isterse onu yapacağıdır. Onun öngörülemezliği sürükleyici!

Beni banyoya kadar takip ediyor, bakır süslemeli büyük ayaklı küvete köpüklü banyo sıvısı eklememi izliyor. En son ne zaman banyo yaptığımı hatırlamıyorum: Ben baştan aşağı duş insanıyım, ama temiz olduğunu biliyorum. Her zaman temizdir. Alicia kire ve özellikle de toza dayanamadığımı biliyor. Personelin her şeyi tertemiz tutmasını sağlıyor.

Danica'nın dikkatli bakışları altında banyoyu ağzına kadar dolduruyorum, onu köpüğün içine girmeye davet etmeden önce suyu test ediyorum.

"Ooh, fantezi. Elbette. Neden olmasın?" Danica eğleniyor, gülümsemesinin köşesi büyüleyici bir şekilde çarpıklaşıyor. Tişörtünü yere bıraktığında serbest kalan o inanılmaz göğüsler kadar büyüleyici değil.

Tamamen çıplak olan Danica gargaramdan bir yudum çalmak için arkasını dönüyor ve nane kokulu sıvıyı tükürmek için eğildiğinde bana inanılmaz bir manzara sunuyor.

Parlak floresan beyaz ışıktaki, sırtının alt kısmındaki sütlü derinin neredeyse yarısını kaplayan büyük yara izini ilk kez fark ediyorum. Eski görünüyor ama sanki çok acı çekmiş gibi.

Elimi sırtında gezdirip yara izinin ana hatlarını çiziyorum ama Danica dokunuşumdan irkilip hızla arkasını dönüyor. Artık eğleniyor gibi görünmüyor; gözlerinde başka bir şey var, karanlık bir şey.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez," diyerek sert bir sesle beni susturuyor ve gözlerime bakmadan banyoya giriyor.

"Ciddi görünüyor." Yüzüklerimi dalgınca çevirirken sesim geriliyor. *Onu böyle incitmeye kim cüret etti? Onların işini bitireceğim!*

"Sağır mısın sen? Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Zorlamıyorum; onu daha fazla üzme istemiyorum. Bunun yerine banyonun kenarına oturup süngeri köpürtüyorum. Yavaşça, boynundan başlayıp aşağıya doğru inerek tüm vücudunu yıkıyorum, göğüslerinin etrafında oyalanıyorum.

Danica da saçlarını yıkamama izin veriyor, sabunlu köpükleri kafa derisinde gezdiriyor. Konuşmak istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Umarım yara izi konusunda çok kızgın değildir. Ama başka bir şey söylemiyor.

Danica'nın ayaklarını yıkadığım zaman, acı verici bir şekilde sertleşiyorum, ereksiyonum streç olmayan pantolonumun içine giriyor - uygunsuz bir şekilde. Ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum ve onun yerine elimdeki en büyük, en kabarık beyaz havluyu giymesine yardım etmeye odaklanıyorum.

Direnmeden onu kurutmama izin veriyor, küçük ayak parmağından sağ kulağına kadar vücudunu öpücüklere boğuyor, yavaşça, kasıtlı olarak, dudaklarımla her santimine dokunuyorum. Sırtının üzerinden hızla geçip tekrar göğsüne doğru yol alıyorum, dudaklarım göğüslerine doğru çekiliyor. Dilimi sert çakıl taşlarının üzerinde gezdiriyor, meme ucunu nazikçe ısıyor ve Danica'nın zapt edemediği küçük soluğun tadını çıkarıyorum.

Onu yatağa taşımak istiyorum, olduğu gibi, mükemmel, hazır, ama Danica'nın başka planları var.

"Hayır, senin sıran," diyor bana, gömleğimin düğmelerine uzanarak.

"Bugün zaten duş aldım."

"Bana itaatsizlik mi ediyorsun?" Yüzüne çarpık bir ifade yerleşiyor ve ben de hemen fikrimi değiştirip pantolonumun kemerini çözüyorum.

"Hayır, Hanımefendi. Asla." *Neden ona böyle sesleniyorum ki?* Elimde değil ama. Öğretmenimle başım beladaymış gibi hissettiriyor.

"Güzel, şimdi gir bakalım." Popomu tokatlıyor ve ikimiz de gülüyoruz, gerginlik azalıyor.

Banyo suyunun artık temiz ya da sıcak olmaması umurumda bile değil; Danica'nın bir zamanlar sabunlu olan suya uzanırken sikimin etrafındaki ellerinden başka bir şey düşünmek imkansız.

Banyolar sadece senin pisliğinin içinde oturmaktır, bu yüzden onlardan kaçınıyorum. Ama bugün, daha az umursayamazdım. İki elimle onun muhteşem göğüslerinden birini avuçluyorum, birini ağzıma almak için eğiliyorum ve Danica beni tamamlamak için sarsarken, dölleri bulanık suda yüzene kadar mutlu bir şekilde emiyorum...

İnanılmaz bir his! Serbest kalmanın verdiği rahatlama... *Bunu nasıl yapacağını nereden biliyor ki?* Ama hiç soru sormuyorum, kendimi onun rehberliğine bırakıyorum, vücudumu kirli suyun içinde kurutmasına izin veriyorum.

Ama o bırakmıyor. Hayır, Danica devam ediyor, tükenmiş sikimi aşırı uyarıyor, her dokunuşu bir öncekinden daha dayanılmaz oluyor, ta ki ben daha fazla dayanamayıp, lütfen merhamet et diye haykırana kadar.

Danica gülüyor ve sikimi bırakıyor.

"Ne bebek ama. Bu senin son merhamet kartın."

Bacaklarım nihayet işlevlerini geri kazandığında banyodan çıkmama yardım ediyor.

Danica beni bir havluya sarmadan önce, işaret parmağını şakacı ve acı verici bir şekilde sikime vuruyor. Anında acı içinde iki büklüm oluyorum, aletim aşırı uyarılmadan dolayı hâlâ hassas. *Yine de neden iyi hissettiriyor?*

"Hadi. Sanırım şaplak atma zamanın geldi."

Hatırladı!

Fanteziler

DANICA...

"Eğer sana şaplak atacaksam, güvenli bir kelimeye ihtiyacın var," diyorum Dante'ye yatağına otururken, bu sabah bıraktığım yatağa, aynı anda hem doygun hem de doyumsuz bir şekilde.

"Ah, birisi biraz araştırma yapmış." Havlusu atılmıştı, artık benim acım ve zevkim için hazır bekleyen kalın ereksiyonunu saklamıyordu.

"Yani, okuyorum. Ve bazı deneyimlerim oldu. Yani en azından temel şeyleri biliyorum. Sapıkça oyunların güvenli bir kelimeye ihtiyacı var." Omuz silkiyorum, Dante'nin mükemmel dikilmiş gömleklerinden birini çekiyorum; üzerimde bir elbise gibi asılı duruyor.

"Deneyimler mi?" Dante'nin yüzünde meraklı bir gülümseme var, hantal gövdesinin etrafında gülünç derecede küçük görünen kapı çerçevesine yaslanıyor. Eğer topuklu ayakkabı giyseydi, kafasını kapıya çarpacağı kesin. Bu düşünce beni eğlendiriyor ve kıkırdamamı engelleyemiyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Dante yine Bay Ciddi olmaya başladı. "Hiçbir şey, sadece seni topuklularla hayal ediyorum."

"Topuklularla harika görüldüğümü bilmeni isterim," diyor kendinden emin bir şekilde, biraz rahatlayarak.

"Bunu bir ara görmek isterim." Göz kırpiyorum. "Soruma cevap vermedin."

"Deneyimler, bilirsin işte. İnsanlarla bir şeyler yaptım. Bana hâlâ ceset sayısı isteyen o pisliklerden biri olduğunu söyleme. Bakire değilim ve öyleymişim gibi davranmayacağım."

Dante kıkırdar. "Hayır, hanımefendi. Sizin işiniz sizi ilgilendirir. Ben sadece neyle ilgilendiğinizi görmek için balık tutuyorum."

"Öyle de diyebilirdiniz. Birincisi, şaplak yemekten hoşlanmadığımı biliyorum, ama belki başka birine şaplak atmaktan hoşlanabilirim?" Hiç kimse bana neyle ilgilendiğimi sormadı ve benim de hazır bir cevabım yok. Bunun yerine soruyu saptırıyorum.

Aslında Dante'nin ona şaplak atmama izin vereceğini sanmıyorum, neden versin ki? Ama hiç tereddüt etmeden yanıma geliyor ve önümde hazır, ereksiyonu karnına doğru sertleşmiş bir şekilde bekliyor.

Parmaklarımı sikinin üzerinde gezdiriyorum, ucunun altındaki hassas noktaya dokunduğumda Dante'nin dudaklarından çıkan iç çekişin tadını çıkarıyorum.

"Güvenli kelimen nedir?" Sesim sert ve emredici bir şekilde soruyorum. Bu şekilde elimdeyken anında savunmasız, merhametime kalmış oluyor. Yine de bana güveniyor gibi görünüyor. Ne bağımlılık yapıcı bir oyun.

Dante bir an için soruyu düşünüyor, gözlerinde kasvetli bir bakış var. Yavaşça nefes veriyor. "Allegro."

Açıkça bilmek istememe rağmen, ona nedenini sormadım. Karakterimde kalıyorum. "Güzel. İstedğimiz zaman durabiliriz. Eğil." Ayaklarım yere sağlam basarken, Dante'nin dizlerimin üzerinden sarkan bedeninin ağırlığına dayanıyorum. Kalçalarımın üzerine eğiliyor, kıcını havaya kaldırıyor, kollarını bir tarafa, bacaklarını diğer tarafa sarkıtıyor...

Kalçalarımı sikinin etrafına kapatıyorum, onu hapsediyorum, tutuyorum, onu yerinde tutuyorum ve o itaatkâr bir şekilde inliyor.

Dante kıcı mükemmel bir şekilde kucağımda, kaslı, çıplak, benim olana kadar etrafımda dolaşıyor. Tüm gariplikler ortadan kalkıyor ve elimi teninde gezdirip mükemmel kıcının kıvrımlarını izlerken sikinin bacaklarımın arasında seğirdiğini hissediyorum.

Uber yolculuğu sırasında, şaplak atma ve nasıl güvenli bir şekilde yapılacağı, hangi bölgelere odaklanılacağı hakkında bazı eğitimler izledim. Altyazılar için şükürler olsun çünkü şoförün duyması için sesi açık tutmamın imkânı yoktu.

Birinin kıcına şaplak atmayı hiç düşündüğümü söyleyemem, ama Dante'nin istediği buysa... bunu onun için yapan, ona böyle hissettiren kişi olma fikri çok çekici. O kişi olmak istiyorum. Bunu başarıp başaramayacağım yakında belli olacak. Onu gerçekten incitmediğim sürece.

"Ne güzel bir popo." Şakacı bir şekilde tenine vuruyorum, suları test ediyorum.

Dante altımda inliyor, ayak bileklerimi kavıyor, yanağını baldırlarıma bastırıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor tenime karşı, sıkıca tutunarak.

"Hazır mısın?"

"Lütfen, bayan. Şaplak atın bana." Sesi neredeyse tanınmaz halde, küçük, sadece bir inilti, o kadar muhtaç ki. Kolumu geri çekip nişan alırken bu beni motive ediyor, tahrik ediyor, ateşliyor.

Avuç içim Dante'nin yuvarlak etiyle gürültülü bir şekilde temas ediyor, darbe elimden koluma doğru titreşiyor.

"Aman Tanrım!" diye fısıltıyla haykırıyor, tüm vücudu bana karşı sertleşiyor.

"Daha fazla mı?" Kolumu kaldırmış ve kıcını kıpkırmızı yapmaya hazır bir şekilde soruyorum. "Daha fazla."

Kalçalarımı olabildiğince sıkıyorum, siki hâlâ kalçalarımın arasında, avuçlarım yanana kadar kıcına tekrar tekrar vururken onu yerinde tutuyorum. Ama devam ediyorum, her ikisi de muhteşem bir kızıl tonuna dönüşene kadar popo yanaklarını değiştiriyorum.

Dante homurdanıyor ve sesler değişene kadar inliyor, hızlı nefesler arasında küçük inilti ve yumuşak inlemeler yükseliyor. Kolum epey zorlanıyor ama iyi bir iş çıkarmaya kararlı bir şekilde zorluyorum.

"Bir tane daha," diyorum ona, altımdaki ağırlı görünen şişmiş kık yanaklarına daha fazla acı çektirmeye dayanamadığımda.

Toplayabildiğim kadar güçle son bir elimi kıcına indiriyorum, Dante çarpmanın etkisiyle yüksek sesle inliyor. Ses bacağımda yankılanıyor.

Dizlerimi serbest bırakarak, acıyan kıcını nazikçe ovuyorum. "İşte böyle, her şey bitti."

Dante eğilmiş, gevşek bir şekilde duruyor ve ben onu dikleştirmek için mücadele ediyorum, ağırlığıyla birlikte yatağa geri yuvarlanıyor.

Gözleri hâlâ kapalı ve ağladığını ancak şimdi fark ediyorum.

"Hey, hey... Sorun yok." Dante'yi kendime doğru çekiyorum, yüzünü göğsüme gömüyor ve ona sarılıyorum.

Konuşmaya çalışıyor ama sadece bir hıçkırık kaçıyor.

"Şşş, sorun yok. Güvendesin." Saçlarını okşadım, şakağını öptüm. *Kahretsin, bu çok mu fazlaydı?* Daha önce durmalıydım; onu incitmek istememiştim.

Gömleğim (onun gömleği) Dante'nin gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama bırakmadım, kolum uyuştığında ve işeme ihtiyacım beynimdeki her düşünceyi ele geçirdiğinde bile. *Zavallı adam.*

"Özür dilerim," diyor yapabildiğinde, hala gözlerime bakmayı reddederek. "Özür dileme. Özür dilemeliyim."

"Asla." Dante sonunda bana bakıyor, gözleri kıpkırmızı, vahşi. "Seni incitmek istememiştim."

"Yapmadın. Sorun acı değil, benim bedenim acıyı bilir..." Dante tekrar yere bakıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Açıklamasını istemiyorum, sadece sarılıyorum ve ağlamasına izin veriyorum - bir şeyler için, insanlar için, anılar için ağlıyor, bilemiyorum. Tek yapmak istediğim onu rahatlatmak ama bunu doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

Dante aniden beni itiyor. Ayağa kalkıyor, yüzünü kurulamaya çalışırken çarşafı koruyucu bir şekilde etrafına çekiyor.

"Gitmelisin." Gözlerimle buluşmuyor, bana bakmıyor bile.

"Dante..."

"Lütfen."

İçimi çekiyorum ve insan içine çıkabilecek kadar kıyafet topluyorum. Ona sarılmaya çalıştığımda ya da alnındaki bir bukleyi itip kulaklarının arkasına sıkıştırdığımda tepki vermiyor. Yanağından öpmek için kendimi yukarı çekiyorum. "Hazır olduğunda beni ara."

Dante başını sallar ama bir şey söylemez.

Harika Danica, tabii ki yine her şeyi berbat ettin. Emilio'nun bu kez beni bırakma teklifine karşı koyma zahmetine bile girmeden, geldiğim yoldan merdivenlerden inerken kafamın içindeki ses son ses patlıyor. Uber beklemek istemiyorum. Kökünden sökülmüş düşüncelerimle ne kadar çabuk yalnız kalabilirsem o kadar iyi.

Arabayı kullanan Emilio değil, Dante'nin etrafta tuttuğu tüm kaslı İtalyan erkeklere benzeyen başka bir adam. Benim için hepsi aynı, o hariç. Dante bana bir hiçmişim gibi davranmayan tek adam. Hayatım boyunca kendimi kanıtlamak için savaşmak zorunda kaldım ama Dante kanıt istemedi.

Süslü bir okulda burslu okuyan fakir bir çocuk olmanın en kötü yanı, herkesin size bok gibi davranmasıdır - en azından benim deneyimlerime göre. Çok fazla "potansiyelim" vardı ama sesimi duyurmama izin verilmediğinde potansiyelin ne faydası vardı? Zorbalar sadece filmlerde azarlanır; gerçek hayatta ise başarılı olurlar.

Ama Dante benim statümü, gittiğim havalı okulu, hayatımda harika bir şeyler yapmak için sahip olduğum (ve yapmadığım) tüm *potansiyeli* umursamadı. *O zaman neden beni kendinden uzaklaştırdı?*

Neler yaşadığından emin değilim ama bu benimle ilgili değil. Başka bir şeyler oluyor.

Böyle bir adamdan ne beklerdim ki? Sözde korkusuz Don Fera ile benim aramda şu ana kadar yaşananların hiçbirini. Erkek türü hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Lanet olsun. Gerçekten de kadınlarla çıkmaya devam etmeliyim.

Zihnim bir ileri bir geri gidiyor, ilgili ve çirkin düşünceleri eşit ölçüde karıştırıyor. Beynim, düşündüğüm her şeye inanmamam gerektiğini hatırlayamayacak kadar yorgun.

Yine de içgüdüsel olarak, o tanıdık reddedilme hissine kapılıyorum.

Bu sefer farklı olmak için çok fazla...

Sage DANT E...

Viski bardağımın etrafındaki buzı döndürüyor, sabırsızca kapiya bakarak açılmasını sağlamaya çalışıyorum. Etrafımdaki kink kulübü hâlâ boş, koşum takımı ve altın rengi hot pantolon giymiş yalnız bir barmen herhangi bir sistem ya da yöntem olmaksızın tezgâhı siliyor.

Duvarlar siyah ve koyu kırmızı suni deri ve zincirlerle kaplanmış, ortaçağ meşalelerine benzeyen ışıklar dışarıdan loş sarı bir parıltı yayıyor. Yeni sandalyeler dışında her zamanki gibi görünüyor. Buraya tekrar geleceğimi hiç düşünmemiştim...

Neredeyse bitmiş olmalı, umarım. Adira ne yapacağını bilir.

Düşüncelerim karmakarışık. *Bu da neydi böyle, Dante?*

Danica'nın bana hükmetmesini istediğim için mi, yoksa hıçkıra hıçkıra ağladığım için mi tuhaflaştığımı bilmiyorum. Şimdi düşünmek için daha fazla zamanım olduğuna göre, muhtemelen Danica'yı neredeyse odadan dışarı iten tepkime verdiğim tepkiden daha çok tuhafım (Panikledim.)

Kıçıma şaplak atan son kişi annemdi; genellikle şaplak atan ben olurum. Şey, "genellikle" muhtemelen güçlü bir kelime - tek bir kişi için. Sadece Elena için. Çünkü o bunu istiyordu, benim sevgili denizaltım olmak istiyordu. Hiçbir şey beni onu dizlerinin üzerinde, huzurlu ve mutlu görmek kadar mutlu edemezdi.

Onun ölümünden sonra başka partnerlerle oynamayı denedim ama aynı şey değildi. Bana bir angarya, bir rol gibi geliyordu; bundan hiçbir şey anlamıyordum.

"Bir viski daha!" diye sesleniyor tanıdık bir ses arkamdan, izlediğim kapıdan değil.

Arkamı dönüyorum ve sadece neredeyse transparan bir elbise ve delicesine yüksek topuklu ayakkabılar giymiş uzun boylu kadına sarılıyorum. Her zamanki gibi güzeldi, pek çok kişinin ona bahsettiği Tanrıça unvanına layıktı.

"Adira." Adını bir rahatlama işareti gibi söylüyorum, bana sarılmasına, beni rahatlatmasına izin veriyorum - sadece bir an için.

Aramayı düşünebileceğim başka kimse yoktu. Arabanın Danica'yla birlikte gittiğini görür görmez telefonumu elime aldım ve bana bildiğim her şeyi öğreten Domme'yi aradım.

"Selam bebeğim. Uzun zaman oldu. Her şey yolunda mı?" Yanımda oturuyor ve sigarasından derin bir nefes çekiyor, bal kokulu bir duman aramızdaki boşluğu dolduruyor. "Telefonda sesin üzgün geliyordu..."

"Biriyle tanıştım..." Nasıl başlayacağımı bilmiyorum, bu yüzden herhangi bir yerden başlıyorum, viskimi boğazıma geri atıyorum ve bir tane daha istemek için bardağı sallıyorum. Her daim tetikte olan barmen hemen ilgileniyor ve ben ne söyleyeceğimi düşünürken kadehimi dolduruyor.

Adira sigarasını yudumlarken beni rahat bırakıyor. Yıllardır kulübe gitmemiş olsam da onu hâlâ en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum. Elena sapkın tarafını keşfetmek istediğinde, Adira ikimize de sağlıklı bir dinamik oluşturmada yardımcı olmaya çok istekliydi. Ve düşünmek için, başlangıçta Instagram'da tanıştık.

"O bir denizaltı değil, kesinlikle değil. Şey, bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Güçlü bir sağ kolu var, ben..." İç çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Saçmalıyorum."

"Ne oldu, Dante? Burada yargılama olmadığını biliyorsun. Bu duvarlar arasında olanlar, bu duvarlar arasında kalır."

"Biliyorum. Her zaman sırlarımı sakladın." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak kelimelerim üzerinde kafa yoruyorum. Şu anda bile burada ne yaptığımdan, Adira'dan ne istediğimden emin değilim. Belki de bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordur.

"Yani o bir köle değil, bir Domme mi?" Adira bana güven verici bir gülümseme vererek tahmin ediyor.

"Hayır, henüz değil, en azından resmi olarak değil. Hiç eğitim almadı." "Ve?"

"Ve bana şaplak atmasını istedim."

"Ve?" Adira'nın ifadesi değişmedi. Ona komşumun öğle yemeğinde brokoli yediği gibi gereksiz bir gerçeği de söyleyebilirdim.

"Ve hoşuma gitti... Bir daha 've' deme."

"Tamam, içinde o Yani?" O koyar onu el üzerinde benim sevgiyle elimi tuttu. "Sadece takılıyorum, Dante."

"Yardımcı oluyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, etmiyorum. Bana bunu nasıl yapabileceğimi söylemeni bekliyorum. Ama şu anda erkeklik hakkında atıp tutmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir adam duyuyorum ve seni öyle bir tip olarak görmedim. Aslında seni hiç tahmin etmemiştim." Her zamanki gibi jilet gibi keskin.

Bu aptalca şaka beni biraz etkisiz hale getirerek havayı hafifletti.

"Erkeklik ve bir erkeğin erkek olmak zorunda olması umurumda değil, beni bundan daha iyi tanırsın."

"O zaman ne var, Don Fera? Neden korkuyorsunuz?"

"Ben... Sonra bir bebek gibi ağladım," diye fısıldadım, neredeyse utanarak. "Ve acı bile vermedi, iyi hissettirdi. Zihnim sessizdi, çok huzurluydu. Ama birdenbire ortaya çıktı ve ağlamamı durduramadım. Bu da neydi böyle?"

"Akıllı bir adama göre bazen oldukça aptal olabiliyorsun. Elena'ya alt uzayın ne olduğunu, ne kadar savunmasız olabileceğini ve sonrasında bakımın ne kadar önemli olduğunu açıkladığımda oradaydın. Dur tahmin edeyim, sıfır bakım mı?" Sesi bir parça kızgınlıkla çatlıyor.

"Hayır, ona hiç şans vermedim." Başımı eğdim, kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Gizem çözüldü, sevgili Dante. Her zaman senin biraz değişken olabileceğinden şüphelenmiştim."

"Gerçekten mi? Çünkü çok şaşırdım. Kırbaçlanmak isteyen kişinin ben olmam patron imajıma pek uymuyor."

"Peki kim bilmek zorunda?" "Sanırım..."

"Buna değer mi?"

"Ne?" Bu soru beni şaşırttı.

"Buna değer mi? Kafanı karıştıran bu kız."

"O lanet bir kraliçe, Tanrım. Ve bunun farkında bile değil. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Gözlerinde öyle bir ateş var ki. Dünyayı durduruyor; o bir odaya girdiğinde her şey önemini yitiriyor. Onun zevki dışında her şey."

Adira sırtıyor. "Bana buna değer gibi geliyor. O zaman insanların ne dediğinin ne önemi var?"

"Ha! Babamın tek önemseddiği buydu." Buz daha fazla erimeden viskimin kalanını geri atıyorum.

"O burada değil, değil mi? Ne istiyorsun?"

"Danica." Cevabımda hiç tereddüt yok, anında biliyorum. "İşte oldu. Buna odaklan. Bunu birlikte çözebilirsiniz.

Açıkçası, bir arkadaş olarak, senin yeniden bir şeyleri önemseydiğini görmek güzel, Dante. Uzun zaman oldu."

"Hepsi onun suı. İstemeyi hiç düşünmediğim şeyleri istememe neden oluyor. Ama bunu ondan başka kimseden istemiyorum. Onun olmak istiyorum."

"Peki o ne istiyor?"

"Keşke bilseydim. Onu anlayamıyorum. Her konuda çok soğukkanlı, canı sıkılmıyor. O neslin nasıl olduğunu bilirsin... O daha genç, 24 yaşında. Bu da başka bir şey."

"Dante, yaş saçmalıktır ve bunu sen de biliyorsun. Olgunluk anlamına gelmez.

Ya da deneyim. Ya da arzu."

"Her zamanki gibi akıllıca. Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Aşk ve şehvet söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay değildir, sevgilim. Yeter ki buna değsin."

Birkaç dakika boyunca, ben onun söylediklerini düşünürken aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor. Sonunda neden burada olduğumu biliyorum.

"Bana nasıl iyi bir Dom olunacağını öğrettin, sen de bana nasıl iyi bir sub olunacağını öğretebilir misin?"

Adira içtenlikle gülüyor ve elimi sıkıyor. "Tabii canım. Kulağa çok eğlenceli geliyor. Peki ya Bayan Danica, onun için sorun olur mu?"

"Onunla konuşmam gerekecek. Bilmiyorum. Ya onu korkutup kaçırdıysam?"

"Önce onunla konuşman gerekiyor gibi görünüyor. Ve tam bir dinamik mi yoksa sadece sapıkça bir oyun mu istediğini öğren."

"Tanrım, kulağa çok gergin geliyor. Onunla daha yeni tanıştım, ondan nasıl bu kadar çok şey isteyebilirim? Yine de eminim, bunu kasıklarımdan tırnaklarıma kadar hissediyorum, ona *ihtiyacım* var."

"Vay canına, bu kız seni bir şaire dönüştürüyor. Onan şimdiden hoşlandım." Cevap olarak sadece inledim.

"Eğer daha kolaysa onu buraya getirebilirsiniz. Herhangi bir sorusu olursa ben de onunla sohbet etmekten mutluluk duyarım."

"Adira, bu da ne demek oluyor? Ben köle değilim. Neden üzerimde böyle bir etkisi var?" Başımı ellerimin arasına alıyorum, keşke şakaklarımdaki kafa karışıklığını giderebilseydim.

"Bebeğim, bu işlerin bundan daha akışkan olduğunu biliyorsun, her zaman değişiyor, her zaman geliyor. Bacaklarını esnetme ve bunca yıldır kendini içine ittiğin o kutudan çıkma zamanın gelmiş olabilir."

"Bir içki daha içmenin zamanı gelmiş olabilir." Barmene elimdeki bardağı sallayarak dikkatimi dağıtan içkimi yeniden doldurmasını işaret ediyorum.

Adira boş odaya bakıyor, bal dumanıyla birlikte bilgece nefes verirken elektronik sigarasını sürüklüyor. "Pişmanlıkların listesi kısalıyor evlat."

Haklı olduğunu biliyorum ama bu gerçeği kabullenmemi kolaylaştırmıyor. Danica o olaydan sonra onu kovduğum için benim bir pislik olduğumu düşünüyor olmalı.

Ben bir aptalım.

Kraliçe

DANICA...

Dante'ye gönderdiğim mesajlar cevapsız, okunmamış olarak kalıyor. Bir kez daha kontrol ediyorum ama mavi tik yok, telefonun diğer ucunda sadece sessizlik var. İyi bir önlem olarak, bağlı olduğumdan emin olmak için WiFi'ımı açıp kapatıyorum. Ama hiçbir şey değişmiyor.

Bugün Dante'den eve dönüş ekstra uzun sürdü, süslü güneş gözlüklü ve ifadesiz yüzlü şoförle aramızda tek bir kelime bile konuşulmadı. Beni dışarıda bıraktı ve sanki plakasız minibüsü tamamen hayal etmişim gibi tekrar gecenin içinde kayboldu.

Annem içeri girerken yolumu kesmeye çalıştı, cevaplamaya hiç niyetim olmayan sorularla beni sıkıştırdı. Bunun yerine odama doğru ilerledim ve o bana ulaşmadan kapıyı kilitledim. Bana ergenmişim gibi davranmasına bir son vermem gerekiyordu ama bugün o kavgayı çıkaracağım gün değildi.

Kulaklığımı takıp onun bağırıışlarını bastırdım ve televizyon vampirlerine özlem duyduğum günlerden bu yana hiç zaman geçmemiş gibi hissettiren küçük yatak odamda kendime bir huzur köşesi açtım.

Aklımda daha önce hiç düşünmediğim çok fazla soru dönüp duruyor.

Dante neden en başta ona şaplak atmamı istedi? Bu normal bir şey mi?

Cevabı bilmediğim diğer zamanlarda olduğu gibi, Google'a soruyorum, "erkek şaplak" dan ilgili "femdom" sapkınlıklarının tüm kataloğuna kadar en ince ipliği buluyorum. O kadar çok şey var ki, koca bir dünya. *Tanrım, hiçbir fikrim yoktu!*

Bir makale bir sonrakine, bir video bir galeriye yol açıyor ve ben farkına bile varmadan saatler geçiyor ve ben fena halde azmış oluyorum. Bazı şeyler bana göre değil ve kendimi hiç denemek isterken hayal edemiyorum. Ancak kadın liderliğindeki bu ilişkiler ve sapkın dinamikler dünyasının derinliklerine daldıkça, her şey yerli yerine oturmaya başlıyor.

Tabii ki erkek denizaltılar da var, bu mantıklı. Sadece bunu hiç düşünmemiştim ya da bu olasılığı hesaba katmamıştım. Dante alfa gibi görünüyor, bunu isteyeceğini kim bilebilirdi? Ama yine de, bu benim kendi önyargım, tüm erkek denizaltıların kadınsı olacağını varsayıyorum.

Kendimi gelişigüzel çevrimiçi eğitimimde kaybediyorum, bir gün olmayı umduğum gerçek bir araştırmacı gazeteci gibi subredditleri araştırıyorum. Porno siteleri korkutucu, biraz tecavüze açık, ama güzel hikayeleri olan küçük bir topluluk bulmayı başarıyorum, bana bu kişi olabileceğimi hissettiren hikayeler.

Dante'nin Domme'si olma fikri hoşuma gidiyor, tabii istediği buysa. *Onun cüssesinde, onun boyunda bir adama hükmettiğinizi hayal edin.* Ama mesele o bile değil, böyle bir adamı rahatlatılabildiğinizi, ona huzur verebildiğinizi... onu güvende hissettirebildiğinizi hayal edin.

Sonrasında kollarımda ağladığında tek yapmak istediğim buydu, o kadar kırılmıştı ki. Ama tam da ona en yakın hissettiğim anda beni kendinden uzaklaştırdı.

Harika, terapiye ihtiyacı olan başka bir yaşlı adam, sürpriz değil.

Gerçi Dante Fera sürprizlerle dolu.

Araştırmam sırasında uyuyakalmış olmalıyım. Kapıya gelmemi söyleyen mesajı aldığımda saat çoktan geç olmuştu ve beni ince bir mesaj tonu olması gereken kaba bir çığlıkla uyandırdı.

Dante!

Uyuyan anne ve babamı uyandırmamaya dikkat ederek parmak uçlarımda aşağıya koşuyorum. Saat gece yarısını çoktan geçti, neredeyse sabahın ikisi. Yine de onu görmeliyim; ne söyleyeceğini bilmem gerekiyor.

Kapı açıldığında, omuzları çökmüş, mahcup bir ifadeyle orada duruyordu.

"Burada ne işin var?" Mesafemi koruyarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Her şeyi oluna bırakmamı ve konuşmadan hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekliyorsa, başka bir şey daha var demektir.

"İçeri gelebilir miyim?" Dante yorgun ve biraz da sarhoş görünüyor. Üzerinde hâlâ daha önce giydiği kıyafetler var (ben onları çıkarttırmadan önce).

"Neden?" Bunun ne kadar yanlış olduğu ve şaplak sahnesini yapmamış olmayı dilediği hakkında aptalca bir konuşma havasında değilim.

"Böylece konuşabiliriz. Böylece özür dileyebilirim. Böylece bu aptal konuşmayı kafamda tekrarlamayı bırakabilir ve sana söyleyebilirim."

İçimi çekiyorum ve onu içeri çekip kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Her ne kadar sinirli kalmak istesem de, böyle üzgün gözlerle karşılaşınca bunu yapmak zor. Ayrıca benim de söyleyeceklerim var ve eğer burada kalırsak ailem de olaya dahil olacak. Şimdi muhtemelen "polis müfettişinin" gecenin bir yarısı kapımızın önünde ne aradığını açıklamaya çalışmanın zamanı değil.

Elini elime alarak Dante'yi gıcırdayan merdivenlerden yatak odama götürüyorum ve kapıyı arkamızdan kilitlediğimden emin oluyorum. Uzun boylu adam, hala gençlik hazineleriyle dekore edilmiş bu küçük alanın fonunda süslü kıyafetleriyle çok yersiz görünüyor.

"Burası senin odan mı?" Etrafındaki basit mobilyalara, dağınık masaya, yapılmamış üç çeyrek yatağa bakıyor. Duvarların boyası yıllardır dökülüyor, gıcırdayan döşeme tahtalarının bazı kısımları tamamen sökülmüş - artık kendim bile fark etmiyorum ama Dante'nin fark ettiği açık.

"Ne? Senin için yeterince iyi değil mi?"

"Kraliçe gibi yaşamalısın," diyor Dante, sanki dünyanın en normal şeyymiş gibi, kapağına bakmadan bir kitabı alıp tekrar masanın üzerine bırakarak.

"Ha! Kraliçe on yıllardır gündemde değil." Yatağımın kenarına oturuyorum ve Dante yanıma oturuyor, yatak ağırlığının altında gıcırıyor.

"Danica..." Derin bir nefes alıyor, omuzları tüm bunların ağırlığı altında çöküyor. Sözünü kesmek istiyorum ama dilimi tutuyorum. "Özür dilerim. Seni kovalamamalıydım. Kafam karışmıştı."

"Peki şimdi kafan karışık değil mi?"

"Daha az. Daha doğrusu, sana karşı hissettiklerim konusunda kafam karışık değil." Gözleri ayaklarına yapışık, kelimeleri yavaş ve güçlkle söylüyor.

"Ne değişti?"

"Duygularımı anlamlandırmama yardımcı olan birini görmeye gittim."

Bir kıskançlık duygusu beni boğazımdan yakaladı. *Kimi?*

"Aferin ikinize," diyorum olması gerekenden daha acı bir şekilde. İşin içine duygular girdiğinde kim mantıklı olabilir ki? Özellikle de her şey

Reddediyorum. *Eğer bu da başka bir 'sorun sende değil bende' konuşmasıysa, çığlık atacağım!*

"O sadece bir arkadaş. Aslında istersen onunla tanışmanı istiyorum. O profesyonel bir Domme."

"Profesyonel mi? Onunla yattın mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece bir şeyler içtik."

"Neden onunla tanışmamı istiyorsun?" Talep ediyorum, sesim katı ve gergin. *Neler oluyor burada?*

"Yani... böylece sana beni nasıl incitebileceğini gösterebilir." Dante yere bakıyor, yanakları kızarmış.

Parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü kendime doğru çeviriyorum ve bakışlarımla onun bakışlarını yakalamaya çalışıyorum.

"Ne diyorsun sen? Bilmece gibi konuşmayı bırakır mısın artık?"

"Sanırım bana hükmetmeni istiyorum." Dante tekrar başka tarafa bakıyor,

göz temasını sürdüremedi. "Oh, anlıyorum..."

"Garip olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Başını ellerinin arasına alır.

"Evet, en tuhafı. Ama sapkın bir tarafın olduğu için değil... çoğunlukla bu konuda drama kraliçesi olduğun için."

Dante hiçbir şey söylemiyor. Sadece ellerini beceriksizce kucağında oynatıyor.

"Özür dilerim, doğru şeyi söylemek benim yeteneklerimden biri değil," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum, huzursuz ellerini tutup kendi ellerimde sıkıyorum. Ona gülmek muhtemelen uygun bir tepki değil.

"Bu benim için çok yeni," diyor.

"Sames. Ama öğrenebileceğime eminim. Öğrenmek istiyorum."

Sonunda Dante başını kaldırıyor, dudaklarında umutlu bir gülümseme.

"Öyle mi?"

"Evet, kulağa eğlenceli geliyor. Aletini bir kafese koymamı ister misin?"

"Biraz araştırma yapıyormuşsun. Ve hayır, bunu istemiyorum."

"Birkaç şeye baktım, evet. İstekliyim. Ama benden bütün gün deri giysiler içinde dolaşmamı bekleme. Bu şey çok terli."

"Tüm bu detayları içeren bir sözleşme hazırlarız..."

"Koca bir sözleşme, seni tanımıyorum bile." Gerginliğimi gizlemek için gülüyorum. Kulağa çok profesyonel, çok resmi geliyor, bir sözleşme. *Neden kulağa heyecan verici de geliyordu?*

"Yavaştan alabiliriz... Sana milyonlarca orgazm sözü veriyorum, ne kadar istersen. Seni memnun etmek, sana hizmet etmek, sana tapmak benim için onurdur."

"Bana tapmak mı? Bu kulağa hoş geliyor."

"Burada çok şey için imza atıyorsun, Danica. Seni istemek bencilliktir. Tehlike olmayacağına dair sana söz veremem." Sesi ciddi, benimkinden çok daha ciddi. Bana böyle baktığında kaşlarının çatıklığı yüzünün derinliklerine işliyor.

"Senden bana tehlikesiz bir hayat vaat etmeni istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Bu yolculuğa benim de katılmama izin vermeni." "Oh, Danica."

"Ve tapınmadan bahsediliyordu?"

Dante önümde diz çöküp başını kucağıma koydu. "Şimdi başlayabilir miyim?" Sanki zevk alan değil de zevk veren benmişim gibi soruyor.

"Ben her zaman hazırım."

Yüzümde bir sırıtışla onu öpmek için kendime çekiyorum. Neden Dante'yle her şey bu kadar zahmetsiz, bu kadar doğal? Tam yerine oturan bir yapboz parçası gibi. Beni tamamladığı ya da bütünleştirdiği bir şekilde değil, ama sonunda bir yere uyduğumu hissettiğim şekilde.

Belki de başından beri yanlış şeyi arıyordum? Kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Ama buna da ihtiyacım yok, kendimi kurtarabilirim.

Şakağının yanını öpüyorum, dilin yakalayamadığı kelimeleri okumak için gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Bana bakışı, hiç kimse bana böyle bakmamıştı. *Ah, Dante.*

Dante'nin gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar, beni sözsüz bir şekilde incelemek için onları daraltırken kırışıyor. Her zaman böyle yoğun... ama çok içten.

İlk kez, parlak zırhlı bir şövalyeye hiç ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Ruhuna benim adım kazınmış kara bir şövalyeye ihtiyacım var, Dante gibi bir şövalyeye.

İbadet

DANTE..

Danica'nın kapısını çaldığımda kesin bir reddedilme bekliyordum. Ancak ihtiyaçlarımı kabul etme şekli, keşfetme isteği (yargılamadan) - böylesine mükemmel bir sonucu hayal etmeme asla izin vermemiştim.

Anında rahatladım. Onu daha önce kovduğumdan beri zihnimi meşgul eden işkence nihayet hafifliyor, fırtına bulutları kalkıyor. Çok uzun zamandır başkalarını memnun etmek için istediklerimi bastırdım. Ama bu sefer değil. Danica'yı kaybedemem.

Onu tanıdığım kısa süre içinde tüm dünyamı alt üst etti. Danica'dan önce, sabahları aklıma gelen ilk, akşamları ise son şey işti. Şimdi ise gözlerimi açtığım andan kapattığım ana kadar tek düşünebildiğim Danica: göğüsleri, vücudunun bana karşı duruşu, benimle sıkı fıkı olduğunda sesinin nasıl çıktığı.

Uzun zamandır ilk kez kendim için bir şey istiyorum. Danica'nın yanındayken olduğum kişi olmak istiyorum, onun ortaya çıkardığı versiyonum. Vücudumun ona verdiği tepki eşsiz; ne zaman yanında olsam, ne zaman uzakta olsam fark ediyorum. Bu fiziksel olmaktan çok daha fazlası...

Aşk ve şehvet konularında acele kararlar vermesiyle tanınan bir adam değilim, ama söz konusu Danica olunca, kemiklerimde zerre kadar direnç olmadan kuzeye doğru çekiliyorum. Bununla savaşmak nafile, mazoşistçe görünüyor ve eğlenceli bir şekilde değil.

Alkol aklımdan çikali çok oldu ama Danica yatağında saçlarımı okşayıp başımı kucağına yaslamama izin verirken hâlâ sarhoş hissediyorum. Garip bir şekilde yatıştırıcı, rahatlatıcı ama belki de başkalarının önünde diz çöküp sizi sevmelerine izin vermeye alışkın biri için o kadar da garip değil. Bunu isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de başka türlüünü hayal edemiyorum - Danica'yla değil.

Dizini öpüyorum, bacaklarının, onun kokusunu içime çekiyorum. Sonsuza dek böyle kalabilirsem, belki de tüm sıkıntılarım, pişmanlıklarım, peşimi bırakmayan tüm kâbuslarım, yapmak zorunda kaldığım (ya da yapamadığım) şeylerin anıları yok olacak.

Öpücük izlerim kalçasından şortuna doğru ilerlerken Danica kıkırdıyor. "Gıdıklanıyor," diyor kısık bir sesle, şakacı bir şekilde beni üzerinden itiyor.

Başımı eğerek ayak bileklerini, ayaklarının üstünü öpüyorum. "Alabilir miyim?" Terliklerine uzanıyorum.

"Beni soy ama sessiz ol," diyor Danica, dudaklarında geniş bir sırıtışla.

Nazikçe, yavaşça, vücudunu bir hediye gibi açıyorum, tüm çıplak ihtişamıyla altımda yatana kadar kat kat atarken onu öpücüklere boğuyorum - mükemmel, hazır.

Yukarıdan aşağıya ve sonra tekrar yukarıya doğru hareket ederken vücuduna öpücük öpücük tapıyorum, göğüslerinin, amının etrafında oyalanıyorum, onu tamamen, tümüyle içime çekiyorum, her santimini hafızama işliyorum.

Sikim acı verici bir şekilde sertleşti, bir süredir öyleydi. Ama şu anda kendi orgazmım umurumda bile değil - ne tuhaf bir duygu. Eskiden çok önemliydi, en önemli şeydi. Artık değil. Sadece onu memnun etmek, iyi bir iş çıkarmak, o enfes amcığı hak ettiği şekilde yüceltirken o iniltileri duymak istiyorum... Asla doyamayan bir bağımlı gibiyim.

Danica beni saçlarımdan tutup yüzüne doğru çekiyor, her zamanki gibi sabırsız. "Öp beni," diyor ve ben de mutlulukla itaat ediyorum, dudaklarım onunla buluşuyor.

Umutsuz bir kucaklaşma. Beni dünyadaki tek kişiymişim gibi öpüyor, dilinin tadını alabiliyorum.

Sonunda ayrıldığımızda Danica beni yerimde tutuyor ve bakışlarımı kendi bakışlarına hapsediyor.

"Tapınman beni gerçekten yemeyi de içeriyor mu yoksa bütün gece benimle dalga geçmeyi mi planlıyorsun?" Yüzündeki o ifadeye, yarı şakacı yarı şeytani o muzip sırıtışa bayılıyorum.

Yüzü 24 yaşında bir kızın yüzü olabilir ama gözleri çok daha yaşlı, çok daha bilge. Damarlarında ham bir enerji dolaşıyor, her hareketini, her sözünü besliyor ve beni çıldırtıyor! İnsanların yapabileceğini düşünmediğim bir şekilde beni şarj ediyor.

Danica'nın yanında nasıl biri olacağımı düşünmeme gerek yok. Yansıtmam gereken bir imaj, korumam gereken bir miras yok. Onunlayken tüm bu düşünceler yok oluyor ve ben sadece orada, o anda, onunlayım. Yatıştırıcı, işte bu. Kaotik bir şekilde yatıştırıcı. Danica'nın tarzı.

"Benim için onurdur," diyorum ona dürüstçe, uyluklarını nazikçe önümden ayırıp dizinin üstündeki yumuşak teni öperken.

Danica yatağa uzanıyor ve kendini bana teslim ediyor, bir tepside sunulmuş, tüketime hazır. Dilim klitorisinin üzerinde gezinirken vücudu titriyor ve sarsılıyor. Onun her hareketine, her sesine, bana buranın iyi bir nokta olduğunu, bunun onun için işe yaradığını söyleyebilecek en ufak bir göstergeye ayarlandım.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Danica, yaklaşan orgazmını kovalarken içinden gelen durdurulamaz inlemelere rağmen sesini alçaltmaya çalışarak. Bu şimdiye kadar yaptığım en önemli iş, bunu artık biliyorum. Hiçbir şey Kraliçemi orgazma ulaştırmaktan daha önemli değil.

Orgazmın oluşumu yavaş, varışı hızlıydı; yastığa doğru son bir boğuk çığlık atan Danica o güzel ayaklarıyla beni üzerinden itiyor, kalçaları kenetlenmiş halde düzensiz bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Yerde kalıyorum, onu izliyorum, doruk noktasının ifadesini hafızama kaydediyorum. Bu onun şimdiye kadar görüldüğü en güzel an. Her seferinde şimdiye kadarki en güzel hali.

"Buraya gel." Danica sonunda yukarıdan gülümseyerek bana bakıyor.

"Yer yok." Üç çeyrek yatak bile çok küçük.

benim için, ikimiz için bile, özellikle de ekstra uzunlukta değilse.

"İçimde bir boşluk var..." İkimize de yetecek kadar kendinden emin.

Soru sormuyorum; onun üstüne çıkıyorum, küçük yatak ağırlığımızın altında gıcırıyor.

"Dayanacak," diye beni rahatlatıyor ve beni üzerine çekiyor. Vücudum garip, çok büyük, ama Danica ona küçük, mükemmelmış gibi davranıyor, parmakları sanki varlığını doğrulamak istercesine sertliğini hissediyor - şimdiden sızıntı dışında nasıl bir şey olabilirim ki?

Yatağın başucundaki çekmeceye uzanan Danica bir prezervatif çıkarıp takıyor, sadece bir saniyeliğine doğru tarafı tutturmak için uğraşıyor.

Beklenti beni çıldırtıyor, Danica'nın vücudunun üzerinde bu kadar uzun süre durmaktan kollarımdaki sıkıcı ağrıdan daha fazla.

"Yavaşça, Don Fera," diyor bana, sikimi içine doğru yönlendirirken.

Daha derine iterken homurdanıyorum, onu tamamen dolduruyorum. *Mio Dio, kendini çok iyi hissediyor!*

"Kıpırdama," diyor Danica ben tamamen içine girer girmez. "Sadece beni tut."

Dediğini yapıyorum, içinde sertleşiyorum, kıpırdamadan, şakaklarımdaki saçları okşamasına izin veriyorum, gözlerimin kenarlarını şefkatle öpüyor, öyle şefkatli bir hareket ki, katılaşmış kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor Danica, daha fazla ayrıntıya girmiyor - buna gerek de yok. Biri bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu?

Danica yavaşça altımda hareket etmeye başlıyor, ağırlığımızın altında batan çok yumuşak, eski yatak sayesinde sahip olduğu küçük kaldıraçla kalçalarını sallıyor. İlkel bir ritüel içinde kalçalarımızı yavaşça birbirine sürttüğümüzde beni kendine yakın tutuyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Birbirimizin bedenleri etrafında dans ederken orgazmım uçuşumun kenarında sallanıyor, uzun zamandır deneyimlediğim her şeyden daha samimi bir kucaklaşmaya kilitlenmişiz. Ben üstte olabilirim ama Danica sürücü koltuğunda oturuyor ve bizi ham arzusun kaygan yolunda yönlendiriyor.

Zihnim bu anın sonsuza dek sürmesini istiyor ama bedenimin böyle bir yanılgısı yok, geri dönüşü olmayan noktaya ulaşmadan önce sadece bu kadar uzun süre dayanabileceğimi biliyor. "Lütfen," diye inliyorum ve o da dudaklarımdan yalvarışımı öpüyor.

"Ne istiyorsun?" Danica yanağımı okşuyor.

"Boşalmam gerek," diye fısıldıyorum, acilen, zar zor tutunarak.

"Bu şekilde değil. Göğüslerimin üzerine."

Tam zamanında çekiliyorum, aletimden Danica'nın göğsüne düzensiz beyaz çizgiler halinde ılık dölleri akıyor ve çarşaflara da sıçrıyor. *Ne kadar güzel bir karmaşa.*

Ben daha bir şeyleri temizlemeyi düşünmeden beni tekrar üstüne çekiyor, şehvetim aramızda yapış yapış oluyor.

Ama önemli değil, Danica'nın beni o küçücük yatakta tutarken, güvende, korunmuş ve tatmin olmuş bir şekilde tutarken tatlı öpücüklerinden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Yakında ayrılmam gerektiğini biliyorum ama bir an için kendimi kucaklanmaya, rahatlatılmaya bıraktım.

Bu kadar pişmanlık yeter.

2 Ay Sonra

Alışveriş

DANICA...

Seks dükkanındaki müşteriler kıpırdamadan duruyor, korku içinde donup kalmışlar. "Herkes dışarı!" Dante bu kez daha yüksek sesle talep ediyor. Yanında durup elimi onun elinin içine koyuyorum ve şaşkın yüzlerin harekete geçmesini bekliyorum.

"Onu duyduunuz, *dışarı çıkın!*" Emilio mesajı aldıklarından emin olmak için silahını çekiyor: bu bir emirdir, rica değil.

Şanssız müşteriler, göz attıkları müstehcen eşyaları bırakarak sonunda dağıldılar. Belki yedi kişilerdi, belki de dokuz? Ama hepsi kaçar, geride sadece dükkân sahibini bırakırlar.

"Size... yardımcı olabilir miyim?" diye kekeliyor kare gözlüklü ve dehşete kapılmış ifadeli genç adam. Onu suçlayamam - Don Dante Fera oldukça korkutucu bir güç olabilir, özellikle de silahlı bir maiyetle çevriliyken.

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece biraz mahremiyete ihtiyacım var. Kendi aramızda halledebiliriz." Adama tatlı tatlı gülümseyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum ama bunun pek işe yaradığını sanmıyorum. Yanımdaki üç komutan da durumuma pek yardımcı olmuyor. "Merak etmeyin, size zarar vermeyeceğiz," diye ekliyorum.

Dükkân sahibi cevap vermiyor, sadece başını sallıyor ve hızla arka odaya kaçıyor, kaçmaya hevesli.

"Kapının yanında bekle. Kimse içeri girmesin," diye emretti Dante ve muhafızlar itaatkâr bir şekilde girişteki yerlerini aldılar.

"Şimdi..." Bana döndüğünde Dante'nin yüzü yumuşuyor ve elini sevgiyle sıkıyorum. "Yeni oyuncaklar alalım mı *Tesoro?*" Bana böyle seslenmesine bayılıyorum - hazinem. Sadece onun için.

"Tam zamanında. Oldukça heyecanlıyım." Gözlerimde muziplikle ona göz kırpıyorum. "Biraz araştırma yapıyordum, bilirsin... denemek istediğim birkaç *fikir* var diyelim."

"Siz nasıl isterseniz, *bayan*." Dante başını sallayarak son kelimeyi kulağıma fısıldıyor ve heyecandan tüylerim diken diken oluyor. Bu onurlandırıcı kelimenin sesini giderek daha çok sevmeye başlıyorum. Ama bu kelimenin kendisiyle ilgili değil, ifade ettiği güç alışverişiyle, Dante'nin bana boyun eğdiğinde bana verdiği kontrolle ilgili. Herkesin beni sadece sezonun şekerlemesi sanmasına bayılıyorum, oysa aslında kontrol bende.

Dış dünyaya göre ben sadece çok güçlü bir adamın yanında duran ufak tefek bir kadını... Keşke birkaç saat önce Don'un yerde süründüğünü, çıplak olduğunu ve boşalmasına izin vermem için bana yalvardığını bilselerdi. (İzin vermedim.)

Yeni sözleşmemiz neye izin verilir verilmeyeceği konusunda çok net; Adira süreç boyunca bize rehberlik etme konusunda inanılmaz yardımcı oldu. Ancak hala ikimizin de denemek istediği birkaç "denenecek" bölüm var.

Dante'nin gıcırdayan küçük yataklı çocukluk odamda bana "taptığı" geceden beri pratikte Fera malikanesinde yaşıyorum. Şımartıldığımdan ve hiçbir şey istemediğimden emin oldu. Şimdiye kadar bu oyunlardan sıkılacağımızı düşünmüştüm ama ona olan arzum daha da güçlendi.

Bana bir daha asla çalışmak zorunda olmadığımı söyledi ama ben yine o kız olmayacağım. Benim de kendi hedeflerim var. Bu yüzden, her şeyin arasına biraz da ders sığdırmayı başardım ve en azından lisans eğitimimin bitiş çizgisine doğru ilerliyorum. Dante'nin yeterince sık çalışması gerekiyor, bu da bana özlemle bahçeye bakmaktan ya da Emilio'nun karakterini bozmasını sağlamak için onu rahatsız etmekten başka yapacak bir şey veriyor.

"Hmm... Ne istersem mi? Kulağa hoş geliyor." Sırıtarak küçük dükkânın içine doğru ilerliyorum.

"Paranın önemi yok. Al, senin olsun." Dante bana çok sayıdaki kredi kartından birini uzatıyor; güzel, siyah bir kart. Parlak ve cezbedici.

Kaşlarımı kaldırıp kartı alıyorum ve saklamak için göğüs dekoltemin içine koyuyorum. "Bununla çok fazla zarar verebilirim." Dante sadece göğüslerime odaklanmış, kartı göğsümün arasına sokmamı dikkatle izliyor.

Onlar. Ona arsız bir öpücük gönderiyorum.

"Lütfen yap. İstersen hepsini harca, siktir et. Para beni hiç mutlu etmedi."

"Belki de doğru harcamıyordun. Bakalım bunu değiştirebilecek miyiz? Bana bir sepet getir, lütfen," diye emrediyorum ve Dante onu itaatkâr bir şekilde getiriyor, mağazada beni takip ediyor.

Acı ve zevk koridorlarında ilerlerken parmaklarım çeşitli eşyaların üzerinde geziniyor. Titreşimli ve kablosuz küçük bir popo tıkacı gözüme çarpıyor. "Ooh, bunu sevdim. Alalım mı?"

Dante, "Kalbin ne isterse," diye cevap veriyor.

"Benim gönlüm yarınki ziyafette bunu takmanı istiyor." Ona göz kırpıyorum.

"Peki ya kumanda?"

"Benim. Hepsi benim. Tıpkı senin zevkin gibi. Bir sorun mu var?"

"Hayır, Bayan. Yine de soğukkanlılığımı korumak zor olacak. İnsanlar benden belli bir şekilde olmamı bekliyor..."

"Tam da bu yüzden bana çok keyif verecek." Oyunağı sepete bırakıyorum.

"Evet, hanımefendi."

"Bakalım, başka ne var? Zaten oldukça geniş bir meme ucu kelepçesi ve kırbaç koleksiyonumuz var, yani o konuda sorun yok... ipler ve kelepçeler de. Tek eksiklerimiz güzel bir dildo, bir de koşum takımı."

Meğer Dante'nin bir seks odası, oyun odası, her neyse, varmış. Hiç haberim yoktu. Doğu kanadındaki ana yatak odasından çıkılıyor, eskiden karısının kıyafetleriyle dolu bir dolabın olduğu yatak odası. Eskiden.

Bu fikre ne zaman kapıldı bilmiyorum ama bir gün geldiğimde odalar aniden yer değiştirmişti. Giysi dolapları gitmiş, duvarlar yeni boyanmış ve yatağımız yeni (eski) odanın ortasında gururla duruyordu.

Böylece, tüm sapıkça oyuncak ve alet koleksiyonunu barındıran gizli bir bitişik kapı ile tamamlanan eski ana yatak odasına geri taşındık. Pek çoğunun atılması gerekti. Başkasının vibratörünü kullanmayacağım. Yine de alışveriş çılgınlığı için harika bir fırsat.

"Kaç numara düşünüyorsun?" Dante soruyor, endişesi yüzünden okunuyor. Etrafımızdaki duvarlar devasa silikon yaraklarla kaplı. Bazıları o kadar büyük ki, bırakın Dante'nin hâlâ bakir olan kıcını, onu içime almayı hayal bile edemiyorum.

"Aww, bebeğim. Merak etme. Sana zarar vermeyeceğim." Gülüyorum, yanağından öpüyorum.

"Mütevazı bir şey... Bunun gibi." Sadece birkaç santim uzunluğunda, ince, siyah bir dildo alıyorum.

"O kadar da kötü görünmüyor..." Dante onu benden alıp daha yakından inceliyor.

"Bundan çok lazım olacak." İki şişe kayganlaştırıcıyı da sepete atıyorum. İnternetteki makalelerin ve Adira'nın hemfikir olduğu bir şey varsa o da her zaman daha fazla kayganlaştırıcı kullanabileceğinizdir. Şüpheyi düşüğünüzde, yağlayın.

"Beni gerçekten bununla mı becereceksin?" Dante dildoyu sepete geri koyarken fısıldar.

"Evet, canım. Güvenli kelimeni o kadar yüksek sesle haykırana kadar tekrar tekrar, korumalar sana işkence edildiğini düşünecek." Poposuna şakacı bir şaplak attım ve Dante kızardı. *Ne kadar tatlı!* Fera ailesinin reisini, ayaklarıma kapanıp yalvaran, sızlanan küçük bir çocuğa dönüştürmenin bağımlılık yaratan bir yanı var. Belki de bu yüzden Dante Fera'nın çok tehlikeli bir adam olduğunu bilmeme rağmen uzak duramıyorum. Başkaları için tehlikeli olsa da. Bana zarar vereceğini düşünemiyorum, rızam olmadan olmaz. (Ve acı benimkinden çok onun işi.)

"Tanrım, beni sertleştiriyorsun," diye tıslıyor Dante.

"Eminim fazla sürmez. Bebeğin bir süredir gelmesine izin verilmiyor, değil mi?" En patronluk taslayan öğretmen sesimle bağıriyorum.

"Lütfen yapmayın..." Pantolonundaki şişkinlik büyüdükçe nefes alış veriş daha da düzensizleşiyor, dar kumaşa karşı gözle görülür bir şekilde çadır kuruyor. *Buna bayılıyorum!*

Kasıklarını tutuyorum ve Dante yüksek sesle soluyor. "Bana ne yapacağımı söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır...hayır, hanımefendi. Özür dilerim. Siz nasıl isterseniz," diye kekeliyor.

"Güzel, hadi şimdi biraz da güzel kıyafetler alalım. Hucow'dan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Parlak bir çan alarak soruyorum.

"Benim için değil, teşekkürler."

"Not edildi. Bakalım... Başka ne var. Oh evet, bir tasmaya ihtiyacımız var, değil mi?" Köşedeki güzel bir sergiye doğru yöneldim.

"Tasma mı?" Dante soruyor.

"Gerçekten mi?" "Sen istemiyor musun?"

"İstiyorum, gerçekten istiyorum... Sadece düşünmedim ki..." Dante ellerini farklı tasmaların üzerinde gezdirerek konuşmasını sonlandırıyor. Çivili deri olanlardan küçük pırlantalı zarif pembe tasmalara kadar herkes için bir şey var.

"Birini seç."

Dante tereddüt etmiyor, biliyor. Hemen, önünde küçük, gümüş metal bir halkası olan düz deri bir tane kapıyor. Zarif, ihtiyatlı ve çok güzel. "Bu." Gülümsüyor.

"Çok zevkli, bebeğim. Sana takmak için sabırsızlanıyorum..." Sırıtarak sepete yerleştiriyorum. "Şimdi polisler tekrar gelmeden buradan gidelim." Dante'nin sahip olduğu tüm bağlantılarla bize bir şey yapabileceklerinden değil. Sadece onlarla uğraşmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum.

Çekingен dükkân sahibini geri çağırıyoruz ve onu şaşırtacak şekilde malların parasını ödüyoruz. *Kullanamadıktan sonra yeni siyah kredi kartının ne anlamı var ki?*

Korumalar herhangi bir soru sormuyor, sadece geldiğimiz plakasız siyah minibüse geri götürüyorlar. Ben de arkalarından gidiyor, telefonumdaki mesajları kontrol ediyorum. Adira her zaman paylaşacak en iğrenç memleri bulur.

İşte o zaman oluyor.

Görünüşte hiçbir yerden çıkıyorlardı, büyük boy paltoların altından silahlarını çekmişlerdi.

Yakındaki bankta gazete okuyormuş gibi yapan iki adamı daha önce fark etmemiştim bile. Ta ki onlar dışarı fırlayıp silahlarını bize doğrultana kadar. *Lanet olsun!*

Sadece ben değil, hepimiz çok geç fark ettik. Ben daha ne olduğunu anlamadan, pisliğin teki beni pis pençesine aldı. Avazım çıktığı kadar bağırıyorum, telefon elimden düşüyor. Ekran paramparça oldu. *Pislik herif.*

Kendi isteğimle gitmeyi reddediyorum, sanki hayatım buna bağlıymış gibi tekmeleyip çığlık atıyorum - ki öyle.

Siktir, siktir, siktir!

Neyse ki Dante çok ileride değildir ve tereddüt etmeden harekete geçer. "Sakın buna cüret etmeyin!" diye bağırarak silahını çekti. inanılmaz bir hızla. "Eğer onun saçının teline bile zarar verirsen, senin ve tüm ailenin sonunu getiririm." Öfkeden çılgına dönmüş.

Sonraki kısım hızlıca gerçekleşir. Dante şansını dener ve adamı omzundan vurur. O kadar yakın ki, beni bırakmayı reddeden yaralı pislikle birlikte yere sürüklenirken atış sesi kulaklarımda çınlıyor.

Korumalarımız hızla ikinci adamı da indiriyor ama ben bunu görmüyorum. Hayır, gözlerim Dante'ye takılı, o koşup saldırganın kanına bulanıncaya kadar yüzüme tekme atıyor. Gözlerimi kapatıyorum. *Lütfen durdur şunu!* Dante beni kaldırımdaki kanlı karmaşanın içinden çekip çıkarana kadar gözlerimi bir daha açmıyorum.

"Sana ona dokunma demiştim," diye bağılıyor adama ve bir tekme daha atıyor.

"Dante, bırak onu. Hadi buradan gidelim." Ona sıkıca sarılıyorum, koruyucu kucağının güvenliğine geri döndüğüm için rahatlıyorum.

Dante beni duymuyor bile, yerde kanlar içinde yatan ve hayatı için yalvaran adama odaklanmış durumda. Silahını adamın kafasına doğrultmuştu.

"Dante!" Daha da yüksek sesle bağııyorum, sonunda dikkatini çekebildim. "Hadi

Git!"

"Ama-"

"Gidiyoruz."

Yakalı

DANTE...

"Beni korkuttun," diye itiraf ediyorum, kollarımı Danica'nın çıplak bedenine dolayarak. Etrafımızda, duştan sıcak su yağıyor. "Seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum." Onu kendime yakın tutuyorum, teninin tenime değmesinin, dolgun göğüslerinin karın kaslarıma yumuşak bir şekilde baskı yapmasının keyfini çıkarıyorum.

"Ben iyiyim, sevgilim. Beni koruduğun için teşekkür ederim." Bir anda alev alabilen o büyük, şefkatli gözleriyle bana bakıyor.

Danica bakışlarımı tutarak yanağıma hafifçe dokunuyor. *Nasıl bu kadar zarif olabiliyor?* Kafasına yapışmış ıslak saçlarıyla bile Danica büyüleyici. Birinin ona zarar vermeye çalışmasından, neredeyse onu benden alacak olmasından nefret ediyorum. *O pislik hayatta olduğu için şanslı.*

"Tehlikede olmanı istemiyorum..." Yumruklarımı sıkıyorum.

"Bunun için biraz geç değil mi? Bölgenin getirdiği bir şey." Gülümsüyor, bir öpücük için kendini yukarı çekiyor... sadece hızlı bir öpücük.

"Keşke farklı olsaydı. I-"

Parmağını dudaklarıma koyup beni susturuyor.

"Sus artık, sevgilim. Bu başka bir günün konusu. Şimdilik yardım edemem ama birinin çok tahrik olduğunu fark ettim." Danica göz kırpmıyor, parmaklarını bedenlerimizin arasında sertleşen sikimin etrafına doluyor.

İstemsiz bir nefes kaçıyor benden. Beni soktuğu onca kenardan sonra çok hassasım. Umursadığımdan değil. Çok heyecanlı, çok öngörülemezdi. İstedigimi elde edemediğimde, bu aklımdaki en yüksek sesle söylenen şey oluyor...

Danica sağ olsun, bugünlerde tek düşünebildiğim gelmeme izin verilmesi. Daha önce orada kirasız yaşayan düşüncelerden çok daha iyi. Gittiklerinden değil, sadece tek ve umutsuz amacım Kraliçemin bana orgazm hediye etmesi olduğunda çok daha az yer kaplıyorlar.

"Hoşuna gitti mi?" Danica iki eliyle beni yavaşça yukarı aşağı okşuyor, şaftımı şefkatle okşuyor.

"Lütfen-" diye fısıldıyorum, çaresizce, *Tanrım, çok çaresizce.*

"Lütfen mi? Peki ne istiyorsun, küçük evcil hayvan?" Danica sikimin ucunu parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

Yüksek sesle iniliyorum. Çok acıyor! "Serbest kalmak istiyorum, lütfen, Bayan..." Sızlanıyorum, vücudum eğilmiş, tamamen onun dokunuşunun merhametine kalmış.

"Ah, ben de öyle düşünmüştüm. Eminim bunu ayarlayabiliriz. Ama önce, oyun zamanı." Sikimi bıraktı ve duştan çıktı. Onu memnun etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hevesliyim, suyu kapatıp onu takip ediyorum.

"Sizi kurulayabilir miyim lütfen?" Diye soruyorum ve o da başını sallayarak duvara asılı kabarık banyo havlusunu bana uzatıyor.

"Elbette, sevgilim." Danica gülümsüyor ve ıslak bedenlerimiz yere damlarken beni tutkuyla öpüyor.

Soğuk fayansların üzerine diz çöküp ayaklarını öpüyorum. Yavaşça, aşağıdan yukarıya doğru, her santimini kuruluyorum, derin nefes alırken başım kasıklarının yanında duruyor. Göğsüne ulaştığımda, yüzümü göğüslerinin arasına sokuyorum, nefesim kesilene kadar kendimi boğuyorum. O da bana izin veriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Danica, vücuduna tapınmayı bitirdiğimde, ayak parmaklarının ucuna kalkıp beni öpüyor. "Şimdi seni giydirelim. Tam sana göre bir şeyim var."

"O şey" seksi bir iç çamaşırı çıktı. Daha önce bunları giymeme hiç izin vermemişti. Tahmin edilebileceği gibi, Danica'nın siyah kasıksız külotu bana çok küçük geliyor ve kumaşı kalçalarımın üzerinde rahatsız edici bir şekilde esniyor. Hassas dantelli kumaştan dışarı taşan sert sikimle gülünç görüldüğümü ayna da biliyor. Ama Danica'nın yüzündeki hayranlık ifadesini görmek her şeye değer.

"Çok güzel görünüyorsun bebeğim. Daha da güzeli ne olurdu biliyor musun? Boynunda bir tasma." Sikimi okşuyor ve mutlu bir şekilde kıpırdıyor.

"Tanrım, lütfen. Senin olmak istiyorum," diye yalvarıyorum. Boynumdaki tasmayı düşünmek bile beni yeniden sertleştirmeye yetiyor.

Bunu neden bu kadar çok istiyorum? Çünkü bu Danica. O hayatıma girdiğinden beri her şey değişti, hem de daha iyiye doğru. O

Kafamdaki kaosu sakinleştiriyor ve tenimi ateşe veriyor, başka bir motivasyona ihtiyacım yok. Sabahları kalkmam için bana işle ilgili olmayan bir neden veriyor.

"Sabır, sevgili oğlum. nce bunu hak etmen gerekecek. A mısın?" Danica bacağını kaldırıp bir ayağını yakındaki küvetin üzerine koyuyor ve güzel amını önüme seriyor.

Tekrar dizlerimin üzerine düştüğümü hatırlamıyorum bile. Bir anda, önümdeki güzel amcığı görünce ağzımdan salyalar akarak yere yığıldım. "Açlıktan lyorum," diye fısıldıyorum, onun merkezine sabitlenerek.

Danica beni saçlarımdan tutup kalçalarının arasına çekti. "O zaman ye bakalım. Ben söyleyene kadar durmaya cesaret etme, anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, ağzım doluyken konuşamıyorum. *Tanrım, tadı çok güzel.*

Kraliemi gururlandırırken Danica omzuma tutunuyor, bana öğrettiği şekilde onu yalıyor, yavaştan başlıyor ve klitorisinin hemen üzerinde dizlerini her zaman zayıflatan noktayı buluyor. *Ne büyük bir ayrıcalık.*

Yalarken, ısırırken, kemirirken, emerken, Danica zevkle çığlık atana, tırnakları sırtıma batana ve beni tırmalayana kadar yavaşlamıyorum. Islaklığı benim dlm ve hepsini alıyorum, söz verdiğim gibi her damlasını kucaklamak için dilimi amının derinliklerine itiyorum.

"Artık yeter!" Danica beni saçlarımdan çekerek pantolonunu indiriyor.

O anı yaşamasına izin veriyorum ve arkama yaslanıp yüzündeki memnuniyet ifadesinin, ağzının kenarlarında kıvrılan tutkunun yorgun gülümsemesinin tadını çıkarıyorum.

"İyi yaptım mı?" Dizlerimin üzerinde durarak soruyorum.

Cevap vermiyor, onun yerine işaret parmağıyla tek bir hareket yaparak ayağa kalkmamı emrediyor.

Danica, "Aynaya git," diyor ve ben de itaat ediyorum.

Kasıksız külotu neredeyse unutmuştum ama üzerimde hâlâ aptalca duruyorlar. Danica yle düşünmüyor gibi görünüyor ya da düşünüyorsa bile belli etmiyor. Arkamdan yaklaşıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Uzanıp meme ularımlı sertçe tutana kadar o an çok yumuşaktı. imdik acıtıyor ve bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum.

"Hayır bebeğim, bırak duyayım. Benim için ses çıkarmanı istiyorum," diye fısıldıyor Danica, tırnaklarını tenime geçirerek.

Garip bir his ama yine inlememi tutmuyorum; hepsini serbest bırakıyorum.

"İşte böyle... Şimdi kendine dokun. Yavaşça," diye fısıldıyor.

"Evet, bayan." Bu sözleri duymak için sonsuza kadar bekledim, sonunda ihmal edilmiş horozuma dokunmama izin verilmesini, siyah külotun boşluğundan gururla alay etmesini bekledim. *Kahretsin, iyi hissettiriyor!*

Aynada beni izlerken, ben de aşırı hassas aletimi uçurumun eşiğine kadar okşuyorum.

"Daha hızlı," diye emrediyor Danica ve ben de hareketlerimi hızlandırıyorum, geri dönüşü olmayan noktaya yaklaştıkça nefesim hızlanıyor. Meme uçlarımı daha da sert bir şekilde çimdikliyor, parmaklarının arasında acı verici bir şekilde büküyor, uzun tırnaklarını pembe etin üzerinde kazıyor.

Yüksek sesle, sınır tanımadan inliyorum. "Yaklaştım!" Kendimi hemen bırakmamak için hareketlerimi yavaşlatıyorum.

Danica elimi itiyor ve sikimi kavıyor, dakikalar önce yavaşlatmaya çalıştığım hızımı artırıyor. Eli ustalıklı sikimin üzerinde gezinirken, doruğa ulaşmamın kaçınılmaz olduğunu biliyorum. "Lütfen!" Nefes nefese yalvarıyorum.

"Muhtaç ve çaresiz olduğunuzda çok sevimli oluyorsunuz. Yap hadi. İznin var, sevgilim. Benim için boşalmanı istiyorum." Danica kürek kemiğimi şefkatle öpüyor, parmaklarının horozuma giderek daha fazla eklediği pek de yumuşak olmayan baskıyla tezat oluşturuyor - beni uçurumun kenarına göndermeye kararlı. Fazla bir şey gerekmiyor. Birkaç dakika içinde yüksek sesle homurdanıyorum, ellerimi aynanın her iki yanındaki duvara bastırıp kendimi sabitlemeye çalışıyorum.

"Yap şunu bebeğim. Benim için gel!"

Daha fazla tutamıyorum ve yüküm aynanın her tarafına fışkırıyor, sperm damlaları yansımalarımızı süslüyor.

Yine de durmuyor, hayır, ben gözyaşlarının eşiğine gelene, vücudum eğilene, her zaman çok eğlenceli bulduğu dayanılmaz aşırı uyarılmadan titreyene kadar hassas etimi sağlamaya devam ediyor.

"Daha fazla olmaz, yapamam..." Nefesim kesildi. Güvenli kelimem orada, eğer kullanmak istersem, ama kullanmıyorum.

Danica manik bir şekilde gülüyor, eli hala yapışkan sikime masaj yapıyor.

"Gelmek istedin, bu yüzden vücudunda daha fazla bir şey kalmadığından emin olacağım, anlaşıldı mı?" zalim Sahibem fısıldıyor, sonunda bırakmadan önce hassas horozumu hafifçe şapırdatıyor.

Tanrım, çok acıyor! Bu anın dışında hiçbir şey yok, her şey yok oluyor, acı dışında her şey. Duvara sıkıca tutunuyorum, aklımı başıma toplamaya çalışıyorum.

Danica bir anlığına ortadan kayboluyor ve bu boşluk için minnettarım.

Döndüğünde elinde küçük siyah bir kutu var, daha önce aldığımız bir kutu, tasma.

"Biraz daha aşağı, bebeğim," diyor şakacı bir şekilde kıcıma şaplak atarak.

Hâlâ ağır ağır nefes alıyorum, ulaşabilmesi için dizlerimi biraz büküyorum. Uzanıp boynumdaki tasmayı sıkıca bağlayışını izlerken gözlerim aynaya yapışıyor.

Düzgün bir şekilde taktıktan sonra Danica geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla izliyor. Gözlerimi yansımamdan alamıyorum. O kadar mükemmel oturuyor ki, sanki bir el sürekli boğazımı sarmış ve bana onun olduğumu hatırlatıyor.

Bir kolumla ona sıkıca sarılıyorum ve dikkatle yansımamıza bakıyorum. Narin iç çamaşırı, güzel yaka ve yanımdaki en inanılmaz kadın. *Özlediğim şey bu muydu?*

"Beğendin mi?" Danica yakamın metal halkasını hafifçe çekiştirerek soruyor.

"Bunu çok seviyorum. Kendimi güvende ve korunmuş hissettiriyor..." Boğazımdaki deri hissinin tadını çıkararak dürüstçe cevap veriyorum. "Teşekkür ederim."

"Senden iyi bir çocuk yapacağımızı söylemiştim."

"Sadece senin için. Senin için her şeyi yaparım." Diğer kolumu da ona dolayarak çıplak bedenlerimizi birbirine sarıyorum. Bir an için sadece birbirimize sarıldık ve birbirimizin sıcaklığını hissetmenin tadını çıkardık. Ta ki Danica parmağını yakamdan geçirip beni öpmek için aşağı çekene kadar.

Dudakları nihayet benimkilerden ayrıldığında, yüzünde muzip bir bakış var. Bu bakışın tehlikeli olduğunu biliyorum.

"Benim için *her şeyi* yapacağını mı söylüyorsun? Bu sözler için pişman olacaksın, Don Fera." İşaret parmağıyla hâlâ hassas olan sikime bir fiske vuruyor ve irkiliyorum.

Acıya rağmen gülümsedim. "Hizmetinizdeyim Kraliçem."

Pandora

DANICA...

Bugün nihayet Dante'nin kışını alacağım gün.

Ona ilk olma ayrıcalığını sunma düşüncesi bile tüm bedenimi heyecanla titretiyor.

Sahne titizlikle planlandı; ikimiz de ne olacağını biliyoruz. Yine de yeni bir his. Ben de daha önce kimseyi sikkemiştim. Dante'den başka ilkim olmasını tercih edeceğim kimse yok - o da bana aynısını söyledi.

Onun itaatkâr yönünü keşfetmesi çok güzel bir şeydi. Samimiyetin, arzunun ve mutlak vahşi ihtiyacın sınırlarını zorlayarak, onun kendisi hakkında öğrendiği kadar ben de kendim hakkında çok şey öğrendim.

Dışarıda hala aynı adam, hala bilmek istemediğim şeyler yapan korkunç adam. Ama yatak odasının kapısı arkasından kapandığında her şey değişiyor, o benim oluyor. Her zaman yatak odasında olduğundan değil. Boşuna direnmesine rağmen, uygunsuz zamanlarda onu çok sertleştirdiğimde yüzündeki o acı dolu ifadeyi seviyorum.

Böyle bir şehveti kim yatak odasına hapsedebilir ki?

Dante'nin çalışma odasındaki sehpanın üzerine oturmuş, tamamen giyinik bir halde gözlüklerimi burnumun üzerine geri itiyorum. Yeni elmas kolyem boğazımda ağır, havalı ve zarif bir Bond kötü adamı gibi duruyor. Bu Dante'den bir hediye, birçoğundan biri ve mütevazı davranıp onları reddedecek değilim. Parlak küpeler kulaklarımda bu kadar mükemmel dururken olmaz.

Ayrıca, Dante'nin beni şımartmasına izin vermek hoşuma gidiyor. Zaten para umurunda değil gibi görünüyor; kendi deyimiyle ona neşe getirmiyor. Ona alabileceğim hiçbir şey yüzünü, önünde bacaklarımı açtığımda, ona dokunduğumda, ona sarıldığımda, ona sahip olduğumda olduğu gibi aydınlatamaz.

Bu sahneden önce bütün bir gün şımartıldık. Bir şoför bizi pedikürleriyle birlikte şampanya ikram eden ve yumuşak And tınılarıyla sakın bir müzik çalan bu süslü görünümlü günlük spaya götürdü. Dante ayak parmaklarını (şimdilik) çıplak bir renge boyatması için onu ikna etmeme bile izin verdi.

Ayağımı çaresiz horozu boyunca ovuyorum, şaftının tüm uzunluğu boyunca okşuyorum.

Çıplak bedeni yerde diz çökmüş, elleri arkadan bağlı Dante usulca inliyor. Ne güzel bir manzara; onu başka kimsenin böyle görmediğini biliyorum.

Bileğimin bir hareketiyle tasmaını geriyorum, Dante'yi yukarı bakmaya zorluyorum, gözleri sakın ama tetikte. Alnının her yerinde büyük harflerle şehvet yazıyor - gerçek ve mecazi anlamda. Grafiti fırçam olan kırmızı ruj yere atılmış, kızıl harfleri Dante'nin bronz tenine bulaşmış.

"Yüzünde ne kadar acınası bir ifade var." Gülüyorum, görünüşe göre zalimce. Vücudunun bu sese, bu enerjiye verdiği tepki egemenliğini körüklüyor, besliyor, güçlendiriyor. Onun teslimiyetine, hediyesine layık olmak istiyorum.

Dante tahrik edici bir utançla gözlerini indiriyor. "Özür dilerim, bayan." Tanrım, bu kelimeyi söyleyiş şekli, üzerimdeki gücü... Sonsuza dek bu Tanrıça olmak istiyorum. Artık kimse benimle sevişemez, bu şekilde olmaz, Dante yanımdayken olmaz.

"Bana bak, köpekçik. Ben senin o damlayan sikini okşarken bana bakmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?" Çıplak ayağımı taşaklarının üzerinde kaydırıyorum, parasını ödediği mükemmel boyalı kırmızı parmaklarımla sikini kaldırıyorum.

"Ne isterseniz, bayan." Neredeyse inliyor, ayak parmaklarımdan altında teni seçiyor. Ayaklarımdan hoşlandığını biliyorum, bunu bana daha önce de söylemişti.

"Kötü öğrenciler için zamanım yok." İç çekiyorum, ayak parmaklarımla yavaşça sikini okşuyorum. "Gerekirse disiplini kullanırım..."

Uzun tahta cetveli uyarı amacıyla masaya vurduğumda tehditkâr bir ses çıkarıyor.

Dante kalçalarını ayağıma doğru kaldırıp yalvarıyor: "Beni iyi bir çocuk yap, lütfen..."

"Aşağı!" Ayağımın altındaki kalın, sert aleti karnına bastırarak aşağı inerken cetveli yüksek sesle masaya vuruyorum.

Dante yüksek sesle iniyor ama etrafta duyacak kimse yok. Sadece biz varız, onun sığınağında kilitliyiz. Gardiyanların hepsi alt katta, personelin belirlenen temizlik zamanları dışında bu odaya yaklaşması yasak.

"Tsk, tsk, tsk. Seninle ne yapacağım ben? Hiç bu kadar kötü bir öğrenci görmemiştim," diyorum aynada pratik yaptığım en katı öğretmen sesimle. Şimdiye kadar sahip olduğum her otoriter öğretmeni, özellikle de matematik notumu mahveden ve bunu kabul etmeyi reddeden sürtük Bayan Foster'ı kanalize ediyorum.

"Ne isterseniz, Bayan," diye tekrarlıyor Dante sıkılmış dişlerinin arasından, sesi gergin.

Büyük Dante Fera'ya boyun eğmek ne kadar da güzel görünüyor; çenesini kendime doğru eğdiğimde, ayağım hâlâ sertleşmiş sikini vücuduna sıkıca sabitlerken ona bunu söylüyorum. Eskiden onu incitmekten endişe ederdim, ama şimdi toleranslarını, tercihlerini daha iyi anlıyorum. Don Fera gibi bir adamı incitmek için çok şey gerekir, en azından fiziksel olarak.

"Bana bak, sevgilim." Güzel göğüs kelepçelerini birbirine bağlayan zincire uzanıyorum ve kendime doğru çekiyorum. Kısaç hassas derisini kazıyor, sertleşmiş uçları çekiyor. Dante acı içinde iniyor, siki ayak parmaklarımın altında heyecanla seğiriyor. Kısaçları kendisi seçti; ben sadece onun işkence dolu zevkini yönetiyorum.

Yavaşça, ayak parmaklarımı şaftı boyunca, ucunun üzerinde hareket ettiriyorum, pre-cum içinde horozundan damlarken arzusunu kızdırıyorum.

Gülüyorum, zinciri bırakıyorum ve Dante yüksek sesle soluyor, kendini tekrar dengelemeye çalışıyor. "Ne kadar aptal bir köpek yavrusu." *Ne kadar çaresiz görünüyorsun.*

Eteğimi kalçalarımın üzerinden yukarı kaldırıyorum, külotumu baldırlarımdan aşağı kaydırıp onun sıkışmış sikine yaslanırken gözlerini bakışlarımda kilitli tutuyorum.

Serbest bacağımı masanın üzerine kaldırıp parmağımı amımın kıvrımlarında yavaşça, kasten gezdirdiğimde Dante'nin ağzı sulanıyor.

Dudaklarımı şapırdatarak parmaklarımı teker teker yalıyorum. "Ne kadar aç bir çocuk. Bundan biraz ister misin?"

"Lütfen, Bayan..." Dante sızlanıyor, dudakları titriyor, kendi çalışma odasının zemininde zavallı bir dağınıklığa dönüşüyor. Bu duvarlar neler görmüş olmalı... ama bunu değil.

Parmaklarımı açıyorum, klitorisim parmaklarımın arasında. "Bana ne kadar *iyi olduğunu* göster Olabilirsin."

Dante merkezime doğru hamle yapıyor ama göğüs ucu zincirlerini çekerek onu yerinde durduruyorum. "Dokunmak yok!" Elleri arkadan bağlıyken dokunabileceğinden değil. Ama ona içinde bulunduğu durumu hatırlatmak hoşuma gidiyor.

Elleri ve dizleri yerde, güçlü Dante Fera, yeraltı dünyasının patronu, yüzünü arzumun derinliklerine batırıyor, dili ağızla klitorisimin etrafında dönüyor. Sert sakalları, kıyaslanamayacak kadar fazladan bir dokunuş seviyesi ekliyor, uzaklaştığında tenimde özlüyorum - her iki dudak setinde de.

Yüksek sesle inliyorum, çözülüyorum.

Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor!

Ama neden bu kadar iyi hissettirdiğini biliyorum. Çünkü o Dante, çünkü o eğitildi, çünkü o dinliyor, çünkü ben istiyorum. Her cevap doğru. Vücuduma şairlerin üzerine soneler yazabileceği şeyler yapıyor. Ama ben şair değilim, sadece Dante'yle birlikteyken vücudumun aldığı zevkin derinliklerini keşfetmek için doyumsuz bir dürtüye sahip bir öğrenciyim.

O sonsuza dek çözmek istediğim bir gizem, eğer gerekirse daha da uzun süre. Sakladığı çok fazla sır, çok fazla travma var ama hazır olduğunda, bununla nasıl başa çıkacağını bulduğunda bana anlatacağını biliyorum.

Bazen gardını çıplak parmaklarımla indirmem gerekiyormuş gibi geliyor, morarana ve kızarana, gerilene kadar çekiştiriyorum. Diğer zamanlarda ise o kadar zahmetsizce, o kadar güzel bir şekilde bırakıyor ki. İşte benim adamım bu, aradaki o anlarda olduğu adam. Sorgulamadan, mücadele etmeden kendini bıraktığı anlar.

Pandora'nın Kutusu açıldı; artık geri dönüş yok. Dışarı çıkacak olan şey durdurulamaz. Neye ihtiyacı varsa ben buradayım.

Çünkü ilk defa, ben yeterliyim, ben mükemmelim. Ve asla Dante'nin Kraliçesinden başka bir şey olmak istemiyorum.

İyi çocuk

DANTE.

Sarhoş olana kadar içiyorum, Danica'nın amını vücudu daha fazla dayanamayana kadar yalayıp yutuyorum, doruk dalgalarıyla sarsılıyorum. Tadı o kadar güzel ki, *daha fazlasını* istiyorum!

Ama Danica saçımdan tutup başımı kasıklarından çekiyor. "Yeter!" Aletime daha fazla baskı uyguluyor, hassas ucumu ayağının altında eziyor.

Acı içinde bağırıyorum, sonunda amından uzaklaşıyorum.

Ayağı alçalıyor, o güzel kavisiyle taşaklarımı eziyor. Ne kadar harika ayakları var... o kırmızı ayak tırnakları, altın tılsımlı küçük halhal - o ayakları her yerimde istiyorum.

Danica en tatlı öğretmen sesiyle "İşte böyle," diye mırıldanıyor. Sikimi serbest bırakıyor ve ben nefesimi tutmaya çalışıyorum, acı devrelerimi dolduruyor. "Ayağa kalk ve benim için masanın üzerine eğil, sikini masanın üzerine koy," diye emrediyor Danica, yakamdan tutup beni kendine doğru çekerek.

İtaatkâr bir şekilde ayağa kalkıyorum, ağrıyan bacaklarımı uzatıyorum ve sikimi ondan önce masanın üzerine koyuyorum. Acı verecek kadar sertleşmişim, bilinmeyen bir korkuyla birlikte beklenti içinde damlıyordum.

Danica masadan kalkıyor, eteğini tekrar yerine çekme zahmetine girmiyor. "Günahların için tövbe etmeye hazır mısın?" Cetveli tekrar eline alıp şaklatıyor ve ben onun önünde sinmiş, mütevazı bir öğrenciye dönüşüyorum.

Aklında benim için ne kadar acımasız bir kader olduğunu anladığımda kalbim küt küt atıyor. Ama geri çekilmiyorum. Bundan ne kadar hoşlandığımı biliyor. "Beni cezalandır, lütfen," diye yalvarıyorum.

Cetvel sikime temas etmeden birkaç dakika önce gözlerimi kapatıyorum. *Aman Tanrım!* Acı şimşeği ucumdan başlıyor ve tüm vücudumda yanıp sönererek onu ateşe veriyor. Yüksek sesle homurdanıyorum, dizlerim bükülüyor ama Danica sikimi masanın üzerinde sıkıca tutuyor.

Ben toparlanamadan Danica şaftımın ortasına bir darbe daha indirdi. Ve bir tane daha.

Hay sikeyim! Hiç bu kadar keskin, tekil bir acı yaşamamıştım. Vücudumda dalgalanan kırmızı-siyah dalgalar dışında hiçbir şey kalmayana kadar aklımdaki diğer her şeyi bastırıyor.

Danica, "Kıpırdama," diye tembihliyor. Ama ben hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum. Bu hissin beni tüketmesini istiyorum ve öyle de oluyor. Öyle ki Danica'nın odanın diğer tarafında kaybolduğunu bile fark etmiyorum.

Ne kadar süre uzakta kaldığını ya da ne kadar süre masamın başında acı içinde dikildiğimi bilmiyorum - pek çok önemli kararı verdiğim masamda. Şu halime bir bakın. *Ne kadar da güçlü düşmüşüm.*

Ama iyi hissettiriyor. Kendimi hafiflemiş hissediyorum. Bir kez olsun masanın arkasındaki kişi olmaktan vazgeçip direksiyonu başkasına bırakabilirim. Daha önce hiç kimseye zevklerim konusunda bu kadar güvenmemiştim. *Ama Öğretmen en iyisini bilir.*

"Hey, bebeğim," diye fısıldıyor Danica boynuma döndüğünde, kürek kemiğimi öpüyor. "Seni kısa sürede örnek bir öğrenci yapacağız."

Kalçalarımı kendine doğru çekiyor ve sikim masadan kayıyor. Hâlâ masanın üzerine eğilmiş halde, iki elimle kenarına tutunuyorum.

Danica kollarını etrafıma sarıp iri bedenimi kendi bedenine yasladığında iki gerçek ortaya çıkıyor: Birincisi, topuklu ayakkabı giymiş ve ikincisi, kalçamda sabitlenmiş dildosunun hatları belirginleşiyor.

Morarmış aletimin yeniden sertleşmeye başladığını hissedebiliyorum.

Tüm bu sahne benim fikrim olmasına rağmen, midemde büyüyen gerginlik beni boğmakla tehdit ediyor. Sertçe yutkunuyorum, evcilleşmemiş duyguları bastırmaya çalışıyorum.

"Hazır mısın?" Danica soruyor.

"Yavaşça, lütfen. Ben-" Ona korktuğumu söylemek istiyorum ama kelime boğazımda takılıp kalıyor.

Danica'ya dönüp bakıyorum ve o da güven verici bir şekilde gülümseyerek elini kığıma koyuyor. Benim söylememe gerek kalmadan bunu yüzümden okuyor.

"İstedığımız zaman durabiliriz. Güvenli kelimeni biliyorsun, değil mi?"

Danica her şeyi önceden uzun uzadıya konuşmamız konusunda ısrar etti, benim ilerledikçe uydurma ısrarına rağmen. Danica ne isterse, Danica onu alır.

Yine de *ikimiz* de bunu istiyoruz.

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tüm dikkatimi kayganlaştırıcının soğukluğuna veriyorum. Düşündüğümünden daha soğuk.

Danica işaret parmağını yağlanmış deliğime sokuyor ve ben nefes almayı unutuyorum. İstemsizce sıkıyorum, içimde bir şeyin garip hissine alışmaya çalışıyorum.

"Rahatla, bebeğim." Sırtıma tatlı bir öpücük konduruyor. Ona itaat etmek için elimden geleni yaparak yavaşça nefes veriyorum.

Danica bir parmağını daha sokuyor ve beni rahatsız edici bir şekilde geriyor. Bu hisse alışmam biraz zaman alıyor ama Danica'nın acelesi yok; sabırla beni bekliyor, bedenimi dinliyor.

Sonunda tekrar normal nefes alabildiğimde, hareket etmeye başlaması için ona yeşil ışık yakıyorum. İlk başta biraz acı veriyor ama keşif parmağı prostatıma çarptığı anda acıyı tamamen unutuyorum. İnanılmaz bir his! Çok güzel!

"Hmm, sanırım güzel ve ısınmışsın. Başlayalım mı?" Danica parmaklarını çekiyor ve birden kendimi boş hissediyorum.

"Lütfen," diye fısıldayarak nefes alıyorum.

Silikon kayışının ucunu deliğime karşı hissediyorum... Daha önce birlikte seçtiğimiz 6 inçten daha büyük geliyor.

Bu içine sığabilir mi? Elbette sığmaz. Ama sığıyor.

Danica daha fazla kayganlaştırıcı ekliyor ve ben onun için açılırken yavaşça içeri itiyor. Acıyor ama çok değil. Rahatlamaya çalışıyorum.

Daha önce tartışırken neredeyse fikrimi değiştiriyordum. *Dünya bilse ne derdi?* diye sormuştum. *Ne önemi var ki?* Danica cevap vermişti. Hiç fark etmez.

Yavaşça içime girerken, Danica uzanıp sikimi kavırıyor ve kalçalarının ritmine uygun hafif vuruşlarla sağlıyor.

Yüksek sesli bir iniltiyi zapt etmek için dudağımı ısıyorum, daha fazla zapt edemeyinceye kadar büyümesine izin veriyorum ve gök gürültüsü gibi odayı yırtıyor.

Daha önce hiç böyle bir zevk hissetmemiştim! *Tanrım, hemen boşalacağım.*

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Danica dişlerini sıkarak "Sakın izinsiz gelmeye kalkma" diye fısıldıyor ve ben çaresiz bir inilti çıkarıyorum.

"Lütfen, Bayan... İyi olacağım. Söz veriyorum," diye yalvarıyorum, doruk noktası yaklaşıyor.

Neyse ki bugün merhametli hissediyor ve beklediğim o sihirli cümleyi söyleyip bana izin vermeden önce ıstırabımı çok fazla uzatmıyor.

"Benim için gel, sevgilim." Kendini içime soktu. Tekrar. Ve tekrar. "Benim için gel!"

Artık kendimi tutamıyorum. *Geliyorum!* Aletimden fışkıran spermler elinin üzerinden masamın üzerine dökülüyor.

Danica kalın sıvıyı yavaşça aşırı hassas, tükenmiş sikimin üzerine sürüyor. Tüm vücudum istemsizce seğirirken, o sadece yaptığım acınası karmaşaya gülüyor.

Çekip gitmiyor ve tüm felaketim olacak kelimeleri fısıldarken beni kendine yakın tutuyor. "İyi çocuk."

Daha önce kimse bana *iyi* bir çocuk dememişti, ama onun için öyle olmayı öğrenebilirim, bunu istiyorum.

####

Daha fazla Danica & Dante içeriği mi istiyorsunuz? 2. kitabı ([Danica'nın İntikamı](#)) okuyun veya mkaynoir.com/newsletter adresinden aylık bültenime katılarak ücretsiz

Domme vs Don kısa filminin kilidini açın

Bonus İçerik: Domme Don'a Karşı

Danica ve Dante'nin yer aldığı baharatlı bir mafya romantizmi. (Sadece alıntıdır.) Hikayenin tamamını ücretsiz olarak almak için mkaynoir.com/newsletter adresinden aylık bültenime [katılın](#).

»———« -o❖o- »———«

Danica'nın bakış açısı

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldığında, Dante'nin eğilmiş gövdesi ortaya çıkıyor; hala pelüş halının üzerinde diz çökmüş durumda, tıpkı yaklaşık iki saat önce onu bıraktığım gibi. Ellerini kalçalarına dayamış, gözlerini aşağıya dikmiş olan korkunç Don Fera'nın dövmeli vücudu, boğazını kavrayan güzel deri tasma dışında çıplak.

Onu bu şekilde görmek karnımda tanıdık bir şehvet pırıltısı uyandırıyor. Fera ailesinin reisini kendime bağlamamın üzerinden sadece üç ay geçti ama bu (birden fazla açıdan) en tatmin edici deneyim oldu.

Bir yanımda bu fantezinin her an sona ermesini bekliyor ama daha büyük bir yanımda bunun tam da aradığım şey olduğunu biliyor.

Kollarımı serbest bırakarak, alışveriş ganimetlerimi dikkatsizce bırakıyorum, böylece Dante'nin yüzüne uzanabiliyorum ve bakışlarını benimkine doğru kaldırıyorum. "Hey, bebeğim."

Don kendinden geçiyor ve gülümsüyor. "Kraliçem." (Aman Tanrım!)

"Beni özledin mi?" Ona dikkatle bakarken, cevabı daha o cevap vermeden o düşünceli zümrüt gözlerinde buluyorum.

"Çok fazla," diye itiraf ediyor Dante, geniş omuzları çöküp yükten kurtulana kadar yavaşça nefes veriyor.

Diz çökmüş pozisyonda bile kaslı vücudu devasa; alnından öpmek için fazla eğilmeme gerek kalmıyor. "İyi miydin?" Şampuanının (hatırlayamadığım süslü bir İtalyan markası) tanıdık kokusunu içime çekerek soruyorum.

"Evet, hanımefendi."

"Kendine dokundun mu?"

Başını hararetle sallıyor. "Hayır, hanımefendi."

Eğilerek elimi Dante'nin kucağına atıyorum, parmaklarım sikinin yarı dik hatlarında geziniyor. Yanıt olarak nefesi kesiliyor, vücudu gözle görülür şekilde geriliyor. "Ne kadar hassas bir çocuk," diye takılıyorum.

Dükkânlara gitmeden önce onu soydum ve dizlerinin üzerine çökmesini emrettim. Kendine dokun, diye emrettim ve istekli itaatkârım söyleneni yaptı, ben yataktan izlerken sikini yavaşça okşadı - sadece biri için özel bir gösteri.

İkimiz de bu koşullar altında uzun süre dayanamayacağını biliyorduk; Dante benim için gösteri yapmayı seviyordu. Ama Dante'nin bilmediği bir şeyi biliyordum... Umutsuzca boşalmak için izin istedikten birkaç dakika sonra, hemen durması yönündeki lanet olası emir, ellerini yanlarına bırakarak isteksizce itaat ederken koca adamdan bıkkın bir inilti çıkardı.

Serbest kalmak için yanıp tutuşurken, dudaklarına tek bir öpücük kondurarak ve uslu durursa ödüllendireceğime söz vererek onu halının üzerinde bıraktım. Henüz gelmek yok.

Zavallı bebek. Dün gece bu sahneyi konuşmuştuk; Dante her an boşalabilirdi. Ama döndüğümde kötü çocuğumun hâlâ iyi bir çocuk gibi kapının önünde diz çöktüğünü görünce şaşırmadım. Sınırlarını zorlamayı o da benim kadar seviyordu.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, aleti bunu ne kadar çok istediğini ele veriyordu. Ben onun ihmal edilmiş sikini okşarken Dante dokunuşlarımın altında iniliyor; beş gündür boşalmasına izin verilmeyen bir adamın çaresiz iniltisi.

Elimdeki etin tam sertliğe ulaşması fazla zaman almıyor, etkileyici ve kalın.

"İşte orada. Hey ufaklık." Aletini okşarken sesim nazlı, patronluk taslayan bir tatlılıkta. Dante dokunuşumda eriyor, usulca homurdanıyor. Sertliğini tekrar bıraktığımda, sefilce protesto ediyor - hiçbir kelime kullanmıyor, sadece sesler çıkarıyor...

...

***Devamını** okuyun: Haber bültenine [katılın](#) ve anında hikayenin tamamına yönlendirilin.

Teşekkürler

Kitabımı okuduğunuz için *teşekkür ederim*.

Eğer beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp favori perakendecinizde bana bir **yorum** bırakmaz mısınız? Bu, benzer düşünen daha fazla insanın bu çok niş içeriği bulmasına yardımcı olur.

Bu tarzda daha fazla hikâye mi istiyorsunuz? O zaman okumaya devam edin...

Bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar için [bültenime](#) katılın veya beni [BookBub](#)'da takip edin.

Kay.

M Kay Noir'dan daha fazlası

Danica'nın İntikamı:
Kraliçeler ve Şövalyeler
Kitap 2

Bazen Şövalyesini kurtarması gereken Kraliçe'dir.

Şövalyesi çoğu kişi tarafından "Yeraltı Dünyasının Kralı" olarak görülse bile.

Ama kimse onların sırrını bilmiyor.

Kimse kapalı kapılar ardında kontrolün kendisinde olduğunu
bilmiyor. 1.80'lik bir kralı dize getiren tek şey nedir?

Danica. Onun adı Danica.

Ve ona sahip oluyor.

*Tüm TWs/CWs, çalışma listesi için <https://www.mkaynoir.com/queens> adresini ziyaret edin,
ve karakter sanatı*

Yazar Hakkında

M Kay Noir, arzu anlarına takıntılı bir queer romantizm yazarı ve gazetecidir. Hikâyelerinin çoğu, genellikle kendilerinin en büyük düşmanı olan nevrotik karakterlerin yer aldığı sapkın, queer dostu, çok eşli girişimlerdir. Eğer geleneksel cinsiyet rollerine veya güç dinamiklerine saygı bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız.

Kay 15 yılı aşkın bir süredir fanfikten hayalet yazarlığa ve nihayet kendi hikâyelerine kadar buharlı anlar kaleme alıyor. Günlük işi de farklı türde olsa da çok fazla yazmayı içeriyor - çoğunlukla sürdürülebilirlik şeyleri. Yazmadığı (ya da okumadığı) zamanlarda, kocasına bir gün batımı daha izletmekten ve canlı müzik konserleri izlemekten hoşlanıyor.

****Uzun versiyon için mkaynoir.com 'bakınız.**

İçindekiler

Kitap Çalma Listesi

1. Parti
 2. Kurtarıcı
 3. Zehirli
 4. Aile
 5. Kurtarıldı
 6. Dikkatim dağıldı
 7. Canavar
 8. Anılar
 9. İzin
 10. Bitmemiş
 11. Hareket Etme
 12. Takıntılı
 13. Muhtaç
 14. Temizlik
 15. Fanteziler
 16. Sage
 17. Kraliçe
 18. İbadet
 19. Alışveriş
 20. Yakalı
 21. Pandora
 22. İyi çocuk
- Bonus İçerik: Domme vs Don More
yazan M Kay Noir
Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

